DANIEL WALTHER

APOLLO X

X V

Colecția

SF

Editura ECCE HOMO
București 1994

Editura ECCE HOMO
București 1994

Coperta Z. Zef
Ilustrația coperta 1 reproducere după SALVADOR DALÍ

© COPYRIGHT
Toate drepturile asupra acestei versiuni apațin Editurii ECCE HOMO.

ISBN 973 - 96210 - 3 - 1

Editura ECCE HOMO C.P. 1-832 București
Editor Ion Cristea
Tehnoredactare computerizată Cîrstea Adam

DANIEL WALTHER

APOLLO XXV

Traducere de Liviu Radu

Editura ECCE HOMO vă propune

Au apărut:

Revoltă în deșert

de T H Lawrence

Partida de zaruri

de Joseph Majault

Dicționar de analiză politică

de Jack C. Plano, Robert E. Riggs, Helenan S. Robin

În curs de apariție:

Cehov

de Henri Troyat

Civilizația Marii Zeițe și sosirea cavalerilor războinici

de Marija Ghimbutas

APOLLO XXV

Capitolul I

Ar fi trebuit să fiu mai bănuitor!

Ancheta începuse rău.

Putea a lucru suspect, a capcană.

Însă nu mă prevenise nimeni. Nimeni, în tot orașul, nu se găsise să-mi dea "un sfat amical".

Toți stătuseră de-o parte. Își vîrîseră capetele în nisip, ca struții și-și văzuseră de treburi. E un mod de a vorbi, pentru că în orașul ăsta ca și în altele, se trăiește și se acționează doar prin intermediari.

Dar să începem cu începutul.

Cu moartea brutală și de neînțeles a lui Bertil Erikson, astronautul.

Fusese găsit în apartamentul lui luxos din San Joselito, cu gîtul tăiat. Întreaga omenire începuse să tremure de groază, cînd mass-media se lansase în ipoteze delirante. Premiul întîi îi revenea, fără tăgadă, lui Francis Costa, de la VWBC, care pomenea de un complot urzit de o organizație subversivă, misterioasă. Susținea că are informații sigure. Francis Costa era unul

dintre palavragii ăia care știu să învîrtă publicul după plac și să-l facă să creadă orice.

Poliția primise scrisori de la o grămadă de maniaci, care confirmau afirmațiile individului de la VWBC. Da, exista o societate secretă care voia să-i stîrpească pe toți cei care, într-un elan blesfamatoriu, încercaseră să-i dispute lui Dumnezeu înălțimile celeste. Poliția, pentru a calma spiritele, interogase cîțiva guru și predicatori, făcuse chiar și arestări, dar nu obținuse nici un rezultat, în afară de faptul că ațîțase opinia publică. Bertil Erikson fusese un personaj stimat, iar silueta lui înaltă, rasată, dovedind o bună condiție fizică, dădea, după cum sublinia propaganda guvernamentală, încredere în viitor.

Am avut posibilitatea să văd fotografiile cadavrului. Versiunea oficială spunea că i se tăiase gîtul. Realitatea era cu totul alta. Nefericitul fusese măcelărit, în adevăratul sens al cuvîntului.

(Extras din raportul inspectorului J.A. Glenn:

"... o înverșunare ieșită din comun. Corpul prezintă răni neobișnuite, hidoase, ca și cum cineva s-ar fi străduit să taie fîșii din carne cu o lamă. Lipseau organele sexuale ale victimei, împreună cu ochiul drept. Ne întrebăm...)

Mă străduiam să citesc raportul pînă la capăt, deși mărturisesc sincer că aș fi preferat să fac orice altceva. Mă întrebam de ce grangurii de la Societatea Astronautică Independentă (S.A.I.) apelaseră la un detectiv particular. Mai ales la unul ca mine, rău văzut de poliție. Tuturor polițiștilor din oraș li se dăduseră ordine precise.

pentru că toți cei care altădată îmi vîrau bețe în roate, acum nu mișcau în front, deși mă străduiam, prin mijloacele mele, să obțin niscaiva informații...

Chiar J.A. Glenn îmi spusese tot ce știa (în realitate, nu era mare lucru), îmi oferise cafea, bere și țigări... Mă făcuse praf! Din cauza asta, în prima noapte a anchetei am dormit foarte prost.

În vis, l-am revăzut pe purtătorul de cuvînt al SAI, un bărbat de înălțime medie, cu ochi cenușii, cu buze subțiri, așezat la biroul meu (cravată în dungi, sacou albastru închis, cămașă cu guler strîmt).

– În această afacere, spunea vizitatorul "anonim", veți primi orice formă de ajutor doriți. Dacă pot spune așa, nu vi se va opune nimic... legal... cercetărilor dumneavoastră. Bertil Erikson a fost cel mai bun om al nostru. Îl avem în vedere pentru proiectul Titan.

Proiectul Titan. Satelitul lui Saturn îi intriga de mult timp pe oameni... După succesul expediției marțiene, venise rîndul lui Titan...

Am ratat ocazia să tac:

– Dragă domnule, dacă omuleții galbeni care trăiesc în orașele subterane de pe Titàn ar fi neliniștiți de pretențiile imperialiste ale pămîntenilor, cea mai bună metodă de apărare ar fi să ne lichideze cosmonauții...

Individul de la SAI mă fulgeră cu privirea:

– Îmi place și mie să glumesc, îmi răspunse el sec, dar fiecare lucru trebuie făcut la momentul potrivit!

M-am abținut să-i răspund, iar cînd

interlocutorul îmi părăsise biroul, eram mai bogat cu o mie de florini.

În vis, întrevederea se termina într-un mod suprarealist: individul de la SAI se transforma brusc într-un ucigaș anonim, fără figură, care se repezea asupra mea, cu un cuțit în mînă...

Da! Ar fi trebuit să fiu bănuitor!

Toți cei care erau mai bine informați ca mine, cei care ar fi putut să-mi dea vreun sfat, uitaseră de mine. Dar, cu o mie de florini, mă simțeam bogat, plin de încredere în viitor.

Mi-am permis un prînz într-un restaurant "scump, dar excelent", și am avut parte de cîteva ore fericite. Abia cînd inspectorul Glenn mi-a arătat muzeul lui de grozăvenii, am început să mă îndoiesc de fericirea mea.

Nimeni nu-ți dă o mie de florini de pomană, mi-am zis. Am fost un tîmpit că m-am lăsat îmbrobodit...

Am format la vizofon numărul SAI și am cerut să vorbesc cu domnul Travor (acesta era numele vizitatorului meu "anonim").

Tînăra sofisticată, cu voce de robot, din celălalt capăt al orașului, îmi făcu îndată un duș rece:

– Ce nume ați zis?

– TRAVOR!

– Nu lucrează aici nimeni cu acest nume.

– Nu înțeleg...

N-am apucat să-i explic ce nu înțelegeam, pentru că legătura a fost întreruptă brusc, iar eu am rămas în fața ecranului gol, întrebîndu-mă în ce chestie necurată am nimerit.

M-am dus să-l văd pe "prietenul" meu, Glenn. Nu m-a primit. Era ocupat...

Am părăsit comisariatul urmărit de privirile ironice ale cîtorva reprezentanți ai ordinii...

După aceea, am primit un pachet. Un pachet obișnuit, înfășurat în hîrtie maron, obișnuită.

Conținea doar două cărți și un carnet gros. Am pus cărțile pe birou și am deschis carnetul. Ce șoc! Iată ce era scris, cu litere frumos caligrafiate:

Impresii de călătorie, de locotenent-colonelul Bertil Erikson.

Asta da surpriză! Am scotocit hîrtia ambalajului, căutînd vreo scrisoare pe care n-o remarcasem. Nu era nici una. Dezamăgit, am căutat numele expeditorului. Nimic. Atunci, am început să citesc memoriile de călătorie ale astronautului asasinat.

La început, totul mersese bine.

Plecaseră spre Marte, cu zîmbetul pe buze și ochii îndreptați spre linia prăfuită a orizontului înstelat.

...fantastic. *Cîteodată, mi se pare că aud vocea sirenelor.*

N-am spus nimic celorlalți. Nu reușesc să-mi desprind privirea de pe frumusețea Creației. De pe Atotputernicia Creatorului.

Cînd sînt în Camera Hărților (numim așa camera cu ferestre spre exterior) simt un freamăt ce parcurge eterul, care MĂ traversează... un fel de extaz...

Înainte de a pune piciorul prima dată într-o navă cosmică, nu eram deosebit de credincios.

Însă descoperirea măreției cosmice mi-a deschis ochii. Mi i-a dezlipit, literalmente, iar ochii mei s-au deschis.

Însă nu pot vorbi despre aceste lucruri prietenilor mei, cei trei bărbați și patru femei care au plecat împreună cu mine către planeta Marte.

Am format numărul Marshei Erikson, văduva astronautului sfîrtecat. A apărut pe ecran. O femeie de vreo patruzeci de ani, încă frumoasă, dar obosită. M-am prezentat, politicos, înainte de a trece la atac.

– Scuzați-mă, doamnă Erikson, că vă deranjez în circumstanțe atît de tragice, dar am primit un carnet al soțului dumneavoastră...

Figura văduvei se strîmbă, într un rînjet cinic:

– Se pare că nu sînteți la curent... Nu citiți ziarele de scandal?

– Nu... Știu că în meseria mea e un lucru necesar, dar...

– N-am timp de pierdut cu dumneata, îmi răspunse ea, puțin cam vulgar pentru o văduvă de locotenent-colonel din SAI, dar trăiesc separată de soțul meu. De la întoarcerea sa de pe Marte.

– De la ÎNTOARCEREA SA DE PE MARTE? Aș fi prea indiscret dacă aș întreba...

– Da, dar o să vă dăruiesc ceva, domnule Schuyler. M-am despărțit de Bertil pentru că devenise insuportabil de bigot. Voia să înființeze o nouă biserică. Congregația Dumnezeul Ceresc. Nu se gîndea decît la Dumnezeu, pentru că îi simțise prezența în spațiul cosmic. Uitase complet de soție, de copii...

– Aș fi dorit să știu...

– Dacă se culca cu mine? Nu. Bineînțeles. Chiar dacă expedițiile de durată în cosmos sînt mixte, din motive de igienă, bărbații se întorc, totuși, traumatizați...

– Încă o întrebare, doamnă Erikson...

– Marsha.

– Marsha... Nu erați geloasă? Expediția spre Marte a durat 16 luni. 16 luni în care soțul dumneavoastră a trăit, în concubinaj, cu o astronaută...

– Cînd ești soție de astronaut, trăiești altfel decît ceilalți. Nu, concubinajul acela tehnic nu mă interesa. Aveam și eu legăturile mele. Un modus vivendi, ca să zicem așa... La urma urmei, o făceam pentru gloria SAI și a întregii umanități. Ceea ce m-a revoltat a fost bigotismul subit și intolerabil al fostului meu soț.

Extras din "Impresii de călătorie"

Cu cît ne apropiam de capătul călătoriei, eu atît mă simt mai eliberat de orice legătură cu materia. Am încercat să-i explic lucrul acesta Vassilissei Gordeiev... Formăm o pereche, conform selectorului informatic.

Ieri, în timp ce zăceam goi, Vassilissa m-a întrebat dacă nu-i ascundeam ceva. I-am spus "N-am nimic de ascuns". A insistat: "Fac tot ce pot ca să-ți placă, dar tu te culci cu mine... mecanic... Dacă aș face asta cu un vibromasor, mi-ar face mai multă plăcere." Apoi a pus mîna pe sexul meu și a zis: "Ești, poate, un anticomunist primitiv, din felul celor ce existau în țara ta înaintea pactului de asistență

americano-sovietică". Am negat. Cu tărie. Toți oamenii sînt frați, în ochii Creatorului. Chiar și comuniștii. Vassilissa nu a părut convinsă...

În timp ce discutam, încerca să trezească în mine dorința. Însă gîndurile mele erau în altă parte, afară, în noaptea înstelată... O noapte mai frumoasă decît ziua...

Mi-am amintit de cuvintele din Scriptură: "Au ochi, dar nu văd". Da, Toți cei de pe nava ce zbura către planeta roșie aveau ochi, dar nu vedeau nimic!

Mai ales Vassilissa, care voia să mă transforme într-un instrument igienic!

Un tip nemaipomenit, colonelul Erikson!

O înțelegeam pe biata Marsha.

Însă nu înțelegeam de ce fusese asasinat astronautul ăsta misionar, și încă într-un mod atît de barbar! Chiar înainte de plecare spre tovarășul îndepărtat al lui Saturn...

Am încercat să iau legătura cu căpitanul Vassilissa Petrovna Gordeiev, dar mi s-a spus că tînăra era într-un loc ultra-secret și nu poate fi deranjată. Am arătat, în fața ecranului, împuternicirile mele de la SAI. Nici un folos. Un oarecare colonel Kolnialpkov mi-a cerut scuze și s-a oferit să facă tot ce-i stă în puteri pentru ca, după ce se va întoarce în Garingrad, căpitanul Gordeiev să mă contacteze.

Altfel zis, mă expedia în mod politicos.

Îmi pierdeam timpul prin tot felul de locuri, holuri de ministere, fundături administrative,

localuri frecventate de polițiști, întîlnind indivizi care nu așteptau decît un semnal pentru a se transforma, brusc, în criminali...

În ziua următoare celei în care încercasem să iau legătura cu Vassilissa cea frustrată, am primit un pachet înfășurat în hîrtie maron...

Cînd i-am văzut conținutul, am fugit în baie, ca să degurgitez o friptură, o salată și două felii de ananas cu saké.

De data asta, în pachet era și un mesaj (pe lîngă ochiul drept și organele sexuale ale locotenent-colonelului Erikson):

Ca să vezi cele două aspecte ale problemei, nu-ți ajunge UN ochi. Îți trebuie DOI, ca să vezi TOTUL. Cît despre celelalte lucruri, locotenent-colonelul nu le mai folosea, oricum, de multă vreme.

Am expediat o scrisoare individului ce pretinsese că se numește Travor, prezentîndu-i demisia mea, "avînd în vedere că nu-mi adusese la cunoștință anumite informații de extremă importanță pentru îndeplinirea misiunii mele".

După ce am expediat scrisoarea, m-am cufundat în citirea memoriilor răposatului Bertil Erikson.

Sînt foarte neliniștit. Nu știu de ce. Vassilissa mă sufocă și cu pretenții, și cu sarcasme. Ca și cum ideea de a nu fi dorită i se pare intolerabilă. Ceilalți ne urmăreau și știu că glumesc pe socoteala noastră. Sînt niște copii! Doamne, luminează-i!

Lumina TA să-i lovească așa cum l-a lovit pe Saul din Tars, pe drumul spre Damasc!

Marsha Erikson, născută Stankowski, locuia într-o casă în stil colonial, înconjurată de arbori înfloriți. Pe alee, un cîine de o rasă nedefinită se tăvălea într-o baltă de noroi, pe care razele soarelui de primăvară nu reușiseră s-o usuce...

Servitorul era negru.

Se vedea însă că era bine tratat. Mi-a plăcut asta. Nu mi-au plăcut niciodată segregaționiștii.

Marsha stătea pe verandă. Pentru că soarele era destul de puternic, purta un pantalon scurt (un jeans vechi tăiat) și un sutien, supraviețuitorul unui costum. Arăta mai atrăgătoare ca data trecută. Machiajul era discret și cu gust, iar pieptul, deși "atîrna" un pic, merita să fie văzut.

Locotenent-colonelul care-l găsise pe Dumnezeu în cosmos era un tîmpit. Avusese la dispoziție fete frumoase, ca Vassilissa Gordeiev, femei atractive, ca Marsha Stankowski, și nu se excitase deloc... Preferase să se excite pentru Lumina Divină... Mi-am dat seama că insultam amintirea unui mort și am revenit la gînduri mai nobile...

Bănuiam că Bertil Erikson fusese asasinat de o femeie. Să tai testiculele unui bărbat, e o chestie tipic feminină.

– V-am prevenit. Vă irosiți timpul. Nu știu nimic în plus față de ceea ce știți. Soțul meu trăia separat...

– Erați divorțați?

– Nu voia să audă de divorț. Din cauza copiilor. Și din cauza jurămîntului depus în fața preotului. Însă trăiam separați. El, într-un

apartament în Henning, iar eu aici, în casa asta frumoasă.

– Separarea... s-a făcut fără probleme?

Dădu din umeri, ceea ce provocă o mișcare interesantă a sutienului, și spuse, privindu-mă în ochi:

– Domnule Schuyler! Am patruzeci și doi de ani, doi copii mari și o sexualitate... liberală. N-am plîns cînd soțul meu a încetat să mă onoreze (ca să mă exprim ca în romanele vechi), și nici cînd a murit atît de... atroce. Nu mai exista nimic între noi. Asta-i viața!

Am tușit, am luat o gură din punch-ul pe care ni-l adusese servitorul negru, și am declarat:

– Există un lucru pe care ar trebui să-l știți, și pe care bănuiesc că poliția vi l-a ascuns. Ochiul drept și... părțile virile ale soțului dumneavoastră au fost... luate de criminal... sau de criminală... Între timp, aceste organe mi-au fost trimise prin poștă.

De data asta, madam Erikson, născută Stankowski, încasă lovitura! Gura i se deschise mare, mare, iar paharul începu să-i tremure în mînă.

– Dacă-i o glumă...

– Marsha, nu sîntem chiar atît de intimi ca să-mi permit asemenea glume!

– Scuză-mă, Jean-Pierre! N-ar fi trebuit... Te rog să mă ierți... E atît de groaznic!

O priveam, căutînd în purtarea ei un gest, un nimic care s-o trădeze. Dar începu să plîngă foarte normal și, tot la fel de normal, am luat-o în brațe, încercînd s-o consolez. Simțeam sînii ei

voluminoși strivindu-se de pieptul meu, și obrazul umed mîngîindu-l pe al meu... Nu aveam aceleași probleme ca răposatul Erikson. Erecția mea a fost brutală, chiar dureroasă.

Apoi, prin minte îmi trecu un gînd teribil: m-am văzut într-un pat mare, gol pușcă, legat... Marsha se apropia de mine, cu sînii balansîndu-i-se grațios, irezistibili, iar în mîna ei dreaptă strălucea lama unui pumnal lung, exotic...

Am încercat să mă desprind, cît mai delicat cu putință, de văduva care plîngea, dar s-a agățat de mine, cu toată puterea:

– Nu pleca! Nu pleca încă! Rămîi cu mine în seara asta... în noaptea asta...

Am uitat și de pumnal, și de conținutul pachetului.

După masă (o masă "franțuzească", stropită cu vin californian), m-a dus în camera ei și am făcut dragoste. N-am prea multe de spus, pentru că toate inițiativele îi aparținuseră...

În timpul unei pauze, am încercat s-o interoghez discret, dar mi-a închis gura cu un sărut și a început să mă mîngîie în așa fel, încît am uitat de toate...

În avionul care mă ducea spre casă, am deschis iar carnetul cosmonautului defunct.

Numesc asta PANTEISM, ateii ăștia moderni care își bat joc de tot și nu înțeleg nimic! Eu ÎL văd, îi simit PRETUTINDENI prezența... Totul e opera Sa, și nu-i o întîmplare că eu, Bertil Raymond Erikson, călătoresc în spațiul cosmic!

Bravo, acum sînteți deja amici. Dumnezeu și cu tine!

Am răsfoit carnetul nerăbdător, în căutarea altor lucruri. La urma urmei, carnetul îmi fusese trimis cu un scop!

Vassilissa asta e o obsedată sexuală! Ieri a intrat în cabina mea și și-a scos costumul strigînd, cu ochii strălucind: "Nu vrei păsărica mea comunistă? Uită-te! E la fel ca altele! Ți-e frică să nu-ți muște scula ta imperialistă?". Și mi-a arătat obiectul disputei noastre, desfăcîndu-i buzele într-o manieră extrem de obscenă. I-am explicat că modul ei de a se purta e nedemn de un ofițer al Federației astronautice, dar a început să mă insulte în modul cel mai grosolan cu putință. "Din fericire, nu sînt toți ca tine pe nava asta! Preskett e cu totul altfel! Poate să satisfacă mai multe femei! E un adevărat țap!" Știam că voia să mă provoace, și totuși inima îmi bătea violent. În timp ce mă împroșca cu valuri de insulte, se mîngîia cu mîna, ondulîndu-se ca un fir de iarbă în furtună. Ochii ei erau teribili, nu li se vedea decît albul. Spectacolul era înspăimîntător! Mi-am spus: "Doamne, sînt singur cu dușmanul!"

N-am înțeles imediat de ce am avut acel gînd.

Preskett... N-are decît să se întoarcă la Preskett.

În cele din urmă a avut un orgasm brutal și, după ce și-a adunat hainele, s-a îmbrăcat, de parcă ar fi făcut dragoste în modul cel mai normal din lume. După ce a ieșit din cabină, mi-am luat Biblia și am citit o jumătate de oră. Mă apăsa o

greutate teribilă. Cuvintele Scripturii nu găseau drum spre sufletul meu. Între ele și mine se intercalase ceva...

Am dormit foarte prost în noaptea aceea. Eram bîntuit de vise în care se amestecau scene de teroare cu secvențe lascive. În cele din urmă, după ce am scăpat de tentativele criminale ale Marshei și am cedat farmecelor otrăvite ale Vassilissei, m-am ascuns în camera de pilotaj a lui Apollo XXV. Marte era un balon roșu, atîrnat în noapte. Aruncat în spațiu de un Dumnezeu copilăros...

Apoi, în spatele globului marțian, a apărut figura unui bătrîn, ce-și mișca încet buzele, zicînd:

Lăsați copiii Pămîntului să vină la Mine!

Ancheta se împotmolise. Contactul meu de la SAI părea că uitase să-mi răspundă la scrisori. Am încercat să iau legătura cu așa-zisul prieten al meu de la poliție, dar mi s-a spus că inspectorul J.A. Glenn era în deplasare.

M-am dus să mănînc într-o cafenea liniștită, din vecinătatea biroului meu. Chelnerița mă cunoștea bine, pentru că întreținеam, de vreo doi ani, o legătură sporadică. Fata, dintr-o familie bună, își luase bacalaureatul, apoi nimerise într-o poveste urîtă, cu droguri... Fusese salvată, în ultima clipă, de o sectă ce se ocupa cu tot felul de salvări...

În timp ce-mi servea un mic dejun copios, alcătuit din cîrnați, ouă bătute, pîine prăjită și cafea foarte tare, i-am pus cîteva întrebări.

Aglomerația de dimineață trecuse, puteam vorbi fără să fim întrerupți.

– Pru (culmea, se numea Prudence!), nu crezi că-s niște chestii bizare în afacerea asta?

– După părerea mea, ai intrat într-un rahat imens! O mie de florini, asta înseamnă ceva!

– Așa e, atîția bani pentru o muncă fără folos! Indivizii sînt țicniți... Dragă, tu ai trăit în secta aia... Ce gîndeau ei despre călătoriile spațiale? Despre Apollo XXV... de călătoriile ce urmau să aibă loc...

– Nu spuneau mare lucru. Din cînd în cînd, cîte un comentariu. Erau împotrivă... Spuneau că Pămîntul e destul de mare pentru toți oamenii, că, mai întîi ar trebui instaurată pacea pe planeta noastră, înainte de a merge să semănăm dezordinea în Creație...

– Spuneau ei asta? Aveau dreptate. Poate nu erau la fel de nebuni, ca alți sectanți...

– Aveau și ei zile bune, după cum aveau și zile rele...

M-am oprit din mestecat, și am întrebat, cu gura plină:

– Și ce făceau, în zilele rele?

– Las-o baltă! spuse ea brusc, nu te privește!

Și, orice am făcut, n-a mai vrut să spună nimic.

La urma urmei, trăsniții ăia o salvaseră de droguri.

Apoi am văzut Marte, în toată măreția sa roșie. Planeta care încîntase imaginația atîtor generații de poeți, romancieri și astronomi.

Cînd am început manevrele de apropiere, a avut loc incidentul cu Preskett.

Am întors pagina, dornic să aflu mai mult, dar am descoperit că o duzină de pagini fuseseră smulse. Iar în restul amărîtului de carnet nu erau decît referiri idioate la Dumnezeu și spațiu, și la proiectele pe care le avea imbecilul ăla de locotenent-colonel de a crea o biserică! Încă una! Mi-am reproșat că am citit jurnalul pe bucăți. Dacă l-aș fi citit în întregime de la început, aș fi fost mai puțin dezamăgit.

Probabil că "incidentul cu Preskett" ascunde indicii prețioase...

Eram un idiot! Nu meritam să tîrăsc după mine licența de detectiv particular! Trebuia să mă întîlnesc cu Preskett, din moment ce teribila Vassilissa Petrovna nu putea fi abordată.

Am luat legătura cu Marsha Erikson.

Nu știa nimic, sau aproape nimic, despre Malcolm Powers Preskett. Însă avea adresa lui, pentru că fusese prieten bun cu răposatul, înainte de zborul navei Apollo XXV.

– Ești formidabilă! i-am strigat. Și nu numai în pat!

Marsha izbucni în rîs.

– Nici tu nu ești mai prejos!

Apoi redeveni serioasă:

– Trebuie .să-ți spun ceva. După zborul pe Marte, Bertil n-a mai vrut să știe de Preskett. Poate din cauza rusoaicei ăleia scîrboase.

– Poate...

Însă Preskett nu mai locuia la adresa aceea. Ar fi fost prea simplu. Doar în romane lucrurile decurg de la sine.

M-am hotărît să nu fac nimic, așteptînd ca șmecherul care-mi trimitea pachete prin poștă să se manifeste din nou.

Cînd am pornit vechiul meu trivid, am văzut apărînd figura insuportabilă a lui Francis Costa.

Prezenta femeia zilei, o oarecare Gloriane Petõfi. O creatură grotescă, ce voia să revoluționeze artele plastice. Nu era prima...

Mi-am zis, ca și cum aș fi avut o revelație:

– Costa, de tine am nevoie! La urma urmei, tu ai fost cel care a vorbit de un complot...

Creatura scîrboasă ce pretindea că se cheamă Gloriane Petõfi vorbea și vorbea, și vorbea, și nu zicea nimic. Am trecut pe un alt program.

L-am întîlnit pe Francis Costa într-o seară, într-un restaurant italian. Nu-mi era foame, dar, ca să-i fac plăcere interlocutorului meu, am mîncat gnocchi cu sos de roșii și parmezan.

– Deci ești un detectiv particular și anchetezi moartea bietului Bertil Erikson...

Am tresărit.

– Îl cunoșteați bine?

– Nu, bineînțeles că nu, dar în meseria mea trebuie să ai de-a face și cu dracul, și cu bunul Dumnezeu.

Tremuram.

– În povestea asta se vorbește mult despre Dumnezeu. Aveți cumva adresa unui anume locotenent Malcolm Powers Preskett, membru în

echipajul navei Apollo XXV?

Își turnă un pahar de vin, încet, ca și cum ar fi tras de timp, apoi spuse:

– I-am luat un interviu lui Preskett. Am adresa lui.

– Sper să fie cea nouă...

– E adresa cea nouă.

– Am neapărat nevoie de ea.

– În locul dumitale, aș lăsa baltă afacerea asta. În spatele crimei se ascund anumite interese...

– Vorbiți de organizația aceea subversivă?

Cuvintele mele sunau mai mult a afirmație, decît a întrebare.

Dădu din cap. Bău o înghițitură de vin. Își ferea ochii de mine...

Dar nu m-a abandonat. A rupt o foaie din carnet și, după ce a scris informațiile pe care le doream, mi-a întins-o. Gnocchii, eram sigur, nu-mi vor prii...

– Mulțumesc, am șoptit, ești un prieten adevărat, Costa. Îți rămîn dator...

În ochii lui negri trecu o umbră.

– Există servicii pe care-i mai bine să nu le faci. Să vorbim de altceva.

După cîteva minute, l-am părăsit. Aveam o senzație penibilă de vid. Ca și cum toate organele interne mi-ar fi dispărut brusc. Nu mai eram decît o piele umplută cu aer, un robot fără suflet...

Mergeam pe stradă, iar cînd a început să plouă, am continuat să merg drept înainte, urmărit de o voce care-mi spunea:

– Șterge-o, Jipé, șterge-o în viteza a patra și

sări în primul avion spre Europa!

Am făcut semn unui taxi, dar n-a binevoit nici măcar să încetinească, și am rămas în mijlocul străzii, neștiind ce să fac.

O mașină, căreia nu-i făcusem semn, se opri lîngă mine. O figură abia vizibilă în spatele geamului bătut de ploaie, o mișcare de stofă întunecată, o voce răgușită, sufocată.

– Domnul Schuyler?

– Da.

– Urcați.

Ordinul căzuse sec, ca o lovitură de bici.

Am privit în jur, căutînd în noaptea ostilă vreun ajutor. O mînă ieși din umbră și mă strînse de braț. Am gemut încet, de durere. Eram deja în mașină, gonind pe străzile întunecate.

– Cineva m-a trădat, mi-am spus.

În mașină erau două persoane. O femeie, la volan, și un bărbat, a cărui figură rămăsese în umbră. Bărbatul stătea lîngă mine, un sac de ură.

– Unde mă duceți? am întrebat (ca și cum n-aș fi știut cu cine am de-a face!).

– Nu face pe prostul!

Vorbise femeia. Avea accent străin. Bineînțeles, rus.

– Cosmosul e un loc vast și plin de mistere (femeia tuși, ca și cum ar fi vrut să-și curețe gîtul). Plin de paradoxuri...

Bărbatul se întoarse spre mine, și-i văzu ochii lucind. Ochi de maniac. Mi-am zis că întîlnirea mea cu Francis Costa fusese inutilă. Muntele venise la Mahomed...

– Omul ăla, locotenent-colonelul Erikson, era

un imbecil (tot femeia vorbea). Avea credința naivă a strămoșilor lui. În spațiu, a pierdut complet simțul realității. Îl simpatizam, fusesem partenera lui desemnată de calculator. E adevărat, știi partea asta din poveste...

Mașina intrase într-o stradă îngustă. Nu cunoșteam cartierul. Mă întrebam dacă pusesem vreodată piciorul pe acolo. Teama mă făcuse să-mi pierd legendarul meu simț de orientare. Parcă mă deplasam într-un oraș străin. Undeva, departe, în altă țară...

Mi-am dat seama că tremuram.

Preskett începu să rînjească. Nu auzisem niciodată pe cineva rînjind așa. Tot frigul cosmic îți intra în piele cînd îl auzeai rînjind. Ace de fier care-ți rodeau carnea...

Mașina se opri. Într-o fundătură pustie. Undeva se vedea o ușă, acoperită cu metal strălucitor. O lumină nedefinită scălda ușa aceea, de parcă ar fi fost o cortină ce ascundea un teatru enigmatic...

Mi-am amintit de pachetul înfășurat în hîrtia maron, ce conținea resturile demne de milă ale astronautului ce-l întîlnise pe Dumnezeu între Pămînt și Marte. Am simțit pe braț degetele lui Preskett.

– Coboară! comandă Vassilissa Petrovna.

– Nici gînd! O să mă duceți acasă și...

– Gura!

Vocea era joasă, aspră, plină de amenințări neexprimate.

– Domnule Preskett, am strigat, într-o ultimă încercare de a restabili echilibrul, am fost angajat

de un anume domn Travor, de la Societatea Astronautică Independentă pentru...

– A scotoci în rahatul afacerii ăsteia împuțite, pentru o mie de florini. Ascultă, pîrlitule, Erikson e mort. I-au tăiat boașele. De ce crezi că i-au făcut toate chestiile alea?

M-am aplecat în afara mașinii, spre ușa grea, acoperită cu argint.

– Există indivizi care au viziuni. Îl văd pe Dumnezeu în cosmos! Și indivizii ăștia slabi de înger încep să delireze. Își închipuie că mesajul trebuie transmis și altora, la fel de slabi de înger!

Vassilissa lovi în ușa ferecată în argint, iar aceasta se deschise imediat, de parcă eram așteptați.

În umbră, mai multe siluete...

Aveam impresia că sînt într-un fel de capelă, dar într-un colț al sălii acoperită cu negru și purpuriu era un videogeam de model nou, și am găsit de cuviință să-mi schimb părerea.

– Așează-te, îmi spuse tînăra. Vrem să-ți arătăm ceva.

Am fost împins într-un fotoliu, iar Preskett se așeză în spatele meu, cu mîinile pe umerii mei, cu unghiile înfipte în ceafa mea, ca niște gheare.

– Gata! spuse el.

Ticăloșii! Filmaseră moartea hidoasă a locotenent-colonelului Erikson. Cu plăcere și frenezie. Eram conștient de prezența lui Preskett în spatele meu, dar și de a unei mulțimi care murmura.

Ticăloșii! Tot ce-i făcuseră lui Bertil Erikson fusese ÎNAINTE! Înainte de a-l împinge dincolo de

hotarele vieții!

O mînă care ținea un fel de pumnal se înverșuna împotriva corpului gol, dedîndu-se la o chirurgie hidoasă a morții, pe care eram obligat s-o urmăresc...

Mișcarea hipnotică a mîinii, strălucirea oțelului, purpuriul picăturilor de sînge...

Mîna care-l tortura pe sărmanul Bertil Erikson purta un inel cu o semilună argintie. O bijuterie bizară, dificil să nu fie remarcată.

Apoi totul se termină.

Ecranul se goli de imaginile atroce.

Din hainele mele urca mirosul acru de vomă.

Eram o cîrpă în mîinile lui Preskett, astronautul care avea alte idei despre spațiu decît răposatul locotenent-colonel Erikson.

Mulțimea cenușie, în spatele meu, se ruga.

Mîna lui Preskett alunecă de-a lungul gîtului meu, eliberîndu-mi ceafa îndurerată. În penumbră, în timp ce cîntul continua să urce spre înălțimile de negru și roșu, se vedea o semilună mică, din metal argintat.

Stăteam în fotoliu, în apartamentul meu. Cu ferestrele și ușile închise. Tăcerea e ca o închisoare cu o sută de zăvoare.

Cu o oră în urmă, poșta îmi adusese două plicuri.

Unul, anonim, conținea foile rupte din carnetul defunctului Bertil Erikson. Celălalt purta sigla SAI.

Dragă domnule Schuyler (se spunea în scrisoare de la SAI)

Fapte noi, ce au apărut între timp, pun afacerea Erikson într-o postură diferită. La nivele înalte, s-a hotărît ca această afacere să fie reconsiderată și (...)

Vă rugăm să întrerupeți ancheta fără întîrziere.

Al dumneavoastră sincer,

Cecil K. Trevor

P.C. Cei o mie de florini, primiți ca acont, vă rămîn cu titlul de despăgubire.

Bravo, domnule Cecil K. Travor, lucrurile sînt simple și, ceea ce-i mai important, au reintrat în normal.

Mi-am turnat, cu o mînă tremurătoare, un pahar de coniac, apoi am format numărul Marshei. Servitorul mi-a răspuns că lipsește pentru mai multe zile. Nu știa unde plecase, nu lăsase nici o adresă și nici un mesaj.

M-am reașezat, pîndind orice zgomot, cu simțurile în stare de alarmă.

O mie de florini pentru un suflet... Nici măcar nu-i prea scump...

Am băut coniacul dintr-o înghițitură. Însă alcoolul nu mi-a folosit la nimic.

Capitolul II

Cîteva zile n-am ieșit din casă. Răsuceam pe toate fețele evenimentele tumultuoase ale celor două zile de coșmar.

Aveam vise înspăimîntătoare, în care fugeam prin peisaje dantești, pustiuri de foc, întinderi de gheață în flăcări, coridoare fără de sfîrșit. Nu știam de CINE fug, dar, îndată ce mă opream să-mi trag răsuflarea auzeam un zgomot demențial și reîncepeam să fug, știind că, dacă m-aș întoarce să privesc în urmă, aș păți ce-a pățit soția lui Lot...

De ce nu citisem de la început notele răposatului Bertil Erikson? De ce am vrut să fac pe deșteptul împotriva unor puteri ce le depășeau pe cele umane?

De ce?

De ce mă străduisem să mă vîr în necazuri?

Eram un biet idiot!

Îmi venea să-mi trag singur șuturi în fund, dar acum era prea tîrziu.

Nu-i nimic, îmi spuneam. Doar o sectă de țicniți în plus. Am avut de toate culorile, de toate

tendințele, pentru toate gusturile. De la grupul criminal al lui Manson pînă la sinucigașii lui Jim Jones.

Un adevărat rahat!

Și mai existase un precedent între bravii astronauți americani, atît de sănătoși, de bătăioși!

Colonelul James B. Irwin, care luase parte la misiunea Apollo XV declarase, la întoarcerea sa pe pămînt, că avusese în spațiu conștiința netă și clară a existenței lui Dumnezeu. Pentru că nu-și lăsase numele în istoria astronauticii moderne (fusese ales printre ultimii, exact cînd nu mai avea nici o speranță, iar călătoria spre lună devenise o chestie de rutină), deci, pentru că nu putuse fi cel mai bun din spațiu, preferase un rol eminent în viața publică.

Își crease propria lui biserică, The High Flight Fundation, care a avut un succes imediat. Dumnezeu a fost întotdeauna o marfă care s-a vîndut bine, de fiecare dată cînd a binevoit să coboare printre creaturile sale (cu condiția să nu fie negru, roșu sau pestriț).

Amărîții!

(Povestea e autentică. Irwin a întemeiat, cu adevărat, High Flight Foundation. Autorul acestei cărți a avut ocazia să-i ia un interviu, în timpul unuia din turneele sale de misionerat în Europa. Irwin a văzut, efectiv, Fața lui Dumnezeu în cosmos. Nota autorului)

De fapt, Apollo XXV fusese o misiune la fel de inutilă ca și cea la care participase colonelul Irwin. După cîtva timp, conducerea NASA și SAI deciseseră, brusc, că aventura marțiană nu

meritase cheltuielile. După ce tocaseră miliarde de florini, au îndreptat deodată telescoapele spre Titan și Europa, planetele care erau acum la modă. Dar să lăsăm asta...

Mi-am luat anuarul și am căutat în paginile rezervate profesiunilor și societăților sociale rubrica BISERICI. Erau mai multe coloane. Îți venea să crezi că orașul nostru era Mecca tuturor predicatorilor.

Voiam să știu dacă există ceva asemănător Fundației Irwin. N-am găsit nimic la BISERICI, dar, căutînd, mai mult din curiozitate, la FUNDAȚII, am descoperit o rubrică respectabilă:

The New Hight Flight
Foundation
God-Watchers of the
Infinite

Doamne Dumnezeule! Aleluia!

Preskett ținea lumea în mînă, dar credincioșii răposatului colonel James B. Irwin păzeau și acum Porțile Cerului. Ca niște serafimi, arhangheli, heruvimi...

Puternici, cu sabia de foc, gata să-l respingă pe Lucifer în tenebrele stacojii.

Cu un deget tremurător, am format numărul NHFF și am așteptat, răbdător, să apară cineva dispus să-mi facă un pic de conversație.

Cînd legătura a fost stabilită, am crezut că am de-a face cu un aparat automat de răspuns, atît

de indiferentă suna vocea de la celălalt capăt al firului. Am zis:

– Alo! Alo! Alo!

Vocea mi-a răspuns:

– Vă ascult.

– Mă numesc Schuyler, și aș dori să întîlnesc un conducător al fundației...

Îndată, ecranul se lumină, și văzui că vocea mecanică aparținea unei femei austere, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în cenușiu. Dacă ar fi fost coafată cu mai multă grijă și ar fi aruncat la gunoi ochelarii cu ramă groasă, de baga, ar fi arătat suportabil, dar așa cum era, "secretar eficace" părea asexuată.

– Îmi pare rău, va trebui să așteptați cîteva zile. Reverendul Grandos lipsește săptămîna aceasta, iar reverendul Purdy se întoarce abia peste două zile. Aveți vreun mesaj de transmis, domnule Schiller?

– Schuyler, i-am răspuns. Numele meu e Schuyler.

Ezitam să mă destăinui creaturii acesteia androgine, dar voiam să știu mai multe despre intrigile sumbre care se desfășurau în cosmos... în noaptea aceea neagră, în care regulile de comportare umană nu mai au nici un rost... Mi-am amintit de însemnările răposatului colonel Erikson. Și el intenționase să întemeieze o biserică, dar ceilalți nu-i lăsaseră timp s-o facă. Probabil că reprezenta o amenințre prea bine precizată...

O amenințare?

Dar High Flight Foundation? Nu era și ea o

amenințare? Chiar dacă Irwin, sau succesorii lui, nu avuseseră niciodată de-a face cu Preskett și banda lui de tîlhari demonici.

Mă durea capul numai gîndindu-mă la toate scornelile lor diabolice.

Trăim într-o lume modernă, în care adevărații demoni se numesc recesiune, inflație, șomaj, subversiune politică... Lucruri care n-au nici o legătură cu diavolul.

Poate că visasem toate întîmplările acelea...

Sau poate aveam de-a face doar cu perverși sexuali, nebuni lubrici care amestecau tot felul de idei, fără să înțeleagă nimic...

– Domnule Schuyler, ce-ați pățit?

Am tresărit. Uitasem de interlocutoarea mea.

– N-am nimic, domnișoară... Scuzați-mă...

– Sînt sora Almintha.

– Scuzați-mă, soră Almintha, mă gîndeam la ceva...

– Fiți atent, domnule Schuyler, în asemenea momente, demonul profită pentru a insufla gînduri ciudate. Gînduri periculoase și...

– Soră! Trebuie neapărat să întîlnesc pe cineva de la bi... de la fundația dumneavoastră! E un lucru foarte important! Îndrăznesc a spune că-i o problemă de viață și de moarte!

Am căzut amîndoi într-o tăcere încăpățînată. Îmi spuneam că o să întrerupă legătura... dar se întoarse imediat în lumea noastră păcătoasă. Vocea ei era untoasă, ca o cremă de vanilie.

– Ținem o slujbă peste trei zile. E o ocazie excelentă să discutați cu reverendul Purdy.

Reverendul Purdy e o persoană deosebit de înțeleaptă, iar înțelegerea sa a naturii umane e, practic, nelimitată... Va ști să vă ajute.

Mi-am compus imediat o figură de tîmpit ce amestecă o credință naivă cu o spaimă metafizică, și am cerut bunei surori Amintha cîteva informații privind ora și locul reuniunii, înainte de a-i ura noapte bună.

După ce am întrerupt convorbirea, m-am simțit și mai gol, și mai singur. Mă întrebam dacă n-ar fi mai rezonabil să mărturisesc totul "prietenilor" de la poliție. Poate că J.A. Glenn va fi în stare să mă ajute.

M-am scuturat ca un cîine ieșit din apă și am băut cîteva degete de alcool.

Nimeni nu putea face nimic pentru mine în lumea asta stupidă!

Dacă aș fi avut măcar o femeie, care să-mi țină de urît, să mă încălzească la suflet și la... Însă nu eram decît un caraghios sărman, devorat de frică și de vidul existenței, un imbecil nefericit...

Mă întrebam dacă amabila Pru ar accepta, dacă o rugam, să mă țină de mînă în timpul nopții...

La urma urmei, nu eram sărac, din moment ce aveam o mie de florini! Cu atîția bani, poți să-ți plătești cîteva partide de zbenguială!

Am hotărît să-mi încerc șansa și să mă duc să-mi găsesc prietena la cafeneaua în care-și cîștiga existența cu sudoarea frunții ei frumoase.

Înainte de a ieși, mi-am strecurat în buzunar un 12.12 extraplat. O minune pentru care nu

aveam permis și care, la o adică, putea să-mi aducă necazuri serioase...

În stadă, am tresărit.

Aveam încă în minte teribilele revelații ale jurnalului locotenent-colonelului Erikson, revelații pe care mă străduisem să le citesc și care...

Era oare prudent să ies, din moment ce ziua era pe sfîrșite, iar întunericul urma să cadă din clipă în clipă, ca un abur hidos și devorator?

Am mîngîiat în buzunar 12.12 EP.

O armă excelentă.

Dar...

Există vreo armă capabilă să găurească pieptul unui diavol?

Am mers cîteva sute de metri, urmat de umbră și ceață, apoi un grup de trecători mă împinse spre gura metroului.

Ce expresie picturală: gura metroului!

Intrarea în subteran ne primi ca un bot de demon, ne mestecă, plină de zel, ne făcu să coborîm de-a lungul esofagului său deghizat în scară rulantă, ce ne aruncă în gaura largă a stomacului său.

Cineva mă împinse într-o femeie grasă și urîtă, care zbieră, cu o putere de cal: "Nu mă atinge! Nu pune mîna pe mine!"

Chiar dacă aș fi vrut, nu aveam cum să pun mîna pe ea, pentru că brațele îmi erau lipite de corp, prinse de niște frînghii invizibile. În vagon, lumina spectrală ne transformă pe toți, bărbați și femei, în mutanți ai pîntecului Orașului, niște măști de coșmar...

Am găsit un loc mai liber și m-am așezat

astfel încît să-mi pot supraveghea tovarășii de drum.

Unul dintre prietenii mei murise în metrou.

Ca un șobolan.

Avusese o criză de inimă, iar mulțimea îl călca în picioare, ca pe o cîrpă. Pînă la urmă, un suflet milostiv îl tîrîse pînă la o bancă și-l lăsase acolo. Sufletul acela caritabil crezuse, probabil, că-și făcuse datoria (dacă nu chiar mai mult) ajutînd un pîrlit beat sau drogat.

Toate astea se petrecuseră în timp ce indivizi cu pretenții discutau, în locuri foarte curate, despre mijloacele de a sparge zidul luminic și a-l trimite pe Albert Einstein la școala primară.

Deodată, am văzut o figură hidoasă apărînd între două figuri banale. O figură de călător cu Transorășenescul. O figură ce semăna cu mii de alte figuri (ură/prostie/agresivitate/nefericire: un foetus vomitat de mîlul orașului), o figură cu ochii ațintiți asupra mea.

Doar asupra mea!

Mi-am băgat mîna în buzunar, strîngînd degetele pe 12.12 EP.

Am căutat cu privirea capul de monstru. Fusesem cuprins, ca și alții, de marea frică a orașului, ce ne acoperea, izbucnind, cîteodată, în crize de panică, în revolte convulsive.

Încinși de chemarea unor mici führeri de cartier, cetățeni cinstiți și nevinovați se transformau în lupi care distrugeau tot ce le pica în mînă. Apoi, calmați, "mieii turbați" se întorceau în apartamentele lor și se ascundeau în spatele cețurilor lor cotidiene...

Ignorau că, în felul acesta contribuiau zilnic la săpatul mormîntului civilizației, lăsîndu-se manevrați de minciunile politicienilor de duzină, dînd o mînă de ajutor unor manevre josnice.

Știam toate astea, dar în pîntecul orașului nu eram decît o larvă bolnavă și speriată. Singurul meu sprijin era arma din buzunar...

Masca mă privea fără rușine. O mască de clown alb. Înspăimîntător de inexpresivă.

Mi-am zis: o să-și scoată trompeta din buzunar și o să-mi cînte un cîntecel. Iar cineva, în întuneric, va deschide cartea ferecată cu șapte peceți...

Dar spectrul citadin nu se mișca. Stătea și mă privea.

Încă patru stații. Nu, doar trei. Coșmarul se va sfîrși curînd, mă voi refugia în fustele lui Pru, sau voi petrece cîteva ore mîncînd lucruri fade, dar hrănitoare, așteptînd ora închiderii cafenelei...

Am văzut femeia grasă de mai înainte lipită de un individ solid, în impermeabil. Își apăsa sînii imenși în el, de parcă ar fi vrut să-l străpungă...

Ce țicnită!

Individul solid nu avea nici o șansă să scape de foamea lugubră a acestei stafii a profunzimilor urbane.

Am rînjit în gînd. Mai bine el decît eu!

Însă omul cu fața palidă mă privea mereu, cu o intensitate înspăimîntătoare.

Îți faci griji inutile, prostule! Individul e drogat, nici numele nu și-l mai știe!

Stația următoare a fost marcată de zdruncinături brutale, în clipa cînd ușile s-au

deschis, iar valul celor care coborau s-a izbit de valul celor ce urcau. Un număr de bărbați și femei rămăseseră jos.

Mi-a venit să vomit, cînd un genunchi m-a lovit sub centură.

Încă un pic și-o să scot arma în metrou!

Agresorul meu era un tînăr cu ochi înguști, cu pupilele strînse de drog.

– Jigodie! îmi spuse. Jigodie!

Nu știam dacă mi se adresa mie, sau întregii lumi, o lume ce făcuse din el o epavă pe un ocean de piatră.

O alunecare de cărnuri umane fusese gata să mă zvîrle din vagon. M-am agățat de tot ce-mi pica sub mînă.

– Jigodie! repeta tînărul cu ochi înguști.

Însă mareea umană îl cărase cu ea, iar vagonul se pusese în mișcare.

La doi pași de mine, monstrul stătea și mă privea.

Ochii lui morți îi întîlniră pe ai mei.

Mă sufocam. Durerea, ceva mai slabă, continua să iradieze din testicole și din stomac.

Am închis ochii și am rezistat, împins, înghesuit, pînă la stația în care trebuia să cobor.

M-am întors către masca albă, conștient că trebuia s-o arunc în întuneric, s-o izgonesc, într-un fel sau altul. Nu mai era. Dispăruse ca un miraj, se dizolvase în atmosferă.

M-am aruncat în înghesuială și am reușit să ajung pe trotuar, fără mari pagube. În stradă, sirenele poliției se amestecau cu zgomotul circulației. Trebuie să fii nebun să te așezi la

volan la ora asta, cînd orășenii sînt apucați de o nebunie furioasă, cînd aerul poluat le pătrundea în plămîni, în creier, în cele mai mici colțuri ale organismelor putrede.

M-am aruncat în valul trecătorilor, ca un înotător disperat ce nu are de ales.

Am întors capul de mai multe ori, temîndu-mă să nu zăresc privirea ciudată a clownului alb, dar am ajuns la cafeneaua lui Pru fără să pățesc nimic.

Am comandat o bere și o salată de pui.

– Nu ești în formă, Jipé.

Draga, buna Prudence mă privea cu ochi plini de înțelegere, ochi ce-i luminau fața tragică, obosită.

– Pru, nu te sinchisi de mine. Am treburile mele... Vreau să-ți vorbesc. E ceva important.

În taxi, m-a luat de mînă.

Pru se purta, cu adevărat, ca o mamă.

– Pru, ai auzit expresia: să-l ai pe dracu' pe urme?

– Da, răspunse ea, cu un zîmbet pe care neonul îl transformă în rictus. Știu cum e... senzația asta.

– Nu e doar o senzație. E o tristă realitate. Dracul mă urmărește și nu știu încotro să fug ca să scap de el.

Pru oftă și, ca să-mi schimbe ideile, îmi puse mîna între picioare.

– Dragul meu, spuse ea, cred că ai nevoie de un tratament imediat!

Avusesem dreptate să am încredere în Pru Lörrach.

La început, mi-a dat de băut, apoi m-a masat după toate regulile artei și, în sfîrșit, această sfîntă laică s-a chinuit să mă aducă în formă și să scoată din mine tot ce eram în stare să ofer unei femei frumoase.

– Pru, i-am spus, complet extenuat, complet golit, ar trebui să întemeiezi o biserică, o biserică bazată pe...

Mi-a închis gura cu gura ei, și am adormit într-o explozie de mosc și focuri bengale...

Mergeam cu Pru pe o stradă albă.

Deasupra noastră, cerul era alb.

În jurul nostru, casele erau din zăpadă carbonică. O aglomerație de o albeață artificială...

Eram îmbrăcați într-un fel de toge romane, iar vîntul care sufla deasupra orașului alb fugărea nori lăptoși...

Apoi, deodată, decorul se topi ca zăpada la foc, și apăru o figură de coșmar.

M-am trezit imediat.

Un obicei pe care-l căpătasem în timpul războiului de patru zile și în decursul lunilor lungi care urmaseră acestei manevre greșite a accidentului.

(Războiul de patru zile a adus civilizația în pragul prăbușirii. Doar întîmplarea, care hotărăște soarta tuturor războaielor, a făcut ca armele definitive să nu fie utilizate. După patru zile de lupte înverșunate, patru zile de ură abjectă și concentrată, a urmat timpul negocierilor, al duplicității și al guerillei. La această perioadă,

care a durat cîteva luni groaznice, face referire J.P. Schuyler. Nota autorului)

Pru era culcată lîngă mine. Dormea profund, sforăind, dar într-un mod încîntător.

Ceva tulbura armonia acestei scene... M-am sculat, în întuneric, și mi-am căutat hainele în vidul camerei. Trebuia să-mi găsesc 12.12 EP înainte de năvala dușmanului.

Degetele mele tremurătoare s-au închis pe crosa pistolului, iar inima începu să-mi bată mai normal.

Mă forțam să fiu calm, să-mi obișnuiesc privirea cu realitatea nocturnă din jurul meu. ERA AICI. INCONTESTABIL. PRINS CA UN FLUTURE DE NOAPTE PE O FEREASTRĂ LUMINATĂ, MĂ PRIVEA CU OCHII LUI MORȚI, DE PE FIGURA DE CLOWN ALB.

Mă vedea perfect. Știa că sînt acolo, gol și tremurînd, într-un apartament străin, pion livid pe tabla de șah a întunericului.

Întinse brațul, deschise mîna, agitînd degetele ca o stea de mare oloagă...

Ținea o armă strălucitoare. Cu care, deodată, transformă o parte a ferestrei în țăndări. Apoi intră în cameră, ca suflarea vîntului nopții.

Aș fi putut să-l omor de ZECE ORI, DE DOUĂZECI DE ORI.

Însă scena mă fascina atît de mult, încît am rămas gol și tremurînd de frig, ca un șoarece care vede apropiindu-se privirea hipnotică a reptilei.

Frica mea era atît de jalnică, încît am fost cuprins de un tremurat incontrolabil, iar vezica mi se goli brusc!

Chestia asta mă trezi din morți!

Cățelimea albă a nopții era acolo, în fața mea. Cu arma îndreptată asupra mea, asupra goliciunii mele livide.

I-am lansat, drept în bot, încărcătura din 12.12 EP.

În spatele meu, Pru se mișcă în somn. Rămase însă scufundată în vise.

Am dat drumul pistolului și am înaintat spre clownul alb al morții.

Era culcat pe spate. Ai fi zis că-i creatură de pe altă planetă. Un animal alb, fleșcăit, mort.

Capitolul III

Polițistul mă privea drept în ochi, ca și cum și-ar fi imaginat că, privindu-mă așa, ar fi făcut să-mi cedeze nervii.

– Lasă poveștile, îmi spuse el. Ești în rahat pînă-n gît, Schuyler! Nu știu de ce, dar îl plîng pe tipul care zace acolo, scăldat în sîngele lui. Dacă i-ar fi reușit lovitura, scăpam de o belea... Am chef să te arestez. Pentru port de armă interzisă. Un 12.12... Nu știi că...

– Sergent, l-am întrerupt eu, cît mai calm posibil, lucru dificil, avînd în vedere halul în care eram, nu crezi că sîntem amîndoi oameni în toată firea și că ar trebui să vorbim despre treaba asta... ca între bărbați?

Dădu din umeri.

– Legitimă apărare. Da, dar legitimă apărare cu o armă interzisă. Ce-ai face în locul meu?

Pru se ridică brusc, ca o cobră gata să muște:

– Ești nebun, sau doar un tip scîrbos, sergent? Era gata să fim asasinați în timp ce dormeam, iar tu ne joci marea scenă a polițistului

care are probleme de conștiință!

Dădea din mîini, iar halatul ei avea tendința de a se desface. Sergentul Cledwyn profită de ocazie ca să-și clătească ochii. O lăsă să vorbească și să se ambaleze, apoi zise, cu o răceală ce-i contrazicea sclipirea ochilor:

– Gura, fetițo! Nu iau în considerare insultele tale! Să zicem că nu le-am auzit! Sau că le pun pe seama... emoției. Însă n-o să-ți permit să urli așa toată noaptea! Vom căuta toate dovezile pe care avem chef să le căutăm, chiar dacă va trebui să rămînem aici pînă dimineața. Dacă veți fi cuminți, vă vom lăsa în pace. Pînă la noi ordine.

Am plecat capul, iar Pru se dovedi și ea învinsă.

– Pentru moment, zise sergentul, o să-ți confisc licența și, bineînțeles, arma. N-am fost invadați de roșii, așa că va trebui să te mulțumești cu scule obișnuite. Altfel, unde am ajunge?

Dintre toți șobolanii din orașul ăsta de șobolani, tu ești cel mai scîrbos, i-am zis în gînd. Da, ești regele șobolanilor!

– Știi ceva, Schuyler? Cred că n-o să scapi niciodată...

După ce a plecat sergentul, Pru și cu mine ne-am băgat din nou în pat. Dar nu mai aveam poftă de nimic. Am luat-o în brațe, cu o tandrețe de școlar depășit de evenimente, și i-am spus:

– Povestește-mi ce se întîmplă în secta voastră. Să nu crezi că vreau să-mi bat joc de tine. Sînt doar într-o mare încurcătură...

Pru mă luă de urechi și-mi plasă un sărut

matern pe buze.

– M-ai dus de nas... Nu crezi că-i o porcărie să regulezi o fată ore în șir, doar ca să obții niște informații?

– N-ai dreptate, draga mea, încerc doar să-mi salvez viața. Tipul pe care l-am omorît... masca aceea... cred că face parte dintr-o sectă. O sectă aparte. Îți amintești de astronautul care s-a întors de pe Lună cu idei ciudate? Îl întîlnise pe Dumnezeu în spațiul cosmic... Dumnezeu așa cum e imaginat: cu barbă și cu înfățișarea de director general îmbătrînit în hamuri... Astronautul respectiv era atît de sigur, încît a înființat o biserică. A invitat credincioșii să planeze cu el în înălțimile în care strălucește, ca un ban nou, ochiul binevoitor al lui Dumnezeu.

Pru începu să rîdă.

– Fii mai scurt și spune-mi ce legătură am eu cu toate astea.

– Nu prea știu... Ascultă-mă: am fost pus să rezolv o afacere complet aiurea... Asasinatul unui erou interplanetar, locotenent-colonelul Bertil Erikson, cel cu zborul spre Marte, Apollo XXV... Individul, ca și predecesorul lui, l-a întîlnit pe Dumnezeu între Pămînt și planeta roșie...

– Știu, știu, spuse Pru, mîngîindu-mă pe față, mi-ai mai povestit astea, și ți-am răspuns la întrebări. Cei din secta mea, Ușa Oglinzii Înflăcărate, sînt pacifiști. Mai mult studenți... Spun că vom fi pedepsiți pentru că am transformat creația divină într-o cloacă. Sînt oameni cumsecade; chiar dacă unii dintre ei ar avea nevoie de psihiatru. Însă eu le datorez viața.

Mă culcam cu oricine pentru cîțiva florini, ca să am cu ce să ajung în al șaptelea cer... Așa că...

– Nu vreau să-mi amintești de viața ta de altădată. Știi că țin la tine. Vreau doar cîteva amănunte despre secta ta.

Prudence se ridică într-un cot și mă privi drept în ochi. În cîmpul meu vizual, pieptul ei atîrna ca o pereche de fructe exotice. În ochi avea o lucire ironică.

– Jean-Pierre Schuyler, zici că ții la mine? Mă crezi proastă? Vii la mine de fiecare dată cînd ai nevoie de informații sau de ceva sex care să nu te coste prea mult! Ești un mincinos! Singura persoană la care ții ești tu, jivină mică! Și dacă ține cineva la cineva, aceea sînt eu, care țin la tine! Ce vrei, de fapt? Nu sînt o enciclopedie vorbitoare despre secte, biserici și fundații religioase din Statele Reunite. Mă numesc Prudence Lörrach, sînt chelneriță într-o cafenea, după ce am făcut ceva școală, o grămadă de prostii și puțină ispășire. Din păcate, corespund a ceea ce unii numesc femeie libertină. Dragul meu, ciocîrlia va cînta curînd, iar eu va trebui să mă pregătesc pentru o nouă zi. Dacă vrei s-o mai faci o dată, ar trebui să te grăbești!

Tirada lui Pru m-a enervat, pentru că știam că avea dreptate. Nu ai dreptul, chiar dacă ai o meserie atît de scîrboasă, să tratezi oamenii ca pe niște marionete.

– Ai dreptate. Ești cea mai bună fată de pe pămînt și dacă, într-o zi îmi voi părăsi viața de celibatar, jur că mă voi gîndi la tine!

– N-ai decît, dar în ziua cu pricina o să te zvîrl

afară, ca să-ți găsești altă fraieră. Țin prea mult la independența mea.

– Bravo! Aș vrea să citești ceva. Fotocopia cîtorva pasaje din jurnalul răposatului locotenent-colonel Bertil Erikson. Vei vedea, e o lectură excitantă, în care au loc multe schimbări și lovituri de teatru. Pot să-ți cer acest serviciu?

– Poți. Dar nu văd ce aștepți de la mine.

– Vreau să-mi spună cineva dacă visez sau dacă tot ce mi se întîmplă e urmarea unei anume... logici...

Se aplecă, iar sînii ei se frecară de pieptul meu. Am oftat, ca unul ce trece printr-o încercare dificilă. Pru mă manevra cu grijă, dar decisă. Își strecură mîna între picioarele mele. Am știut că n-o să scap doar cu vorbe...

Cele zece pagini care lipsiseră din jurnalul locotenent-colonelului B.E.

În dimineața asta, căutîndu-mi Biblia, mi-am dat seama că nu era la locul ei. Doream să citesc și să meditez, în timp ce ne apropiam de capătul călătoriei noastre. Planeta roșie ocupa o porțiune importantă din spațiul de pe ecranele de control.

Mirat, am căutat cartea sfîntă peste tot. Am reușit s-o găsesc într-un dulap, murdară și sfîrtecată, ca și cum o mînă blesfematorie s-ar fi dezlănțuit împotriva ei. Cînd am vrut să văd în ce stare erau paginile, am tresărit de oroare: paginile erau murdărite cu excremente!

O duhoare respingătoare se degaja dintre paginile Evangheliei. Mi-am zis: "Cel care a făcut asta e un monstru, un monstru posedat de Demon!"

Plin de furie, m-am dus la postul de comandă și m-am repezit la Preskett. Era la postul lui, iar lîngă el, zîmbind ironic, prostituata aceea, Vassilissa.

– Poți să-mi explici ce înseamnă ASTA, Preskett?

I-am vîrît Biblia împuțită sub nas. S-a tras înapoi, încruntat.

– Domnule, a strigat el, nu știți ce spuneți... nici ce faceți!

Ochii lui rămăseseră fixați asupra mea, în timp ce vorbea, și străluceau ca niște pietre roșii, ca luminile din ochii lupilor. Eram gata să-mi cer scuze pentru izbucnirea mea de furie. Aveam impresia penibilă că picasem într-o cursă teribilă, ai cărei dinți se închideau asupra mea, precum colții unei fiare infernale.

– N-am crezut că puteți ajunge aici, domnule colonel, dumneavoastră, un om atît de echilibrat, care respectă ordinea sfîntă a lucrurilor! Vă rog să aruncați acest obiect respingător în incinerator!

– Dar... dar e o BIBLIE, Preskett!

– A FOST, domnule.

– E o superstiție retrogradă, strigă Vassilissa. Aruncă porcăria aia în incinerator! Împuți toată camera!

M-am întors spre ea și am fulgerat-o cu privirea:

– Uiți că sînt conducătorul acestei expediții și am dreptul să întreb tot ce cred de cuviință!

– Nu uit, numai că bănuielile dumneavoastră sînt insultătoare, iar o navă cosmică nu-i o corabie cu sclavi, domnule! Primus inter pares!

Asta sînteți la bordul navei, colonele Erikson! Aruncă porcăria aia în incinerator, altfel voi face un raport la întoarcerea pe Pămînt!

Preskett rînjea. Intervenția sovieticei îl ajutase.

– Nu avem altă treabă decît să ne certăm pe o ediție a Scripturii? Ne apropiem de Marte, iar manevrele ne solicită toată atenția...

Mi-am dat seama că, în furia mea, le făcusem jocul! Am făcut ceea ce mi se ceruse: am aruncat Biblia în incinerator. Apoi m-am spălat pe mîini și m-am stropit cu apă de Colonia...

În timp ce meditam la ultimele evenimente, mi-a trecut prin minte că nu mai aveam nici o putere la bordul navei Apollo XXV! În prezent, destinul acestei expediții, de care ar putea depinde o mulțime de lucruri (prosperitatea lumii, stabilitate, semnarea unui tratat de pace durabil între Noua Uniune a Republicilor Sovietice și Statele Reunite), era hotărît. Nu mai eram nimic, doar un fir de iarbă în vînt, iarbă uscată și fragilă, pe care focul înghețat al cometelor o va transforma în cenușă. Mă tot gîndeam, de m-am ales cu o durere zdravănă de cap. În cele din urmă, învins și plin de greață, m-am întors în Camera Hărților.

Erau acolo toți, și mă priveau cu atenție.

Orice ironie, orice urmă de batjocură dispăruse de pe figurile lor, părînd să-mi spună:

– Hai, locotenent-colonel Erikson, ce hotărăști? Ești CU NOI sau ÎMPOTRIVA NOASTRĂ? Nu mai e timp de palavre!

M-am prefăcut blînd ca un miel și am spus:

– Am avut o criză de nervi. Vă rog să mă

scuzați, domnule Preskett. Răul de spațiu nu iartă pe nimeni...

– Domnule colonel, îmi răspunse Preskett, nu pot să fiu supărat pe dumneavoastră. Sînteți conducătorul expediției, de aceea propun să uităm acest incident și să ne consacrăm doar reușitei misiunii. Vedeți planeta roșie! O eră nouă se deschise în fața noastră, în fața tuturor locuitorilor de pe Pămînt!

Am asolizat fără nici un incident tehnic. Păream purtați de vîntul solar, ca un fulg...

Timp de cîteva ore, în timp ce nava era pe orbită în jurul lui Marte, am uitat momentele teribile pe care le trăisem. Era evident că mă înșelasem, iar stressul acestor zile de călătorie în spațiul cosmic îmi zdruncinase teribil echilibrul nervos. Am fost fericit, ca unul care și-a făcut treaba bine, care-și îndeplinește o parte a contractului și-și zice: Acum, ce-a fost mai greu a trecut! Prima dată în istoria omenirii, oamenii coboară pe o altă planetă! Fiindcă nu poți considera etapa selenară ca o cucerire a unei lumi noi. Fusese doar un prolog, nimic altceva. Sigur, primii cosmonauți au avut nevoie tot de mult curaj, dar noi sîntem, cu adevărat, "primii".

În nacela de explorare, am atins solul marțian fără nici o problemă.

Sus, în spațiul întunecat, nava noastră se învîrtea în jurul lui Marte, devenită, de pe acum, colonie pămîntească. Veghea asupra noastră, ne ținea la curent cu pericolele care ar fi putut apare.

Bineînțeles, eram informați despre natura

solului marțian, despre componența atmosferei, despre viteza vîntului, despre schimbările climatice și meteorologice. Dar, ca un părinte, ochiul navei ne controla orice mișcare.

În nacelă, Preskett începu deodată să rîdă, tăind firul întins pe care mergeam. Am căzut drept în gura încinsă a unui vulcan...

Rîsul acela era negarea tuturor convingerilor mele. Însemna că totul era, din nou, pus în discuție. Eram prizonierul unei capcane uriașe.

– Planeta roșie! zise Vassilissa. Planeta roșie! E amuzant, nu? Ce zici, comandante?

Am dat din umeri. Simțeam că femeia aceea mă ura din tot sufletul. M-am întors încet spre ea, prefăcîndu-mă că sînt liniștit. În realitate, eram îngrozit.

Am văzut atunci că figura tinerei era deformată de un rictus de nedescris, asemănător a ceea ce se numește, în limbaj medical, risus sardonicus.

Buzele i se întinseseră spre urechi într-un mod obscen, iar dinții îi străluceau de parcă erau gata să-i sară din gingii și să mi se înfigă în gît. Niciodată, nicăieri, nu mă simțisem atît de singur, atît de disperat...

Mi-am zis: Ești în situația unui scorpion pe care un grup de copii l-a închis într-un cerc de foc. N-ai altă alternativă: sau faci pe mortul, sperînd să uite de tine, sau mori cu adevărat.

O mînă se așeză încet pe umărul meu și m-am întors încet spre acea căldură care radia spre mine. Era tînărul inginer Samuelson, care încerca să mă liniștească:

– Domnule colonel! Coborîm pe Marte! Un vis vechi al omenirii se va îndeplini, sub ochii noștri! Apollo XXV reprezintă un monument pe drumul cuceririi cerului!

Ochii lui străluceau și am crezut, o clipă, că ne vom regăsi pacea... că vom plana în aceste întinderi virgine unde doar Dumnezeu își făcuse auzită vocea... Am pus mîna pe umărul lui și i-am spus, reținîndu-mi emoția:

– Aveți dreptate, inginer Samuelson, aveți dreptate! Viața e scurtă ca să o punem în balanța absurdului. Să bem o sticlă de șampanie pentru a sărbători momentul acesta!

– Bravo, domnule colonel, strigă Preskett, iată-vă redevenit un om din carne și sînge! Să bem în slava CELUI CARE NE-A CONDUS PRIN ÎNTUNERIC... SĂ BEM ÎN CINSTEA ÎNGERULUI LUMINII!

Toți tovarășii mei își regăsiseră figurile binevoitoare. I-am văzut așa cum îi cunoscusem altă dată. Frați și surori, calmi și ponderați, savanți, tehnicieni, floarea astronauticii pămîntești...

Urmează considerații neinteresante, care nu clarifică deloc povestea .

MARTE!

Naveta-nacelă se așezase pe un amestec de nisip și stînci oxidate, care constituie solul marțian.

Știam că venind AICI nu vom găsi decît deșert și dezolare, dar acest deșert, această dezolare erau extrem de fascinante.

MARTE!

Generații întregi visaseră la această lume sclerozată, își proiectaseră fantasmele către această planetă cu orizonturi abrupte.

MARTE!

Ar fi trebuit să tremur de plăcere, de mîndrie, să mă umflu în pene ca un cocoș, în momentul în care am atins drapelul. Ar fi trebuit să mă simt pătruns de harul lui Dumnezeu, să nu mai am conștiința greutății cărnii...

În loc de asta, mă asaltau tot felul de presentimente. Ca niște legiuni infernale.

MARTE!

Toți scriitorii și scriitorașii, visătorii și mînuitorii de pene care își bazaseră inspirația pe miticele canale ale planetei roșii, ce-ar fi spus văzînd întinderile pietroase, dezolante?

– Aveți grijă de vînturile de pe Marte!

– Aveți grijă de schimbările de vreme!

– Aveți grijă de alunecările de teren, de avalanșele de nisip!

Toate sfaturile acestea ne însoțiseră în timp ce naveta-nacelă coborîse către solul planetei roșii.

Luasem toate precauțiile, dar se dovediseră inutile, pentru că Marte ni se arătase sub înfățișarea sa cea mai plăcută.

Fascinați, contemplam apropierea acestei planete frumoase cu aspect extravagant, a cărei bizarerie coloristică impresionase atît de mult pe strămoșii noștri.

În partea aceea a lui Marte domnea calmul. Un calm sinistru, lugubru. Un calm al morții, al lipsei totale de viață.

MARTE!

Am coborît pe scară, unul după altul. Cu o încetineală care nu se datora doar considerentelor de securitate, ci și unui soi de paralizie a membrelor...

În scafandrele noastre spațiale, semănam cu niște animale ciudate...

Urmează din nou digresiuni și platitudini, care lungesc povestirea.

Am făcut ceea ce se face în asemenea circumstanțe: am plantat în vîrful unei movile cele trei drapele: al SAI, al Statelor Reunite și al Noii Uniuni a Republicilor Sovietice și Progresiste.

Și am improvizat, după obicei, un mic discurs:

– În numele întregii omeniri, în numele tuturor națiunilor care o compun, iau în stăpînire această planetă, planeta Marte. Fie să-și renege numele și să devină, pentru omenire, un simbol al păcii și înțelegerii!

Am rostit aceste cuvinte în microfon, știind că vor ajunge la toți colegii mei. Îi vedeam, siluete albe, așezate în cerc în jurul movilei, imobili, ca niște marionete părăsite de stăpînii lor, uitate într-o vitrină...

Spectacolul mi s-a părut atît de înspăimîntător, încît am început să mă bîlbîi, trasformînd cuvîntarea într-o bîiguială jalnică.

Am întins mîna, atingînd, unul după altul, cele trei drapele.

– Acum, cînd această lume străină, de care ne-am legat atîtea speranțe.

Am fost întrerupt de o rafală violentă, care m-a aruncat în genunchi, ca și cum ar fi trebuit să-mi cer iertare.

Un rîs disprețuitor ajunse la urechile mele. Știam că nu vine din afară, atmosfera planetei nefiind capabilă să transmită un asemenea sunet. Rîsul acela izbucnise brusc, în capul meu.

Am rămas îngenuncheat în praful lui Marte, scuturat fără milă de vînt în timp ce tovarășii mei se puseră în mișcare, aplecați sub furtună, dispărură în spatele unor stînci.

Cele trei drapele, mărturie a orgoliului omenesc, au fost smulse din solul marțian și luate de vînt.

Un țiuit de nesuportat îmi spărgea urechile, ca un cînt de pasăre blestemată. Am strigat în microfon!

– Preskett! Vassilissa Petrovna!

Nu puteam să mă ridic, eram ca un gîndac mare, pe care copii răutăcioși îl răsturnaseră, amuzîndu-se, pe spate.

Îl imploram pe Dumnezeu, rugîndu-l să mă ajute.

– Doamne, am spus cu voce tare, Doamne, eliberează-mă de cel rău! Pentru că a Ta e puterea și slava, în toate timpurile...

Fiecare cuvînt al rugăciunii mele era subliniat de un nou rînjet, un rînjet pe care nu-l putea aduce nici vîntul, nici aparatura radio. Aveam conștiința că în atmosfera lugubră a lui Marte se manifesta o prezență care jignea numele Domnului... Care-l jignea pe Dumnezeu și care se dezlănțuise împotriva pătrunderii străinilor.

Drapelele, simbol al cuceririi, dispăruseră.

O voce, pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Preskett, deși era deformată de ură, zise:

– Comandant de rahat! Crăpi de frică! La ce-ți folosește, pederast pîrlit, să plantezi drapele pe lumi străine? Pe lumi care nu-ți aparțin? Și care nu vor aparține niciodată ție și jigodiilor tale maladive! Culcă-te în praf, fă-te cît mai mic! Amestecă-te cu nisipul! Crapă!

Am încercat să mă rog în continuare, dar greutatea infernală ce venise odată cu vîntul continua să mă apese, să-mi zdrobească pieptul. Am încercat să mă tîrăsc pe nisip, gînganie neîndemînatică strivită de o mînă uriașă, cînd, în realitate, greutatea mea diminuată, corelată cu forța vîntului, ar fi putut să mă zvîrle ca pe un fulg!

Luptam, cu ochii plini de lacrimi, împotriva acestei suferințe inexplicabile ce mă strivea. Încet, m-am tîrît pe poalele colinei, încercînd să pun între vîntul marțian și mine bariera naturală de nisip și stîncă.

În timp ce mă tîram așa, lipsit de orice rușine, vocea lui Preskett, căreia i se adăuga, din cînd în cînd, cea a Vassilissei, mă acoperea de insulte.

Apoi m-am prăbușit sub o avalanșă de nisip și pietre, și am alunecat spre ceilalți, care stăteau la baza colinei, siluete albe, ostile, străine.

Am avut impresia că se învîrteau încet, ca și cum ar fi început SĂ DANSEZE!

SĂ DANSEZE?

Acum, cînd izbucnise furtuna? În plin deșert marțian?

ÎȘI PIERDUSERĂ MINȚILE!

Mai tîrziu, a avut loc o străfulgerare verzuie,

cadaverică. Ca și cum un soare minuscul, verde, ar fi ieșit dintre dune, pentru a lumina dansul imposibil al tovarășilor mei.

Aveam senzația că, din adîncurile solului, venea un ritm surd, fascinant. Bătăi de palme neomenești pe tam-tam-uri uriașe din piele...

Mi-am pierdut cunoștința, în timp ce tovarășii mei începuseră să gesticuleze și să țopăie ca niște purici, în bătaia vîntului, profile fantastice în mișcarea verzuie, insuportabilă...

Din acel leșin ciudat nu păstrez decît amintiri estompate, impresii vagi: mi se părea că în imensitatea acestei planete necunoscute, în absurditatea acestei furtuni care nu înceta să răsucească sfîrleze de praf o voce uriașă vorbea, cînta, urla...

Ne găseam sub un fel de clopot transparent, în jurul căruia uraganul continua să scoată la iveală imagini ciudate și muzici neauzite...

Și, sub acest clopot care îi izola de temperatura înspăimîntătoare de afară și de atmosfera irespirabilă a lui Marte, tovarășii mei își dezbrăcară costumele și se dedară la maimuțăreli grotești, la simulacre respingătoare...

În timp ce-și dădură mîinile, pentru a reîncepe o horă, le-am văzut trăsăturile deformate, ochii plini de ură, membrele contorsionate... mi-am zis că asistam la ceea ce, înainte ca oamenii să intre în era rațiunii, se numea un sabat...

UN SABAT PE SOLUL PLANETEI MARTE... ȘI LA CARE LUA PARTE FLOAREA ASTRONAUTICII INTERNAȚIONALE... ÎNNEBUNISEM... DOAMNE... ÎNNEBUNISEM...

. Urmează o vorbărie infamă, pe care nu merită s-o reproducem.

Cînd mi-am revenit, ceilalți mi-au spus că fusesem bolnav și mi-au cerut să rămîn calm. Nu m-am apărat cînd am fost anunțat că fusesem suspendat temporar de la comandă și că ar trebui să mă odihnesc... Starea de epuizare în care mă aflam, în realitate, incompatibilă cu sarcinile care-mi reveneau.

Mai tîrziu, ignorînd temerile de care am avut parte în zilele acelea pline de incertitudine și de umilință, am putut să discut cu tovarășii mei, să le explic că le înțelegeam atitudinea, că un căpitan de astronavă putea să-și piardă controlul și "să viseze lucruri care nu existau"...

Colegii mei dădeau din cap, mă băteau prietenește pe umăr: Te înțelegem, nu-ți face probleme... Nu sîntem noi tovarășii tăi, frații tăi?

Dar lucirea ochilor lor le dezmințea gesturile liniștitoare, cuvintele dulcegi...

Urmează un gol în text.

Cînd m-au considerat "vindecat", mi-au redat spontan (cun un cinism evident) toate sarcinile și funcțiile. Am făcut toate cercetările pentru care venisem, analize, hărți, calcule, tot ce justifica zborul nostru.

Luni, ani de pregătire... Ore, mii de ore de instruire, de dresaj chiar . Pentru ce? Pentru asta? Pentru ca să mergem prin deșertul de nisip, praf și stînci, și să strîngem eșantioane de...

Comandantul devine din ce în ce mai confuz. Apoi se dedă la insulte care, în lumina evenimentelor ulterioare, capătă un relief impresionant.

Cîini, cîini blestemați!

I-ați înșelat pe credincioși!

V-ați servit de știința voastră, de cunoștințele voastre, pentru a blestema Numele Domnului!

Cîini!

Cînd va veni timpul secetei și căinței, vă veți bea urina pe treptele templului din Ierusalim!

Care sînt cuvintele profetului Nathan, zvîrlite în față mincinoșilor și ipocriților?

Coboară, coboară, YAHVE!

Dezlănțuie-te, Dumnezeu al lui Israel!

TU, CEL VEȘNIC, DUMNEZEUL ARMATELOR!

Lovește-i pe toți cei necurați, pe toți idolatrii! Pe cei care jignesc lumina Feței Tale! Lovește-i pînă la a treia generație!!!

Cîteva pagini de același fel, apoi, deodată, calmul.

...Am dormit un număr incredibil de ore. Mi-am revenit și mi-am recitit notițele. Sînt foarte șocat. Cred că am scris multe pagini sub ceea, ce altădată, se numea "o emoție intensă"...

Tovarășii mei se străduiesc, în timp ce nava e pe drumul de întoarcere, să mă facă să uit de ceea ce ei numesc "golul meu de memorie". Vorbim, schimbăm păreri, atunci cînd timpul ne permite...

Tînăra rusoaică se arată deosebit de tandră și bună, plină de solicitudine și înțelegere. Încep să mă întreb dacă nu cumva, în timpul zborului, nu-mi pierdusem cumva mințile...

Am citit și recitit notițele, încercînd să aleg grîul de neghină, ceea ce ține de rațiune de ceea ce ține de scurta mea nebunie. Nu reușesc să-mi dau seama...

L-am întrebat pe Preskett ce s-a întîmplat CU ADEVĂRAT cu Biblia. A dat din cap, ca atunci cînd vorbești cu un bolnav grav care abia a reușit să scape de un destin lamentabil.

– Domnule, știu că sînteți un om credincios și mi-e foarte greu să vă povestesc lucruri scandaloase...

– Te rog, nu te teme că mă vei răni. Spune!

Preskett mi-a explicat, cu multe menajamente, că, într-un acces de furie blesfamatorie, îmi murdărisem singur Biblia...

DOAMNE, E UN LUCRU PE CARE NU-L POT CREDE!

ÎMI PIERDUSEM MINȚILE ÎNTR-UN ASEMENEA HAL?

Toate maimuțărelile astea, toată blîndețea, toate cuvintele de consolare nu reușesc decît să mă zăpăcească.

.....

VEȘNICIA S-A MANIFESTAT!

NU E POSIBIL CA BABILONUL SĂ TRIUMFE! CA PĂCĂTOȘII SĂ LOVEASCĂ FAȚA CELUI DREPT CU PICIOARELE!

Ultima noapte (spun noapte, pentru că ne referim, mereu, la calendarul terestru), am avut un vis de care nu m-am îndoit că mi-a fost trimis de Domnul.

O creatură strălucitoare stătea la capătul cabinei mele și mă privea cu seriozitate. Acea făptură avea un contur umanoid, dar forme destul de imprecise. În ovalul cenușiu al figurii, ochii luceau ca două focuri îngrozitoare.

Acea creatură mi-a vorbit blînd, dar cu fermitate.

Mi-a destăinuit că era un marțian, sau mai bine zis, fantoma unui marțian. Această apariție îmi dovedea că forțe redutabile puseseră stăpînire pe tovarășii mei și...

Pru m-a întrerupt ca să-mi spună că locotenent-colonelul era un bătrîn tîmpit, complet țicnit, și că aș face mai bine să nu mă amestec în aiurelile alea.

I-am explicat că asta voiam să fac, dar că evenimentele au luat un asemenea curs, încît nu mai aveam de ales.

Unii visează, cînd sînt mici, să ajungă președinți. În ziua aceea rece din 1930, președinția părea un proiect mai mult sau mai puțin ambițios pentru băiețelul ce abia se născuse. Dar cine ar fi visat că James B. Irwin își va lăsa urmele pașilor în nisipul isteriei? Cerul e țara lui. Luna îi poartă însemnul.

Da... S-a întîmplat ceva. În umbra munților lunari, cursul existenței sale s-a schimbat deodată.

"Cred că Isus Cristos mergînd pe pămînt e un lucru mult mai important decît omul mergînd pe Lună"...

Material publicitar al High Flight Foundation,
Colonel James B. Irwin

Nu, nu cred în existența altor civilizații, în forme de viață extraterestre inteligente. Cred că

aceia care caută în altă parte inteligențe asemănătoare celor cu care Dumnezeu a populat pămîntul, se tem de propria lor singurătate.

(Declarația făcută de J.B. Irwin autorului acestei cărți)

Capitolul IV

THE NEW HIGH FLIGHT
FOUNDATION
GOD-WATCHERS OF THE
INFINITE

Și, dedesubt, un alt dreptunghi, mai mic:

TO DAY'S PREACHER:
REVEREND WALTON D.
PURDY

Am oftat ușurat. Toate astea erau liniștitoare. Era vorba de o sectă veche, cumsecade (pardon, o biserică), care avea drept de funcționare, ca multe altele, pe teritoriul Statelor Reunite și care, datorită acestui fapt, putea vinde credincioșilor grămada de droguri spirituale și consolări imediate. În așteptarea supremului extaz: fuziunea cu Isus, Marele Manitu al Stelelor!

Am intrat în *sfînta sfintelor*.

Întrucît eram *un novice*, o soră se repezi să mă întîmpine.

– Bună ziua, frate! E prima dată cînd veniți la reuniunile noastre? Dați-mi voie să vă îndrum!

M-am înclinat ușor.

Sora ar fi putut să fie frumoasă. Ca sora Almintha. Însă părea hotărîtă să se urîțească.

Ceea ce place oamenilor, riscă să nu-i placă lui Dumnezeu.

Probabil că asta era deviza ei.

Orgile au început să cînte.

Totul era nemaipomenit, în cea mai bună dintre lumi...

Iar cea mai bună dintre lumi se numea Statele Reunite! În ciuda dușmanilor!

– Luați loc, frate, și rugați-vă!

Am plecat capul.

Orgile continuau să cînte.

Sora se îndepărtă, ușoară, purtată de mîinile Creatorului, spre alte sarcini urgente.

Am privit în jur.

Un decor de biserică, absolut convențional. Panouri de lemn, flori, iar în fața șirului de bănci, estrade și scaunul predicatorului.

Un strop de soare pătrunde prin vitralii ce reprezentau scene naive în stilul impecabil și cast al realismului clasic american.

Oamenii stăteau liniștiți, așteptînd adevărul. Unii, din timp în timp, priveau în jur. Mi-am zis că-s, probabil, novici, ca și mine.

În fundul sălii, a fost trasă o perdea roșie, dezvelind un tablou pompos ce reprezenta o astronavă cu față umană, ce zbura spre stele și spre un fel de arhanghel, care – reprezenta, probabil, pe Izbăvitor.

Muzica orgii deveni mai solemnă, iar tineri și tinere se duseră pe estradă. Erau îmbrăcați în tunici verzi, iar coafura lor avea precizia geometrică a marilor speranțe capitaliste. Stăteau imobili, cu ochii ridicați spre înălțimile templului.

– Aleluia (spuse corul).

– ALELUIA (răspunseră credincioșii).

Am întins capul, încercînd s-o descopăr pe micuța soră Almintha. Am descoperit-o în colțul cel mai îndepărtat al bisericii, privind cu un aer satisfăcut credincioșii adunați.

– Binecuvîntat fie cel ce vine în Numele Domnului!

– DA! DA! DA!

– BINECUVÎNTAT FIE CEL CE VINE ÎN NUMELE DOMNULUI!

– DA! DA! DA! FIE BINECUVÎNTAT!

Mi-am zis, în timp ce stăteam cu ochii plecați, prea puțin preocupat că voi trage atenția asupra mea:

– Sărmani idioți! Întotdeauna același lucru... Dumnezeu e în cer, iar noi, rebuturi amărîte, pe pămînt...

Corul se ondula ca o pădure de alge. Curentul care trecea prin el, expresie a puterii divine, provoca strigăte de extaz. Prin magia electricității, tabloul ce fusese descoperit de perdeaua roșie strălucea. Racheta părea că parcurge o mișcare parabolică. Ne găsem deja în drum spre o dimensiune transcedentală, către o altă realitate.

Cînd am început să cedăm puterii hipnotice a muzicii și imnurilor, apăru și predicatorul.

– ALELUIA!

Reverendul Walton D. Purdy era îmbrăcat simplu, în cenușiu.

Costum elegant cenușiu, cămașă gris perle, cravată neagră.

Și părul îi era cenușiu. Și ochii. Ochi pe care scriitori dornici de comparații facile i-ar fi calificat drept metalici.

ALELUIA...

Totul se petrecea ca în orice sectă (pardon, biserică) din Statele Reunite. Ca de obicei, o mare parte a adunării era compusă din bărbați, femei și copii de culoare. Și, ca întotdeauna, ei cîntau cu cea mai profundă convingere.

Mi-am zis că acest reverend Walton D. Purdy era unul dintre șmecherii care reușiseră să facă din Dumnezeul Evangheliei și Vechiului Testament cel mai mare sponsor al economiei occidentale. Respira bani și siguranță, iar mîinile sale, cînd s-au ridicat spre cer, lansară cîteva sclipiri de valoare... Respectabilitatea veșmîntului era trădată de opulența inelelor pe care le purta la ambele mîini. Un self made man rămîne un self made man, chiar dacă încearcă să se deghizeze în descendent al primilor pionieri olandezi sau englezi. Walton D. Purdy, ca toți cei ce lucrau în bișnița divină, era un trișor și un escroc.

Cîntecele se opriră, în clipa în care predicatorul făcu un gest. Doar doi bărbați și două femei (îmbrăcați în alb) mai fredonară un timp, pentru a păstra atmosfera.

Purdy se apucă să debiteze discursul obișnuit. *Dumnezeu e peste tot. Dumnezeu vede tot. Dumnezeu îi apără pe cei drepți și-i*

pedepsește pe cei răi. Cei care se duseseră să cucerească spațiul cosmic văzuseră Fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le vorbise...

Acest Dumnezeu locuia în înălțimile înstelate.

Cei care răspundeau chemării servitorilor lui Dumnezeu vor fi salvați. Ceilalți...

În mod inexplicabil, deși totul se desfășura în cel mai previzibil mod, mă simții cuprins de o stare maladivă.

Încet, realitatea ceremoniei se diluă într-un fel de brumă lăptoasă, care părea să cuprindă și estrada, ca și cum predicatorul urma să răpit de un nor supranatural...

– Purtați de credință, de realitatea prezenței Domnului, ne ridicăm, planăm, urcăm tot mai sus. Nimic nu ne poate opri. Aripile noastre sînt cele ale vulturului și sufletul nostru e plin de curaj și măreție!

Am închis ochii și l-am văzut pe reverendul Walton D. Purdy transformîndu-se într-o pasăre de pradă și țîșnind spre zenit. *Tnarr! Tnarr!* cîrîia el, cu vocea-i de pasăre de pradă. Și mi s-a părut că îmi striga doar mie, Jipé Schuyler:

Capcană! Capcană!

I se întîmplă lui W.D.P. același lucru ca primului pionier al cerului, Icar! Urcă atît de repede și atît de sus, încît aripile i se desprinseră de trup și căzu, cu capul în jos, cu o viteză teribilă.

În timp ce cădea spre pămîntul strămoșilor săi, nu înceta să strige:

Eli, Eli, lama sabacthani! Eli, Eli lamma sabacthani! Eli, Eli, lamma sabcthani!

Cînd se strivi de o stîncă ce ieșea din ocean, iar creierul i se risipi ca un gălbenuș de ou, m-am trezit, tresărind.

Eram gata să țip, dar mi-am dat seama la timp că dormisem și că visasem. Strigătul mi se opri în gît.

Un tînăr, foarte palid, cu gene interminabile și buze de fată, stătea lîngă mine. Îmi zîmbea ca și cum ne-am fi cunoscut de mult și-mi ierta, în avans, toate greșelile posibile.

Am întors capul, jenat.

Predicatorul într-un templu ciudat. Între timp (adică în timpul cît dormisem) mîini pioase împodobiseră estrada cu flori albe, iar reverendul W.D. Purdy era cufundat, literalmente, într-un covor de flori. Cu mîinile ridicate spre cer, cînta slava Domnului, iar cerul, pătruns de har, îl inunda cu petale albe de trandafiri.

VREM! VREM!

DOAMNE, VREM SĂ ZBURĂM!

DOAMNE, NE IA VÎNTUL SOARELUI!

DOAMNE, NE-AI DAT ARIPI DE PĂSĂRI!

DOAMNE VEȘNIC, NE-AI DAT ARIPILE TINEREȚII ETERNE!

DOAMNE!

OH, DOAMNE!

VREM, VREM, VREM, VREM!

SUFLETUL NOSTRU E ÎN PALMA TA, DOAMNE DUMNEZEULE!

Fir-ar să fie! Zburau! Nu eram nebun: îi vedeam cum se ridică, despărțindu-se încet de sol, ca astronauții în stare de imponderabilitate!

Nu toți, evident. Doar cei ALEȘI. Cei care

cîntau pe estradă, în jurul predicatorului, și cîțiva cuprinși de har. Însă numărul nu limita enormitatea FAPTULUI: SE RIDICAU în ritmul cîntecului! Imnul părea să-i tragă de păr spre înălțimea bisericii (între timp, biserica părea să fi luat dimensiunile unei catedrale gotice).

Un negru tînăr, de o frumusețe sculpturală, gol, cu excepția unei legături în jurul șoldurilor, una cu un strat uleios care făcea să-i lucească pielea, intonă un nou cîntec, un imn în același timp răgușit și imaterial, senzual și virginal:

– MAI SUS! TOT MAI SUS! (spunea vocea cîntătoare, corpul ce nu mai era decît cînt).

– DOAAAAAAAAAMMMMNNEEEEEEEE!

Apoi acel Icar androgin se destinse ca o puma și țîșni spre înălțimile bisericii.

Nu mai puteam! ÎNNEBUNEAM!

M-am ridicat, cu sufletul la gură, cu mîna întinsă spre momîia aceea cenușie: W.D. Purdy.

O mînă frățească, blîndă, atît de blîndă, se așeză pe pulpa mea, și am fost obligat să mă așez, încercînd să-mi păstrez calmul.

– Frate, îmi spuse tînărul de lîngă mine, doreați să discutați cu reverendul Purdy. Vă va primi după serviciul religios, în biroul său.

– Mulțumesc, i-am răspuns așezîndu-mă, conștient că mă făcusem de rîs.

Mîna tînărului era tot pe pulpa mea. Urca, încet... Mi-am zis: nu tot ce strălucește e aur...

– Domnul fie cu tine, îmi zise tînărul cu mînă plimbăreață.

În secunda următoare, dispăru.

ALELUIA!

Cînd serviciul religios se termină în suspine și ofrande, o soră tînără veni și-mi spuse că reverendul mă ruga să "aștept un minuțel", și mă conduse la capătul unui coridor.

– Îndată ce domnul Purdy va termina de salutat credincioșii la ieșirea din biserică, vă va primi în birou. Cînd vedeți că se aprinde lumina roșie, duceți-vă...

Tînăra soră (care, de data asta, era suportabil de urîtă), îmi arătă un cerc de un roșu sumbru, în tapiseria coridorului. Apoi se duse să-și vadă de preocupările ei pioase.

Frumos, mi-am zis. Biroul stimatului reverend are două uși. Se va instala în fotoliul său apostolic, în spatele biroului său în formă de potcoavă, și mă va primi cu o bunătate părintească. Cu un pic de condescendență. Atunci cînd ai zburat în cer, în dreapta Domnului, poveștile din lumea asta par un nimic, bule de săpun, în Marele Tot...

M-am instalat într-o sală de așteptare, alături de biroul predicatorului. Semnalul roșu nu se aprinsese, dar aveam impresia că biroul nu e gol. Exista un fel de "miros al prezenței", care plutea în jurul tabernacolului. Am dat din umeri și m-am așezat într-un fotoliu. M-am aplecat spre o măsuță și am descoperit un teanc de prospecte și cîteva broșuri în care se afla *cheia realității divine.*

Am luat o revistă și am răsfoit-o distrat.

Erau în ea astronauți, fotografii luate de sondele noastre spațiale. Copertele erau opere ale unor mari artiști, precum Chesley Bonestell, David Hardy sau Rick Sternbach.

Grozav! mi-am zis.

Mi-ar fi plăcut să șutesc una din reviste. Nu pentru idioțeniile fudule pe care le povestesc cu lux de amănunte, ci pentru formidabila putere a visului conținut în operele acestor artiști minunați.

Rahat! Secolul XX! Așa putred cum fusese, produsese genii în toate direcțiile, în aprope toate domeniile. Pe vremea aia te îndopai cu lucruri relativ curate, citeai cărți care nu conțineau doar scene de violență sau sex, ascultai muzică, făceai dragoste din plăcere, nu pentru galerie!

Secolul XXI, dimpotrivă, era însemnat de vărsatul de vînt al plictiselii și fricii.

Fără muzică (doar n-o să numiți muzică orăcăielile grotești în sonoramă!), fără literatură, fără...

Mi s-a părut că aud zgomot de cealaltă parte a ușii reverendului. Un fel de rîs, urmat de un gîlgîit bizar. Am încercat să mă ridic, pradă unui presentiment ciudat, dar o forță invizibilă mă apăsa pe umeri, forțîndu-mă să rămîn în fotoliu.

Inima a început să-mi bată, ochii mi s-au împăienjenit, dinții îmi clănțăneau...

Coridorul, la capătul căruia mă aflam, devenise uriaș. Brusc, totul se tulbură în fața mea...

Mă simțeam pierdut. Ca un om lipsit de vedere și de auz, și pe care cineva l-a aruncat într-o piscină fără să-l avertizeze. Aveam impresia că înot într-un coridor lichid, fantastic, fără început și sfîrșit.

Am rîgîit zgomotos, pradă unui acces de

greață. Am întins mîinile, ca și cum aș fi vrut cu adevărat să înot în vidul acela halucinant. Unde luminoase se topeau pe mine, violîndu-mi pleoapele închise...

În depărtare, creaturi invizibile cîntau, ca niște călugări într-o mînăstire misterioasă, ascunsă în străfundurile pămîntului.

Mi-am zis că sosise momentul să lupt.

Cu cine?

Cu rețeaua monstruoasă care-și întinsese ramificațiile în toată lumea!

Eram nebun! N-aveam nici o șansă împotriva acestor ucigași cu reflexe imparabile. Eram doar un copil pierdut în întuneric, un idiot de detectiv particular, pe care-l puteau lichida cu prima ocazie.

Nu-i adevărat! Încercaseră și nu reușiseră! Nu erau infailibili! Puteam scăpa de ei!

Tîmpitule! Toate astea nu-s decît un vis! Dacă iei un pion de pe tabla de șah, nu înseamnă că ai terminat partida! Jucătorii se vor întoarce acasă, vor bea ceva, se vor gîndi la alte lucruri, vor dormi...

Am deschis ochii.

Eram în coridor. Locul în care mă găseam nu avea nimic înspăimîntător. Știam că eram în coridorul ce ducea la biroul reverendului.

Peste cîteva minute voi fi în fața bărbatului în cenușiu, și-i voi pune cîteva întrebări...

– Am necazuri, reverend Purdy. O bandă de sectanți demonici e pe urmele mele. Dați-mi cîteva informații, dacă știți despre ce-i vorba...

Biroul reverendului Purdy era închis de o

ușă, care avea o parte din geam. Ca la orice om de afaceri. Am ridicat o mînă ce tremura ușor să ciocănesc, dar la prima atingere ușa s-a deschis fără zgomot.

Reverendul stătea la masa de lucru, pe care avea două telefoane, unul verde, altul galben, iar predicatorul stătea chiar între ele.

Ochii lui metalici erau ațintiți asupra mea și am crezut o clipă că-mi va vorbi, că-mi va ura bun sosit sau mă va trimite la plimbare.

Mă înșelasem. Omul acela nu mai avea nimic de zis. Nimănui. Sufletul lui zburase spre orizonturi mai largi, către norii imaculați unde strălucea slava lui Dumnezeu...

Cînd am ajuns la un metru de biroul lui, am văzut că Purdy avea gîtul tăiat cu o lamă foarte ascuțită, probabil un brici... Costumul lui nu mai era cenușiu, nici cravata, nici cămașa... Totul era mînjit de un sos ciudat, scîrbos...

Nu aveam nevoie de raportul medicului legist. Omul era atît de mort pe cît putea fi cineva mort.

Îi făcuseră felul "cu blîndețe". Poate că nici nu apucase să-l vadă venind pe amic. Tac! O mică tăietură de brici. Asta schimbă un om în mai puțin de o secundă...

Mi-am zis că reverendul era vîrît mai puțin în rahat decît mine: avea permis pentru terenurile de vînătoare ale Marelui Manitu, în timp ce eu, eram singur în valea asta a plîngerii, mizer ca Iov pe grămada lui de bălegar, în timp ce-și scărpina ulcerele cu cioburi de străchini...

Am pierdut cîteva minute prețioase (poate au fost doar cîteva secunde) contemplînd prăpădul.

Nu mai era nimic de văzut în ochii cenușii ai lui Walton Purdy. Doar vidul cenușiu al morții...

Am scos pistolul din buzunar și am făcut încet ocolul camerei. Nu știu ce căutam. Acționam din instinct sau din obișnuință. Arma nu se compara cu cea pe care mi-o confiscase polițistul ăla scîrbos, dar faptul c-o țineam în mînă îmi dădea un pic de siguranță. Mă simțeam mai puțin singur în acest lăcaș al morții care mirosea vag a tămîie și... a altceva!

Am mirosit. Mă înșelasem. Bravul predicator simțise venirea morții, pentru că, înainte de a zbura către pășunile paradisului, își golise măruntaiele în pantaloni.

– Credința lui, mi-am spus, nu ținea decît de-un fir...

Cu pistolul în mînă, am cercetat sertarele și clasoarele dar, întrucît nu știam prea bine ce căutam, m-am potolit repede. Am băgat cîteva hîrtii în buzunar și m-am îndreptat spre coridor.

Chiar atunci am văzut că nu eram singur. Buna Almintha era acolo, cu ochii holbați... Cu o mînă pe piept, fără îndoială ca să-și oprească bătăile inimii...

Va începe imediat să urle, mi-am spus, iar ceilalți ticniți vor sosi în galop!

Intrase pe cealaltă ușă, cea pe care o folosise reverendul ca să intre în birou, cea pe care, probabil, o folosise și criminalul... Predicatorul fusese spintecat în timp ce eu moțăiam la doi pași de el!

În timp ce stăteam zăpăcit, încercînd să găsesc ceva de spus, gîndurile îmi alergau prin cap.

Cum făcuse criminalul să iasă din birou fără să fie văzut de sora Almintha sau de mine? Probabil că se ascunsese în birou, în timpul slujbei, își așteptase victima cu răbdare, apoi...

Însă la plecare trebuise să întîlnească pe cineva, care ar fi trebuit să dea alarma. Obligatoriu! Dacă nu exista cumva o a treia ieșire. Fereastra? Nu, era închisă.

Chiar cînd începusem să întrevăd o altă posibilitate, sora Almintha începu să urle. Nu se punea problema s-o opresc: răcnea ca o mie de diavoli. Își duse mîinile la piept și se pregăti să fugă. Au făcut un pas spre ea, uitînd că aveam pistolul în mînă și am spus:

– Soră Almintha, sînt nevinovat.

Mi-am dat seama că mă purtam ca ultimul imbecil, pentru că tînăra îmi întoarse spatele și fugi urlînd.

Am pierdut cîteva secunde prețioase meditînd asupra ghinionului meu, apoi am decis că nu mai aveam ce căuta în locurile acelea. Frații și surorile atîrnau probabil de telefoane, chemînd poliția. Dacă mă prindeau în birou, eram bun pentru un concediu nelimitat la răcoare. Nimeni n-o să ridice un deget pentru mine. Plictisisem prea multă lume...

Tocmai cînd mă pregăteam să plec pe unde venisem, ușa dulapului se deschise scîrțîind, demascînd prezența criminalului. Din dulap apăru o formă sumbră, amenințătoare și fără figură. Eram fascinat, ca un copil ce se trezește și descoperă că a fost lăsat singur în casă, crezîndu-se că va dormi pînă dimineața...

Silueta ținea un brici în mînă.

Ca mulți oameni, am o teamă viscerală față de briciuri, cînd sînt folosite drept cuțite. Un cuțit e o armă cinstită. Un brici e o armă a întunericului, o limbă de dragon. Ceva ce taie pînă la os, care lasă rana să se închidă, uneori fără să curgă pic de sînge. Face un zgomot de perdea sfîșiată:sssrriiișșș. Durerea apare mult mai tîrziu: cînd îți dai seama că lama a ajuns la os.

Creatura morbidă, pe care am crezut-o, o clipă, produsă de propria-mi teamă, se deplasa spre mine fără zgomot. Mă va atinge cu lama ei vicioasă îmi va tăia carnea, o va sfîrteca în fîșii... Voi muri fără să strig, pentru că va avea grijă să-mi taie gîtul chiar în clipa în care voi avea suficientă forță ca să-mi strig teama abjectă de moarte...

Tac!

Lama se repezise spre mine. Fără să-mi dau seama, întinsesem mîna în care țineam arma. Oțelul călit tăiase mîneca impermeabilului, țesătura hainei... Doamne, o să-mi taie mîna! O să-mi cadă pe pămînt, iar eu voi sîngera pînă la moarte! Ce grozăvie!

Lovitura fusese greșită, nu știu de ce, iar lama îmi atinse doar pielea.

M-am agățat de pistol ca un nebun și am apăsat pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori...

Silueta fantomatică a fost zvîrlită înapoi, ca un boxer care a încasat o directă bine plasată, dar n-a căzut. Fără un strigăt, mîrîind doar ca un

animal, criminalul misterios m-a împins și a dispărut pe coridor.

Zăpăcit, l-am urmat cu privirea.

Tîmpit mai eram!

Fără să mă gîndesc, am ieșit pe cealaltă ușă și am nimerit în plin delir: în capelă mă așteptau cîțiva frați înarmați cu ciomege. Cînd m-au văzut apărînd pe estrada plină de flori, au izbucnit în strigăte. Am înțeles că mă considerau un demon, o creatură malefică venită să producă tulburare și zizanie într-o comunitate pașnică și binevoitoare.

Am agitat pistolul și s-au dat înapoi.

Înotam printre petalele de trandafir și crin, am alunecat ca un schior în acea zăpadă vegetală, mi-am regăsit echilibrul la timp ca să nu fiu prins de mulțimea sectanților...

– Nu-l lăsați să scape! se auzea vocea pătrunzătoare a bunei surori Almintha. L-a omorît pe reverend!

Taci din gură, proasto!

Am fost extrem de imprudent: am luat un taxi, îndată ce am scăpat de membrii fundației, și mi-am dat propria-mi adresă! Fără îndoială, eram prea impresionat de ce mi se întîmplase în ultimele 48 de ore, ca să mai gîndesc logic. Șoferul îmi aruncă o privire inchizitorială în oglindă. Mă fotografiase! Dacă citea ziarele, sau se uita la televizor în timpul liber, eram terminat: o să anunțe curcanii, sperînd să capete un premiu...

Rahatul ăsta de oraș viermuia de vînători de oameni, de vînători de premii, de vînători de capete și de vînători, pur și simplu. Vînarea

aproapelui devenise un sport de masă, grație unor emisiuni de succes, în timpul cărora denunțul se făcea în mod liber.

Sponsori vărsau sume fabuloase unor posturi private, iar acestea nu se dădeau în lături să încurajeze sălbăticiunile orașului. Toți măgarii stăteau seara în fața televizorului, ca să-l vadă și să-l audă pe frumosul Eddy Zimmersheim, pieptănat, aranjat, justițiarul cu ochii triști.

Această emisiune, care nu putea face să fie arestați adevărații criminali, pe cei care trăgeau sforile marionetelor umane, aruncau milioane de mizerabili într-o disperare și mai mare. Datorită lui Ed Zimmersheim, frica și angoasa existențialistă deveniseră realități tangibile, monștri giganți, de culoarea sudorii și sîngelui, care agitau în cerul poluat aripile lor membranoase.

Fiecare om, deschizînd ochii, la ieșirea dintr-un somn bîntuit care-l țintuise într-un pat cîteva ore de agonie cotidiană, le vedea, era sigur că le vede: monștri care treceau și retreceau pe verticala marelui oraș.

Am închis ochii.

Eram gata să adorm.

M-am trezit brusc: șoferul schimbase itinerariul. Întîmplare sau premeditare.

– Ar trebui să te uiți pe planul orașului. Ăsta nu-i drumul bun, după cîte știu!

A luat un aer jignit, de muncitor cinstit, deranjat de un trîntor:

– Nu vă jenați, a mîrîit el. Pot să vă cedez volanul! Aș profita să trag un pui de somn...

Am dat din cap. Probabil că vedeam dușmani peste tot.

– Bine, bine... Nu voiam să te supăr, sînt puțin nervos...

– N-am văzut pe nimeni care să urce în mașina asta și să nu fie nervos. Trăiască pensia, nu-i așa?

Cu toate temerile mele, nimeni nu-mi întinsese vreo cursă în apartament. Am chemat-o pe Pru, i-am spus că am necazuri și că-mi fac valiza. Nu-mi păsa dacă telefonul era supravegheat. Eram epuizat, nervos, înspăimîntat. I-am spus prietenei mele că o să-i dau un semn de viață de îndată ce voi fi "în afara bătăii tunurilor inamice".

Da, am folosit chiar expresia asta idioată.

– Nu face pe prostul, îmi răspunsese Prudence. Nu te copilări. Lasă poliția să se ocupe de toate.

– Poliția? visezi! I-ai văzut la lucru noaptea trecută. Tot ce-i interesează e să găsescă un suspect, din cre să scoată un vinovat acceptabil. Și gata! Proces, și tot tacîmul! Nu, dragă, încearcă să înțelegi punctul meu de vedere. O să iau legătura cu tine, jur! Trebuie s-o tulesc. Pe urmele mele sînt cel puțin o jumătate de vînători de scalpuri. Țin să mi păstrez chica mea elegantă.

Pru găsi puterea de a zîmbi, auzind discursul meu stupid.

Mi-am inspectat apartamentul, în căutarea unor microfoane care ar fi putut fi plasate în timpul absenței mele, dar n-am găsit nimic. Am

dat din umeri și m-am dus în sala de baie. M-am spălat, ras, parfumat, îmbrăcat cu grijă, mi-am pus cîteva lucruri într-o valijoară, mi-am luat toate cărțile de credit, carnetul de cecuri și toți banii lichizi pe care-i aveam în cinci-șase ascunzători genial plasate în cele patru camere, apoi am ieșit, încuind cu grijă ușa.

În acest comportament metodic, aproape maniac, am găsit o energie nouă și un calm relativ. Pistolul stătea bine sub braț, iar rezervele de muniție contribuiau și ele la atitudinea mea hotărîtă.

Ceva mai tîrziu, în taxiul care mă ducea la autogară, mi-am pierdut un pic încrederea în mine, dar cînd am văzut clădirea lungă de metal, beton și sticlă, cu animalele uriașe de tablă gata să năvălească spre cele patru colțuri ale țării, am știut că nu eram nebun. Că mai aveam o șansă să scap.

– Am ajuns, zise șoferul. Face zece florini.

Cît de scumpă devenise viața...

Noroc că avansul pe care mi-l dăduseră patronii mei misterioși îmi permiteau să rezist cîtva timp...

Capitolul V

În autobuz nu erau prea mulți călători. Două perechi ce apucaseră vremuri mai bune, un individ solid într-un costum în culori țipătoare, un negru ce semăna cu un cîntăreț la modă... un eșantion de banalitate.

I-am privit pe fiecare. În parte.

Din timp în timp, mă uitam la ceas. Ce-ar trebui să fac dacă ar apare polițiștii și ar începe să controleze identitatea călătorilor? Ești nebun, sărmane clown, n-au avut suficient timp să-și pună mașinăria în mișcare. Abia mai tîrziu se vor încinge lucrurile... Pentru moment, relaxează-te, prostule!

În cele din urmă, șoferul spuse:

– Gata! Dacă toată lumea e prezentă, pornim!

Noaptea începuse să cadă asupra orașului. Mi-am dat seama brusc că-mi era foame. Mersesem pe străzi, îmi pierdusem timpul scotocind prin apartament, amînînd orice hotărîre... Acum erau pe urmele mele, mă voi prinde ca pe un biet peștișor pierdut într-un rîu

prea mare, un peștișor care trecuse de marginea năvodului, fără să-și dea seama, prea grăbit să fugă oriunde...

Chiar în clipa în care ușile se închideau, o femeie făcu semn șoferului:

– Hei, așteptați-mă și pe mine!

Ușile suflară ca niște plămîni de cauciuc sintetic, iar acordeoanele de metal se închiseseră, bolborosind.

– Mulțumesc, spuse tînăra.

Sufla greu, iar vocea îi contrasta ciudat cu prospețimea tinerească a feței. Era o voce răgușită, de bețiv de mahala.

Șoferul dădu din umeri și porni, îndată ce verifică biletul noii sosite.

După ce autobuzul părăsi autogara, mi-am spus că beneficiam de o pauză, că trebuie să mă relaxeze, să închid ochii și să încerc să dorm. Mai tîrziu, o să am tot timpul să-mi fac planuri de apărare.

Spre surpriza mea, tînăra se trînti lîngă mine, cu poșeta pe genunchi.

Mă prefăceam că-s preocupat de peisaj, dar eram îngrijorat. Ciudat de îngrijorat. Ca și cum tînăra iradia un val de droguri, ce mă transportau într-o lume iluzorie, trucată.

Mașina avu nevoie de o grămadă de timp ca să reușească să iasă din labirintul din centrul orașului.

Am încercat să dorm, ca să uit de prezența fetei. Dar străzile orașului mă enervau, somnul fugise... Mi-am zis că ocazia era tocmai potrivită pentru a verifica dacă șarmul meu, ruginise sau

mai era, cît de cît, utilizabil.

Am privit-o cu coada ochiului.

Era a naibii de frumoasă! Tînără și foarte comestibilă. Bine făcută. Chiar hainele ei, care pe oricare alta ar fi putut fi ridicole, nu reușeau s-o urîțească, nu puteau să-i ascundă farmecele.

Exista însă și altceva decît frumusețea ei, strălucirea ochilor și flacăra arămie a părului. Exista o putere cvasianimalică ce emana din ea, parfumul inodor ce-l degaja, mișcările ei... Nu știu dacă înțelegeți. Dinspre fată veneau arome, nori, valuri, maree...

Cînd s-a aplecat, ca să ia din poșetă o cărțulie hărtănită, mirosul ei îmi izbi nările. Se întoarse apoi spre mine, cu cartea în mînă:

– Nu vă deranjează lumina? Nu pot să dorm în mașină. Trebuie să citesc... Sper...

– Nu vă faceți probleme.

Mi-am zis că sosise momentul de a-i arăta că mă interesează.

– Ce citiți?

– O carte, trăsnet. Dură.

– Cum adică dură?

– Am spus dură... O carte dură. Atît.

– Da? Bine...

– Cartea se intitulează "The occult", de Colin Wilson...

Am zîmbit în umbră. Gagica avea clasă! Citea o carte cu adevărat extraordinară! O adevărată biblie a întunericului...

Am tușit nervos.

– Colin Wilson... Am auzit... E formidabil... Merge cam departe, de fiecare dată cînd merge

undeva...

– Da, a răspuns ea. Probabil că aveți dreptate...

Nu părea prea convinsă. Ca și cum aprobarea mea o jena. Am privit-o din nou pe furiș. Era zemoasă, ca fructul interzis!

Avea tot ce-i trebuie ca să-l ducă în ispită pe un sihastru din nisipurile deșertului...

S-a cufundat în citit, ignorîndu-mă.

Ostentativ.

Poate că nu eram genul capabil să seducă o nimfă a orașelor verticale. Îmbătrînisem încet, încet... O casă în verdeața periferiei (sau ce mai rămăsese din verdeața periferiei), o nevastă, copii... La urma urmei, puteam fi fericit cu florinii diavolului... în alte condiții... Paradoxul paradoxurilor, totul nu-i decît paradox...

În cele din urmă am adormit, epuizat de aventurile din sala iluminaților zborului divin, și legănat de autobuzul care pătrunsese în străzi mai liniștite. Mai liniștite, dar nu mai puțin periculoase. În cartierele alese, hoarde de căcănari făceau să domnească o teroare sporadică, dar eficace. Străbăteau străzile în bande mici și se dedau la tot felul de stricăciuni și găinării. Unii nu se mulțumeau cu furturi și acte de vandalism, își permiteau, din cînd în cînd, violuri, iar cînd aveau mai mult curaj, o crimă bestială...

Eram născuți de oraș, ca niște furuncule, niște ulcere, niște larve. Nu aveam ce face. În alte circumstanțe, poate că nu ar fi fost cu nimic mai rău decît frații lor... Ar fi lucrat, s-ar fi regulat, ar fi făcut și crescut plozi...

Înainte de a mă cufunda în bumbacul somnului, am auzit strigătul unui călător:

– *Madre de Dios!* Dacă fac pe nebunii, îi găuresc! Sînt înarmat! Știu să mă apăr! Nu mi-e frică de rahații ăștia!

Apoi m-am prăbușit în mlaștina călduroasă... Pa, pa, amicilor! Am visat niște chestii stupide: deschideam o ladă de gunoi, iar în ea era nefericita soră Almintha, goală pușcă. Îi tăiaseră capul și i-l vîrîseră între picioare. Am scos pistolul și am tras într-un predicator fără față... Acesta se transformă pe dată într-un diavol furios, ce rînjea amenințîndu-mă cu un cuțit:

– O să te spintec ca pe locotenent-colonelul Erikson!

M-am trezit, tresărind.

– Unde sîntem?

Micuța își scoase nasul din cartea lui Celin Wilson și întrebă:

– Ce-ai pățit, tataie?

M-am scuzat cum am putut, am pomenit de stress și de alte prostii, care au lăsat-o indiferentă.

Cineva îmi răspunse:

– Sîntem în Cantrell Canyon.

Ca și cum ar fi spus:

– Sîntem în infern.

Cantrell Canyon avea o reputație groaznică. Pe șoseaua asta își stabilise cartierul general Jesse James al secolului nostru, un oarecare Jordan G. Fenris. Ataca autobuzele, așa cum celălalt atacase pe vremuri diligențele. Unul dintre țicniți devenit șef al unui grup de criminali. Nu erau rău, doar țicnit...

Mi-am zis că Jordan G. Fenris nu-mi va face surpriza să atace tocmai mașina în care eram eu. Aveam destule necazuri cu poliția, cu adepții lui Satan și cu...

– Scuză-mă, tataie, îmi zise fata care se instalase cu atîta nonșalanță lîngă mine, dacă o să fim atacați, vrei să rămînem împreună?

– Da, i-am răspuns. Ești înarmată?

– Bineînțeles! (Era o întrebare idioată. Toată lumea purta o armă. Doar pe detectivii particulari îi sîcîie poliția, luîndu-se după textele legii...)

– Bravo! Și eu sînt înarmat. Chiar foarte bine!

– Ia să văd, taică!

– Ce?

– Arma ta.

– Am un pistol ADEVĂRAT. Nu știu dacă...

– Rahat! Arată-mi ARMA! Sînt o biată gagică și am nevoie de ajutor. IMAGINEA TATĂLUI!

Am scos arma din buzunar și a scos un strigăt/fluierat de admirație:

– O armă de polițist! Ești polițist, taică?

M-am umflat în pene ca un cocoș. Nu mai puteam de atîta virilitate!

– Nu chiar... Lucrez într-un domeniu apropiat... Cum să-ți spun... Sînt polițist fără să fiu tîmpit.

– Nu mai spune, tăticule!

Am traversat orașul, periferia, verdeața (așa se numeau peticele forestiere ce supraviețuiseră, de bine, de rău, în zonele suburbane protejate) fără să încerce nimeni să ne oprească. Pentru mine, abia acum urma ceea ce era mai rău: eventualele baraje de poliție.

Chiar dacă orice polițist tîmpit nu avea de ce să mă considere vinovat, povestea asta le dădea ocazia să mă scoată din circulație. Și să-mi pună în cîrcă tot soiul de lucruri înfiorătoare. Era clar că mă bălăceam în rahat...

Detectivii particulari de pe vremea lui Dashiell Hammett, Raymond Chandler, Richard S. Prather, strînseseră tot praful gloriei...

Dar să trecem peste astea...

N-ai cum să schimbi lumea...

– Unde mergi? am întrebat-o, ca să mă aflu în treabă.

– Boulder, Colorado.

Își bătea joc de mine. Era evident că-și bătea joc de mine.

– De ce nu la Jicka Springs?

– Chiar, de ce nu? îmi răspunse ea, pe același ton. De fapt, tăticule, nu merg nicăieri!

– Am înțeles. Îmi cer scuze.

– De ce, tăticule?

– Nu trebuie să fiu indiscret. Nu mă privește. Poți să mergi oriunde ai chef...

– Bineînțeles!

Străbătusem o bucată zdravănă de drum. Mă săturasem de mașină, de odiseea prin țara umbrei... De altfel, W.C.-urile începuseră să pută și nu mai puteam să stau ghemuit în fotoliu.

– Ce stație urmează?

Vecina mea, care se zvîrlise, între timp, în lectura lui Humboldt's Gift, de Saul Below, mă privi urît:

– Nu știu, dar cred că-i ceva stil Blackmill

Grove, dacă înțelegi ce vreau să spun, tăticule...

– Să știi că pînă la urmă o să mă supăr dacă vei continua să-mi reamintești vîrsta în fiecare clipă!

Pișăcioasa asta începuse să mă enerveze cu adevărat, cu trecerile ei de la tonul de conversație mondenă la cel de provocare ironică, lipsită de rușine. Nu îndrăzneam s-o privesc: farmecele ei erau ca pînzele unei corăbii mînate de vînt...

– Nimeni nu coboară în Warneville?

Neobținînd nici un răspuns, șoferul adăugă:

– O să oprim oricum. Pauză pentru cafea și benzină. Cei care vor, pot profita să viziteze orașul, sau să mănînce.

Apoi adăugă (probabil era plătit pentru asta):

– Eu mănînc la Fosco. Dumneavoastră faceți ce vreți.

Fata se aplecă spre mine, și-i respirai din nou parfumul. Părul ei îmi atinse fața și am închis ochii, pradă unei senzații minunate. M-am simțit ca un tînăr fugind în lume cu iubita lui. Mi-am zis că eram liber și plin de bani, deci aș putea să mă distrez un pic înainte de a fi ucis de criminalii fără față. Am lăsat parfumul micuței să-mi urce în nări și am tremurat îndelung, în valurile unei plăceri extreme...

Am crezut că visez, cînd am auzit-o șoptind la ureche:

– Ce-ar fi să facem o escală la Warnerville?

– O escală?

– Da, tăticule. Întrerupem călătoria amîndoi. M-am săturat să-mi turtesc curul în mașina asta. Am chef să mănînc pe săturate și să petrec o

noapte liniștită, într-un pat adevărat.

Am dat din umeri:

– N-am nici un chef să-mi întrerup călătoria. Am afaceri care așteaptă...

– Afaceri? Ce fel de afaceri?

De data asta, tonul era brutal. Ca și cum mi-ar fi spus că mint. Era supărată că-mi păsa atît de puțin de ea...

E o belea, îmi spuneam. O curvuliță care agață în trenuri, în autobuze... O "călătoare"... La urma urmei, de ce nu? Doar să-mi ascund bine banii, altfel zboară...

M-am uitat la ceas. Era tîrziu. Aproape zece și jumătate. M-am întrebat dacă un hotel mai primește la o asemenea oră...

– Am afaceri în toată țara...

Rînji:

– Oamenii de afaceri iau avionul sau trenul. Nu autobuzul.

Am încercat să rîd, dar m-a apucat tusea.

– Ce-ai pățit?

– Nimic... Sînt de acord cu propunerea ta. Sînt la fel de sătul de călătoria asta. Vom pleca mai departe mîine dimineață. Afacerile... să mai aștepte!

– Bravo! Așa trebuie pusă problema! Și fără complexe! Trăim numai o dată!

Șoferul nu ne făcu greutăți, ne indică un hotel, numit "Oaks and Pines". (Nimic de zis. Tot confortul, nu prea scump. Spuneți-le că v-a trimis Chadwick și-or să vă dea o cameră bună.)

Hotelul era la doi pași de autogară. Mi-am

lăsat valiza și ne-am întors la restaurantul lui Fosco, singurul care servea de mîncare în timpul nopții.

În timp ce mergeam pe străzile slab luminate, mă întrebam dacă nu înnebunisem. Agățasem prima parașută întîlnită și încercam să mă distrez într-un colț de țară lipsit de orice interes turistic.

Doamne sfinte, cu ce poate semăna orășelul ăsta adormit, la lumina zilei? Probabil cu alte sute de localități din S.R....

– La ce te gîndești, tăticule?

Și-a strecurat brațul sub al meu și am mers așa, ca niște vechi cunoștințe, sau ca un tată cu fiica lui...

Gîndul ultim mă făcu să-mi revin.

– Nu știu, i-am răspuns. Găsesc totul ireal, fantastic...

Izbucni în rîs. Un rîs ciudat, aproape cristalin, care contrasta ciudat cu vocea ei răgușită. Un rîs copilăresc.

– Să nu-mi spui că nu ești un fustangiu! Toți bărbații de vîrsta ta nu se gîndesc decît cum să fraierească puștoaicele! Au fantezii puerile și dezgustătoare!

M-am străduit să rîd, dar rîsul îmi suna fals. Și deplasat, în strada pustie...

În timp ce ne apropiam de firma luminoasă a lui Fosco, o mașină mare trecu încet pe lîngă noi, deversînd în noaptea tăcută notele estompate ale unui concert de muzică clasică. În fundul ăsta de țară, curcanii preferau muzică de cameră...

Cei doi bărbați din mașina de poliție ne aruncară priviri pătrunzătoare. Mă așteptam la necazuri, dar au trecut pe lîngă noi fără să ne

pună o singură întrebare.

– Mi-e teribil de foame, spuse fata. Aș mînca un bou întreg!

– Draga mea, va trebui să te mulțumești cu o friptură. Dacă n-au mîncat tot ceilalți...

A izbucnit din nou în rîs, cu rîsul ei în cascade, cristalin. Apoi am intrat în prăvălia lui Fosco.

Rămăsese friptură, dar eu am preferat omletă cu slănină. Nu eram în stare să văd o bucată de carne în sînge... Am privit pe furiș în stînga, în dreapta, în față, în spate... Nimic suspect.

Am mîncat puțin, dar am băut mult. Un cocktail și mai multe sticle de bere.

– Să-ți zic o chestie, tăticule. N-am făcut încă prezentările! Mă numesc Alina Carter. Sînt studentă. În științe.

– Bine, am zis eu, prostește. Pe mine mă cheamă Jean-Pierre Schuyler. E numele meu adevărat. Oricum, e cel pe care l-am trecut în registrul hotelului. Lucrez la o firmă de hîrtie colorată, plastificată...

I-am auzit vocea răgușită, în timp ce mă privea în ochi:

– Nu mă plictisi cu aiureli! Să discutăm cinstit! Detest ocolișurile, bătrîne! Sînt studentă, dar nu sînt bogată. Așa că agăț indivizi, din timp în timp. Tipi curați, bine... Înțelegi, am nevoie de bani. Toată lumea are nevoie de bani. Eu sînt pasionată de științele naturii și de literatură, și vreau să realizez ceva. Înțelegi?

Mi-am înghițit saliva. Eram trecut prin ciur și prin dîrmon, dar nu-mi plăceau femeile care

discutau afaceri cu atîta cinism. Mai ales cînd afacerea era între picioarele lor!

– Sigur...

– O.K. Nu fac nimic în fugă. Aleg un tip și-l duc într-o cameră. Ne regulăm și fac tot ce pot să-l fac fericit. Apoi el plătește, bună seara, amice, ne despărțim ca doi buni prieteni... De acord?

Doamne, gagica mă lăsase cu gura căscată! Am comandat ceva de băut și am încercat să-i țin piept:

– Am înțeles. Mai ai poftă de ceva?

– Un brandy, tăticule, și nu încerca să deturnezi conversația! Îți convin condițiile mele?

– Să zicem că-mi convin. Altceva nu vrei să mai bei?

– Dacă mai bei, n-o să ți se mai scoale!

– Nu-s face griji! Nu-s venit cu pluta pe gîrlă!

– Mascul încrezut!

Chadwick, șoferul, a venit lîngă noi, înainte de a-și strînge oițele:

– Ce v-am spus, copii? Haleală clasa întîi, nu-i așa?

A fost un pic dezamăgit de lipsa mea de entuziasm (ouăle nu fuseseră bine bătute, slănina rîncedă...) așa că se grăbi să încheie:

– La "Oaks and Pines" o să vă simțiți ca în rai!

I-am spus să bea o ceașcă de cafea cu noi, dar a refuzat, pretextînd că trebuie să-și respecte orarul.

Tăcerea era grea, ca un capac de sicriu.

Alina și cu mine fumaserăm xhiugg, un drog drăgălaș și practic legal. Mă simțeam cam

neliniștit și amețit de băutura de la Fosco. Mi-am zis că ar fi mai bine dacă aș fi băut mai puțin și aș fi mîncat o friptură cu salată și...

Alina stătea lîngă perdea. Perdeaua respectivă era opacă și acoperea fereastra dinspre stradă. Lumina ce o străbătea cu zgîrcenie arunca umbre nevinovate asupra formelor splendide ale tinerei. Se dezbrăcase, păstrîndu-și doar sutienul și slipul. Eu zăceam pe patul din mijlocul camerei, încă îmbrăcat (îmi scosesem doar haina și pantofii), încercînd să-mi șterg mîinile transpirate de cearceaf.

Alina ținea un discurs, pradă unui soi de delir interior, recita poeme. Unele erau de Carl Sandburg, altele de Xavier Rosch, altele de Williams Carlos Williams, cîteva din bătrînul Pound, și două, trei, rezultate ale propriei inspirații.

Cu vocea ei răgușită, de bărbat-femeie, fata asta făcea din fiecare poem o odă închinată propriului ei corp!

În fumul de xhiung, o vedeam cum se răsucește ca o liană, se strînge ca o panteră, gata să țîșnească asupra prăzii, iar prada eram eu!

Eram leoarcă de sudoare. A început să se apropie de pat, iar în ochi îi lucea o flacără sălbatică. Sutienul sări, descoperind aureolele somptuoase ale sînilor. Slipul alunecă, lăsînd liberă vegetația exaltantă a coapselor... Se urcă în pat, stînd dreaptă. Cu picioarele înfipte în păturile mototolite. Îmi oferea o imagine cinematografică a abisurilor minunate ale feminității sale. Simțeam că îmi curg balele, ca unui băiețandru imbecil

ce-și privește prin gaura cheii sora mai mare dezbrăcîndu-se în baie...

În timp ce inima bătea ca la paradă, corpul meu, idiot, rămînea indiferent la spectacol. Nu, nu, nu și nu, îmi spuneam, n-o să dai greș tocmai acum, cînd începe ce-i mai frumos! Alina nu se înșelase: alcoolul nu se potrivea cu dragostea! Face ochii mai mari decît ce-ai sub pîntec... E un lucru foarte cunoscut, dar noi, masculi încrezuți, facem întotdeauna aceeași greșeală...

Alina, zîmbind, îmi arătă peștera sa, a lui Ali Baba, și-mi spuse că eram cel mai mare idiot, pentru că stăteam așa, cu hainele pe mine, zîmbind prostește...

Dominîndu-mă de la înălțimea ei, îmi spuse:

– Sper că-ți plac. Nu mai poți da înapoi acum, chiar dacă ai nevastă, copii, principii și alte rahaturi!

Am închis ochii o clipă și m-am cufundat într-un balet de fenomene stacojii...

Dacă ratez ocazia asta, merit să fiu ars pe rug! De preferabil la foc mic, pentru ca supliciul să dureze!

Apoi, un suflu îmi atinse obrazul: părul femeii... Mă cuprinse un parfum, emanat de carnea proaspătă a acelei curtezane a șoselelor... Am simțit că-mi desfăcea cureaua, că degetele ei începură să mă frece cu o blîndețe redutabilă... Mîinile mi se întinseră și-mi frecai palmele, încet, de sfîrcurile sînilor ei...

Undeva, în noapte, un idiot făcea să-i scrîșnească pneurile pe Transversal Highway. Ca și cum ar fi vrut să-și bată joc de mine... Ca și

cum ar fi vrut să-mi transmită un mesaj: hai, băiete, nu lăsa să-ți scape ocazia!

Nu, amice, n-am de gînd să-mi scape ocazia!

Degetele mele alunecară de pe sîni pe pîntec, de pe pîntec pe pulpe.

– Hai, tăticule! Fără supărare, dar nu mă ajuți prea mult!

– Fetițo, ești formidabilă!

Deschisesem ochii, iar ceea ce văzusem era în stare să învie morții! Un peisaj de dune bronzate, întretăiate de văi, păduri întunecate traversate de rîuri unsuroase... O fericire alunecoasă, ce se topea, minunată: redeveneam un copil jucîndu-se de-a vîrîtul degetelor în mii de locuri interzise, de-a furatul dulciurilor oprite...

Pîntecul meu, deodată, se trezi acoperit de păr mirositor, iar buze blînde, calde, îmi luară sexul. Am început să gem și să mă rog. Camera se învîrtea în jurul nostru încet, contururile ei se estompau... Mă cufundam în nisipuri mișcătoare, într-un ocean de meduze calde, ale căror filamente multicolore și ondulante distilau veninuri subtile, afrodisiatice... În timp ce mă pierdeam în această mare de fericire, mă întrebam: cîte femei poți să cumperi cu o mie de florini? Apoi am fost incapabil să gîndesc la altceva decît la gura Alinei...

În noaptea aceea, am visat că mergeam în noaptea înstelată, complet gol. Curente formidabile mă împingeau către o planetă roșcată: Marte. Din locul în care mă găseam, între stelele reci și îndepărtate, distingeam rețeaua canalelor marțiene, canale ce nu se datorau unor jocuri de

lumină. Vedeam mica zonă albicioasă, polul nord al planetei, care strălucea vag, emițînd scurte semnale electice.

Eram o astronavă goală, un cyborg fără arme, care aluneca într-o noapte eternă. La un moment dat, o masă gigantică țîșni din întuneric, atingîndu-mă fără nici un zgomot. Probabil un meteorit misterios, care-și continua rătăcirea în cosmos...

Voci dezincarnate mă pătrunseră, voci care profetizau evenimente teribile... Poate că erau vocile marțienilor dispăruți în naufragiul civilizației lor...

Zburam din ce în ce mai repede, văzînd suprafața planetei roșii apropiindu-se iute. Curînd, am distins dunele și colinele, vastele pietrișuri ale morții și disperării.

M-am așezat cu mîndrie, ca o navă vie, într-un deșert oxidat. În locul singurătății de care vorbise locotenent-colonelul Erikson, am descoperit mine, temple și piețe, arcuri de piatră și cripte de umbră... O întreagă lume străveche, peste care apăsa umbra unei prezențe șoptitoare. Auzeam vîntul, iar atmosfera ce-mi umplea plămînii era respirabilă.

M-am ridicat, mi-am întins mușchii, ca și cum aș fi fost o statuie vie. Coborînd ochii, am descoperit că trupul meu era transformat, lustruit, uns cu un ulei aromat. Semănam cu un atlet sau luptător grec. Chiar și sexul îmi fusese uns cu acel produs lucitor și parfumat. Mă simțeam puternic și apărat, așteptat de o adunare de preoți și războinici.

Am traversat orașul mort, întîrziind prin piețe, pierzîndu-mă în săli vaste împodobite cu fresce priapice (marțienii, mi-am zis, nu puteau fi prea diferiți de noi...) Știam, totuși, că mă înșelam. Poate că semănam la statură și înfățișare, că aveam același tip de locuințe, dar în ei rămîneau forțe diferite și greu de distins...

Într-un portic, era o statuie. A unei femei.

M-am apropiat, iar statuia m-a strigat.

Mi-a vorbit într-un limbaj obscen, promițîndu-mi mii de bucurii. Apoi a coborît de pe soclu. Era Alina, sau mai bine zis o marțiană care îi semăna Alinei, ca o soră geamănă.

M-a luat de mînă și m-a condus printr-un labirint de străzi întunecate.

– Ai venit la timp, îmi spuse ea.

Ne-am îmbrățișat cu sălbăticie.

Însă, înainte ca plăcerea să ajungă la centri mei nervoși, m-am trezit neștiind unde eram. Un timp, ce mi s-a părut incredibil de lung, ca extras dintr-o bulă cu vid interplanetar, am rămas prostrat în întuneric. Apoi ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și am început să disting obiectele înconjurătoare. Da, mi-am zis, sînt cu Alina într-o cameră a hotelului "Oaks and Pines", din Wernerville.

Am pipăit în jurul meu, dar nu era nimeni în pat. Impresionat dezagreabil de această descoperire, am aprins veioza. Decorul din plastic, anonim, al camerei, îmi izbi vederea.

Unde era Alina Carter?

Zăpăcit de excesele nopții, cu craniul îndurerat de efectele alcoolului, m-am ridicat și

m-am împleticit spre sala de baie.

– Alina... Alina...

Nici un răspuns. Am deschis ușa sălii de baie și am tresărit violent ca un om care calcă pe coada unui crotal. Era acolo și, în același timp, în altă parte!

Era așezată pe WC, goală, cu picioarele ușor depărtate, cu mîinile pe pulpe, cu palmele întoarse spre tavan. Ochii erau larg deschiși, nu li se vedea decît albul... Alina Carter de care mă bucurasem în realitate și în vis, călătorea în paradisul drogurilor. O seringă goală zăcea pe podea.

Poziția fetei era, în același timp, impudică și demnă de milă, respingătoare și nevinovată. Sînii și coapsele îi vibrau, ca și cum tot corpul îi era traversat de un curent electric. Chiar și fălcile i se agitau, în crispații regulate...

O izbucnire de furie mă aruncă asupra ei. Asta mai lipsea: să fiu găsit într-un hotel mai mult sau mai puțin suspect, împreună cu o drogată! J.A. Glenn ar fi fost încîntat să mă umfle!

Nu putea să-mi pună în circă o cantitate senzațională de crime, dar ar fi fost bucuros să-mi facă necazuri cu povestea asta, cu tîrfa toxicomană. Am luat seringa și am împins pistonul. Cîteva picături mi-au curs pe degete. Le-am mirosit îndelung. Le-am gustat. Nu reușeam să îmi fac vreo părere.

Jivină jegoasă! Nu puteai să te mulțumești cu un regulat bine plătit! Trebuia să te amețești cu porcării! Nu cumva să-mi crăpi în brațe din cauza unei superdoze!

Nu m-am mai controlat și mi-am pălmuit iubita de-o noapte. A alunecat încet, într-o parte, și a căzut de pe WC, ca un lucru dezarticulat...

Corpul ei somptuos era întins pe podea, ca un nufăr rupt. Între picioare, floarea neagră a sexului ei rînjea roșu...

Sînt un idiot! Cum am putut să mă încurc cu o tîrfă care se culcă cu primul bărbat întîlnit? Am încurcat-o!

Am luat seringa, am sfărîmat-o, am aruncat resturile în WC și am tras apa. Apoi mi-am vîrît capul sub robinet.

Deodată, am simțit o sonerie stridentă în cap. Ținîndu-mi mîinile pe urechi, m-am întors: Alina se uita la mine, stînd în genunchi. Mă privea de parcă luase brusc cunoștință de existența mea.

– Tăticule, îmi spuse ea, cu vocea ei teribilă de bețiv, tăticule, mă simt mai bine.

Strălucirea ochilor îi contrazicea spusele.

– Ce-ai luat? Ce porcărie?

Ochii ei morți începură să lucească, ca și cum întrebarea trezise o flacără în mintea ei.

– Mă simțeam golită... Îmi trebuie din timp în timp să-mi reîncarc bateriile...

Am privit-o consternat.

S-a ridicat încet, ca o păpușă căreia i se întorsese o cheie invizibilă. Ca automatele acelea, din vechile povești fantastice germane... Dacă n-ar fi fost ochii ei, aș fi crezut că-i una din nenumăratele drogate care se tîrăsc de la un capăt al continentului la celălalt, cumpărîndu-și paradisul artificial cu fesele lor... Știam că-i vorba de altceva... care se ascundea în umbra obscură a

acelei priviri de nesuportat. M-a parcurs un frison lung, și mi-am amintit visul, digresiunea nocturnă din orașul marțian. Mi-am dat seama că goliciunea frumoasei Alina îi conferea o putere nesănătoasă, în timp ce a mea era expresia vulnerabilității... M-am dat înapoi, iar spatele mi s-a lovit de emailul rece al chiuvetei. Partenera mea a profitat ca să-și regăsească echilibrul. A înaintat spre mine. Acum, aproape ne atingeam... Dar vraja fusese întreruptă și nu mai simțeam pentru ea nici un fel de dorință.

Încet, buzele ei se îndepărtară, dezvăluind albeața dinților și vîrful limbii ei roșii. O limbă ce ieșea și intra într-un mod sugestiv...

Întinse brațele spre mine și spuse, pe un ton îmblînzit:

– Dragul meu, îți imaginezi tot felul de lucruri... Lasă-mă să te alint un pic...

Am crezut că văd în aceste cuvinte o amenințare obscură, promisiunea unor atingeri mortale. Ca și cum femeia aceea frumoasă devenise o creatură veninoasă, din acelea despre care vorbeau demonologii... O priveam, literalmente, hipnotizat. Am văzut brațele ei desfăcîndu-se, mîinile care se întindeau, buzele umflate care străluceau ca un fruct însîngerat, sînii ei cu sfîrcuri care palpitau, corpul ei arcuit spre mine.

– Alina, am spus, fir-ar să fie, n-am suferit niciodată drogații! Lasă-mă în pace și hai să dormim!

Dacă aș fi vorbit cu un perete, aș fi obținut același rezultat. Continua să-și miște limba de-a

lungul buzelor și se lipi de mine, ca șarpele din Scriptură.

Frica se infiltrase încet în mine...

Aluneca de-a lungul nervilor mei.

Îmi înghețа măduva spinării.

Se instala în circumvoluțiunile cerebrale.

Cînd gura ei se lipi de gîtul meu, mi-am zis că era o creatură nocturnă, care se hrănea cu sîngele oamenilor prea tîmpiți ca să gîndească. Prea proști ca să-și dea seama de pericolul care-i amenința.

– Alina, te rog!

Era turbată. Mă apucase cu ambele mîini, ca și cum ar fi vrut să-mi smulgă pîntecul și-mi șoptea obscenități monstruoase. Cînd am protestat, m-a mușcat cu cruzime.

Am încercat s-o resping, dar părea dotată cu puteri supraomenești. Pieptul ei era al unei femei din metal, așa cum apăreau în benzile desenate de la sfîrșitul secolului trecut, degetele ei mă strîngeau ca niște clești. Credeam că s-a zis cu mine! Aveam de-a face cu un succub... Aveam să mor scuipînd sînge și spermă, aveam să mor de cea mai rușinoasă moarte, aceea care maimuțărește actul creator... Aveam să fiu golit de seva mea, ca un arbore tăiat de la rădăcină...

ALINA, ALINA, ALINA...

Rugam monstrul acela să mă ierte. Monstrul acela care semăna cu statuia Venerei, dintr-o poveste franceză... (Venus din insulă, de Prosper Merimée).

M-a îndoit, așa cum bărbații din filmele porno îndoaie femeile de care se vor folosi, ca o cîrpă, și m-a aruncat, literalmente, pe jos.

Lungit pe podea, am văzut-o coborînd către mine, personaj gigant dintr-un film proiectat cu încetinitorul...

– Încearcă să fii la înălțime, mi-a spus ea. Încearcă să nu-ți bați joc de mine. Mă credeai o curvuliță drogată, o pîrlită de fufă de autostradă, dar acum începi să înțelegi...

O stridență teribilă îmi vibră în urechi, și-mi spusei că-mi va exploda capul, că se va risipi în cele patru colțuri ale camerei!

În loc de asta, nebuna de Alina se ghemui, deschise gura mare, holbă ochii și începu să geamă, înainte de a izbucni în lacrimi. Oferam un spectacol grozav, noi doi! Alina plîngea, tremurînd cu o violență deosebită, iar eu, sărman dobitoc, lungit pe podeaua băii, o priveam cu ochi bovini!

În cele din urmă, Alina se prăbuși peste mine, înecîndu-mă sub părul ei, sub carnea ei, sub lacrimile ei.

– Drace, am zis, mă întreb ce porcărie ai folosit!

– S-o facem, zicea ea, hai s-o facem!

Se mișca repede, grăbită iar să ajungă la țelul ei.

Cu toată teroarea care mă cuprinsese și-mi tăia răsuflarea, un acces de dorință m-a făcut capabil să răspund solicitărilor brutale ale Alinei.

– Da, da, acolo, e bine, e foarte, foarte bine!

Eram în ea, în carnea ei țeapănă. Am scos un strigăt. Apoi ne-am găsit ritmul...

Și-a înfipt unghiile în gîtul meu, în spatele meu...

Capitolul VI

Sînt zile în care ar fi mai bine să nu se facă niciodată ziuă, să dormi cît mai mult... Cînd mi-am revenit, soarele intra pe fereastră și, cînd am vrut să deschid ochii, săgeți otrăvite mi s-au înfipt în pupile. Am gemut și m-am întrebat ce căutam în patul ăla, în camera aia... Apoi am simțit o mișcare lîngă mine și am văzut-o pe micuța mea prietenă, Alina. Era în picioare, lîngă pat, îmbrăcată, pieptănată, spălată, curată... Ce făcuse de arăta atît de proaspătă, după ce se regulase toată noaptea și-și mai injectase și un drog ale cărui efecte detestabile le constatasem pe pielea mea? Tinerețea, mi-am spus, tinerețea... O să-i trebuiască mult timp pentru a se sfărîma, ca mine, să ajungă în starea cadaverică în care mă aflam...

– E ora zece. Ai de gînd să te trezești din morți?

Alina mă privea ironic. În mîna dreaptă ținea o carte groasă, cu degetele între pagini, ca să nu uite unde rămăsese. Părea decisă să termine Humboldt's Gift într-un timp record.

M-am ridicat încet, ca Lazăr din mormînt... Ochii îmi lăcrimau...

– Ești mahmur, J.P. Du-te și fă un duș! Mi-e foame, vreau să iau micul dejun la Fosco. Ouă și jambon, pîne prăjită și...

– Gura, pentru Dumnezeu! Înnebunesc! Tot ce pot suporta e un pic de cafea...

– Ești un tîmpit bătrîn. Dărîmat de alcool și de mîncare proastă. Ar trebui să încerci hrana macrobiotică și...

– Nu poți să uiți de mine cinci minute, dragă? Am nevoie de liniște, să-mi revin...

– Nu te jena de mine. Revino-ți... dacă poți!

S-a așezat apoi pe singurul fotoliu din cameră, puse un picior peste brațul fotoliului, și începu să citească din romanul gros al lui Saul Below.

În timp ce mă străduiam să suport undele înghețate pe care le arunca, sadic, dușul, îmi spuneam că eram sătul de fata asta, că era momentul să ne pupăm și să ne despărțim civilizat. Pa, pa, pe altă dată!

Pentru că în capul meu rămăsese o imagine de coșmar, cu episoade atroce...

Tipul ăsta de căcăcioasă e bun să te distrezi o dată, dar să n-ai încredere... Mai ales cînd e pasionată de literatură și misticism.

În timp ce dușul mă tortura de-mi dăduseră lacrimile, încercam să-mi pun ordine în gînduri. Să stabilesc strategia zilei ce venea.

Cînd m-am întors în cameră, m-a întrebat, fără să mă privească în ochi:

– Ai fost mulțumit de serviciile mele?

Am încercat să fac pe spiritualul:

– Adevărat, uitasem că trebuie să fac o donație... Cît îți datorez, scumpo?

– Nu-ți face probleme... Am hotărît că-mi placi. Așa cum ești: caraghios și cu pretenții de mascul. Rămîn cu tine... un timp. O să plătești o singură dată. Un preț en gros, să zicem așa...

Am rămas cu gura căscată. Mă așteptam la orice, numai la o asemenea declarație nu!

– Dar, dragă, sînt în călătorie de afaceri!

– Glumești? M-am făcut că ți-am înghițit gogoșile, dar acum gata cu gluma, tăicuță! Nu-s născută ieri și n-am ochii în buzunare! Ieri, cînd au trecut curcanii pe lîngă noi, ai făcut o mutră de homar vîrît în apă fiartă! Nu ești în nici o călătorie de afaceri! Fugi. Sau te ascunzi. Să scapi de o soartă mai groaznică decît moartea, cum se spune în cărți.

– Bine, ai cîștigat! Sînt căutat, Alina...

Cînd ai ajuns la o anumită vîrstă, nu mai trebuie să faci pe Casanova. Riscam mult încredințîndu-mă unei fete despre care nu știam nimic, deși o cunoscusem în sens biblic... Putea să mă vîndă pentru cîțiva florini oricui: poliției, hăituitorilor...

Ce-ar fi făcut genialii mei predecesori: Sam Spade, Phil Marlowe, Shell Scott?

Luptasem împotriva unei văduve veninoase, a unei parașute psihopate, magnați ai industriei, avocați venali, șefi de bande... Încasasem gloanțe și lovituri, mușcături de cîini și plictiseală, lovituri ale sorții și șuturi în cur, dar pînă acum nu avusesem de înfruntat stafiile unei civilizații dispărute!

– Urmărit? Ha, ha, ha! Mărturisești că poliția-i pe urmele tale? Ce-ai făcut, dragă? Sper că nu-i legat de trafic cu femei. Nu suport peștii! Hai, tataie. Încercăm să fugim mai repede decît umbra?

Începuse să facă pe nebuna, să-și dea aere, deci să mă enerveze, și nu-mi puteam permite asta...

– Sînt fiul nelegitim al lui Jack Șpintecătorul. Ai avut noroc că nu sîntem în perioada lunii pline, altfel zbenguiala noastră se termina cu sînge!

Mi-era frică de curvulița asta drogată.

– Te droghezi, Alina, și crezi că ți-e permis orice pentru că lumea se prăbușește... că poți să-ți bați joc de un tip ca mine doar pentru că ai pulpe frumoase...

M-a fulgerat cu privirea:

– Nu mă droghez, prostule! Mă stimulez!

– Bine, zi-i cum vrei! Ca stimulent, chestia de azi noapte a fost grozavă! N-am mai văzut așa ceva!

– N-ai văzut nimic, tăticule! Ai văzut drogați care mănîncă, așa cum mănînc eu, care se concentrează cum o fac eu, care citesc cărți, adică se comportă așa cum mă port eu de obicei?

Mă făcuse praf! Gagica era foarte logică. Nu ca o drogată. Poate că avea dreptate. Poate era altceva... Dar ce?

– Știi, i-am răspuns, acum cîteva secole ai fi fost considerată vrăjitoare, dacă te vedea cineva în halul în care te-am văzut eu. Ai fi fost spînzurată, ca și alte isterice ca tine...

S-a oprit în fața mea, cu mîinile în șolduri.

– Glumești?

– Nu în mod special. Te asigur că azi noapte nu-mi ardea deloc de rîs!

A dat din umeri.

– Mi-e foame. Hai la Fosco.

Am mers la Fosco.

A mîncat cu poftă, iar eu m-am umplut cu cafea pînă-n gît. Trebuia să recunosc: singurul lucru cu adevărat bun la Fosco era cafeaua.

Încetișor, am urcat la suprafața lacului de nămol interior. Îmi puneam întrebări jenante despre echilibrul meu nervos. Nu fusesem, cumva, victima alcoolului și a imaginației mele? Poate că drăgălașa Alina nu greșea... În orice caz, în pat era o comoară! În rest...

Oricum, o preferam de departe pe Pru Lörrach. Era mai înțelegătoare și mai ușor de suportat. Pru, care-și făcea griji, în timp ce eu mă jucam de-a animalul cu două spinări cu o ticnită! Ce aiureală!

Greșisem părăsind orașul în grabă. Fugind de realitate, de poliție, de explicații și de responsabilități. Cu valiza, pistolul, mahmureala și tîrfulița după mine, arătam ca un cretin adevărat. Trebuia să scap de tipa asta în cea mai mare viteză!

Am închis ochii și am revăzut, nu știu de ce, o scenă groaznică. Aceea care se desfășurase în capela aceea ciudată, în care porcii ăia scîrboși proiectaseră, doar pentru mine, filmul cu scenele înfiorătoare ale asasinării locotenent-colonelului Erikson.

PĂMÎNTUL DEVENISE UN INFERN!

În care credincioșii Domnului luptau cu cei ai unor dumnezei falși.

Dacă mă luam după notițele lui Erikson, puse la dispoziția mea cu atîta drăgălășenie de către Preskett și ceilalți, ultimele pregătiri pentru Marele Sabat avuseseră loc pe Marte.

Inteligența pervertită, incapabilă să-și găsească somnul, luase în stăpînire voința astronauților. Gîndurile ei blestemate bîntuiseră în cosmos, în căutare de pradă, iar cînd nava pămîntească ajunsese acolo... Înnebuneam! Asemenea orori păreau ieșite din foiletoanele anilor cincizeci-șaizeci!

– Ți-e somn, scumpule? Vrei să mergem din nou la culcare?

Am tresărit.

– Nu. Vom părăsi acest port al păcii, acest izvor de căldură și odihnă. Așteaptă-mă cuminte aici. Mă duc să întreb cînd pleacă următoarea mașină pentru... (unde să mă duc? Aveam vreun loc în care să mă duc? Nu mă grăbisem, punînd între J.A. Glenn și mine cîteva sute de kilometri? Dar ce contează trei sute de kilometri pentru diavol!) pentru Boulder!

M-a privit cu coada ochiului, întrebîndu-se dacă era cazul să rîdă.

– Afurisitule! Vrei cu adevărat să mergi la Boulder? Bine. Mergem amîndoi la Boulder. O să citesc cărți și o să facem împreună tot felul de lucruri nu prea onorabile... O să ne regulăm, iar tu, ca un părinte iubitor, o să-mi dai să am cu ce să trăiesc!

M-am dus la ghișeu, după ce am lăsat pe masă banii pentru micul dejun. Dacă aș fi putut să-mi iau valiza neobservat, aș fi fugit ca la suta de metri, ca să pun între mine și gagica aia cîțiva kilometri de praf...

Plecarea era peste o jumătate de oră. Spre graniță. Nu mă interesa granița. Trebuia să părăsesc Warnerville, Fosco și toate amintirile groaznice ale nopții. Am plătit două locuri (eram un sărman detectiv privat pătruns de complexe cavalerești) și am revenit în cîrciumă. În fața ușii era un polițist, cu ochii închiși și gura căscată. Nu părea interesat de ce era în jurul lui, deși bănuiesc că înregistra și cel mai mic amănunt. Cînd am ajuns lîngă el, mi-a aruncat o privire încărcată de subînțelesuri, dar n-a scos nici un cuvînt.

Alina nu era la masă.

Am întrebat-o pe chelneriță unde se dusese.

– Nu știu. A întrebat doar de unde putea să vizofoneze.

Cui să vizofoneze? Doar pretinsese că-i singură pe lume...

Mi-am luat valiza de sub masă, am verificat dacă arma era la locul ei, sub braț, și am traversat sala în care o grămadă de lume dădea din fălci.

Nu mai era mult pînă la plecarea autobuzului. Cu atît mai bine, mi-am zis, am scăpat de curva aia!

Logica mea șchiopăta zdravăn. De ce mi-a făcut cadoul de a dispărea? Fără să fie plătită... După cîtă osteneală își dăduse cu mine...

– Hei!

Ar fi fost prea frumos! Era acolo, în carne și oase, gata să meargă cu mine pînă la capătul lumii...

– Am dat un vizofon. Mamei.

– Bine, am zis. Mamei... Sper că nu-i îngrijorată... În vremurile astea, o fată riscă mult pe drumuri...

Priveam plopii. Defilau. Frumoși, liniștiți. Lîngă mine, Alina ajunsese la pagina 345 a cărții lui Saul Below.

Fata asta era un înger al bizarului, o sursă perpetuă de contradicții. Uneori, simțeam că mă apucă pofta să întind mîna spre ea și să-i mîngîi sînii, coapsele... Alteori, simpla amintire a contactului fizic mă umplea de o repulsie maladivă.

Mă înmuiam din ce în ce în scaun, simțeam somnul venind, somnul de care nu putusem profita noaptea... L-aș fi primit cu bucurie, dacă n-ar fi existat, în străfundul conștiinței mele, o vagă luminiță de alarmă, care-mi trimitea semnale ciudate. Meseria mă învățase: nu avea încredere nici în umbra ta! După cum zicea într-un cîntec vechi: cînd umbra ta s-a plictisit să te urmeze, te părăsește pur și simplu! Umbra mea era fata care citea lîngă mine și care părea că uitase de existența mea. Doream ca umbra asta să mă părăsească. Mă săturasem de existența mea. Doream ca umbra asta să mă părăsească. Mă săturasem!

Am adormit. Cîmpia făcuse loc unor teritorii mai puțin atrăgătoare, de o monotonie pietroasă.

Visam că eram din nou în sala de baie a hotelului Oaks and Pines. De data asta, Alina era îmbrăcată foarte corect într-o rochie neagră, strînsă pe talie de o centură de piele. Fața îi era foarte albă, ca a unei actrițe japoneze, iar buzele de un roșu crud. Ținea în mînă un cuțit aurit. Eu eram gol, iar legături invizibile mă țineau de chiuvetă. Nu-mi puteam desprinde privirea de la acea apariție fatală: Alina, cățeaua nopții...

Îmi spunea, cu vocea ei de bețiv, care evoca prăpăstiile și abisurile stelare:

– Vei avea soarta răposatului locotenent-colonel Erikson!

Agita cuțitul aurit, făcînd doi pași înainte...

Îmi spuneam: Visezi, trezește-te!

VISEZI, TREZEȘTE-TE

Și m-am trezit.

Mașina străbătea un peisaj dezolant. Mi-am dat seama că dormisem două ore. Visul apăruse la sfîrșitul acestei perioade. Alina mă privea cu buzele întinse într-un surîs sibilin:

– Un coșmar, tăticule?

– Doamne, și ce mai coșmar!

Nu îndrăzneam s-o privesc...

Poynton Creek. Pop: 5643.

– Poynton Creek! Mă opresc cinci minute, să fac plinul! Nu vă îndepărtați de mașină! zise șoferul.

Era un șofer prost, de genul: mijlocul șoselei e al meu, doar eu am dreptate! Cu atît mai rău pentru cei care nu înțelegeau...

Pauza a durat exact cinci minute. Am lăsat în

urmă Poynton Creek și cele 5643 de suflete ale sale. Toate tîrgulețele astea semănau între ele ca niște furuncule.

În timpul opririi, doi bărbați urcaseră în mașină. Erau niște băieți lungi, slabi, îmbrăcați în blugi, cu cizme. Drept bagaje aveau niște traiste informe, atîrnate la șold. Aruncaseră o privire rapidă spre tovarășa mea, dar se abținuseră de la fluierături vulgare și echivoce. Întrucît nu erau multe locuri libere în mașină, s-au așezat unde au găsit loc, adică departe de noi, spre mijlocul mașinii. Erau cam de vîrsta Alinei.

Nu știu de ce, tovarășa mea se arăta din nou tandră, se freca de umărul meu, m-a sărutat pe gît, mă mîngîia cu vîrful degetelor...

– Liniștește-te, i-am șoptit. Nu se cuvine să exciți un om de vîrsta mea în autobuz!

– Crezi? mi-a zîmbit ea zdrobitor. Un om de vîrsta ta se excită oriunde, și nu pentru că ar avea motive serioase!

– Potolește-te! N-am chef să mă dau în spectacol!

A rînjit, mîngîindu-mi pulpa. Fata asta avea pe dracu'n ea!

Apoi, așa cum îi venise cheful să mă întărîte, tot așa i-a trecut. S-a strîns în scaunul ei, fredonînd un cîntec vechi, fără cuvinte.

Eram sub vraja ei, deși toate indiciile erau clare și-mi spuneau: bătrîne, fii atent!

Deodată, cei doi băieți care urcaseră la Poynton Creek se ridicară. Unul rămase pe coridor, celălalt se duse drept la șofer. Într-o sincronizare perfectă, își scoaseră pistoalele din

buzunar și le îndreptară asupra șoferului și pasagerilor:

– Dacă faceți pe deștepții, tragem la grămadă!

Totul, la tinerii ăștia, părea metalic: indiferența lor, strălucirea rece a privirii, uniformitatea albastră a hainelor, totul, pînă la strălucirea înghețată a armelor lor, pistoale foarte scumpe, pe care nu te așteptai să le găsești în mîinile unor bandiți la drumul mare. Mă îndoiam că erau niște simpli tîlhari. Erau niște indivizi deciși, periculoși...

– Să vă fie clar, nu vrem banii voștri! Ne interesează o singură persoană! De acord? Dacă nu stați cuminiți, tragem la grămadă! Cu atît mai rău pentru cei ce au de gînd să facă pe eroii!

Un individ solid începu să guițe:

– N-o să ne mișcăm, domnule! Spuneți pe cine căutați!

Fiul ăla de tîrfă și-ar fi vîndut părinții, ca să scape! N-avea de gînd să facă pe cercetașul!

– Gura, pîrlitule! Nu te-a întrebat nimeni nimic!

Tînărul își îndreptă pistolul spre grăsan:

– Cine ți-a zis că nu te căutam pe tine?

Individul se turti pe scaun, un rahat înghesuit, transpirat:

– Nu aveți de ce să mă căutați pe MINE! Sînt un tip fără importanță. Nu sînt nimic, nu cunosc nimic!

Nu era prima dată cînd auzeam această profesie de credință a lașității, a putreziciunii universale: nu sînt nimic, nu fac decît să trec, lăsați-mă în pace!

Cei doi băieți de oțel nu aveau de gînd să-și piardă timpul cu grăsanul, și-i dădură ordin șoferului să o ia pe un drum de țară.

– Grăbește-te, avem treabă!

În timp ce vehicolul greu zăngănea, îmi spuneam că-mi venise rîndul, că fusesem de o naivitate criminală. Nu meritam altă soartă, decît cea care mă aștepta la capătul drumului. M-am uitat la Alina, dar privirea ei era la fel de goală, ca și mintea mea. Am oftat îndelung, incapabil să iau o decizie. Dacă n-aș fi fost atît de dărîmat de noaptea trecută, aș fi încercat să-mi scot arma, să-l dobor pe ticălosul din mijlocul culoarului... Cu ce plăcere i-aș fi zburat creierii!

Mîna Alinei se așeză pe brațul meu. Ca și cum mi-ar fi citit gîndurile...

– Nu încerca să scoți pistolul, că ești un om mort! Nu avem de gînd să te omorîm. Dar dacă ne ataci, va trebui să ne apărăm.

Fata asta avea stil!

Mașina merse cîteva minute pe un fel de cărare, apoi se opri într-un fel de arenă naturală. Locul nimerit pentru o execuție...

– Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, spuse tînărul care-l amenința pe șofer, stați liniștiți, ca pînă acum. În cîteva minute vă veți putea continua drumul!

Am privit pe fereastră. Arena pietroasă nu mai era pustie. Apăruseră oameni îmbrăcați în negru, în haine de piele lustruită, căști strălucitoare, lăcuite, ca niște coifuri orientale. Toți erau înarmați cu pistoale sau carabine.

– Veniți, domnule Schuyler, zise băiatul care păzea culoarul.

M-am ridicat fără să spun nimic, cu valiza în mînă.

Oamenii care fuseseră arestați de poliția politică, urmînd să dispară în lagăre de concentrare, simțiseră probabil ceea ce simțeam eu: un vid absolut în gîndire.

– Foarte bine, văd că ești rezonabil.

Alina îmi dădu un brînci ușor. Nu din răutate. Doar ca să mă facă să merg.

– Regret, tăticule! Ești simpatic, dar nu faci doar ce vrei în viață!

Evident!

Niciunul dintre fiii și fiicele de tîrfe din mașină n-a făcut vreun gest în apărarea mea. Erau ușurați, fericiți, ca niște puști care scăpaseră de pedeapsă. Mass-media nu înceta să povestească despre autobuze deturnate, călători răniți, torturați, femei violate, umilite... Ce se întîmpla azi nu conta. Erau doar spectatorii unei reglări de conturi. Nu însemnam nimic pentru ei și ar fi fost tîmpiți să-și riște viața pentru un necunoscut.

– Asta-i viața, am zis, făcînd pe grozavul (îmi regăsisem uzul vorbirii. Din bravadă. Din nevoie puerilă de a afirma că nu sînt mort). Hai dragă, dacă trebuie să mergem!

Am coborît, iar grasul îmi spuse:

– Din cauza ta, era gata să murim cu toții!

S-a auzit o rumoare, un mormăit aprobator: erau supărați pe mine că fuseseră gata să moară de frică!

Războinicii în negru, samuraii neantului, ne priviră venind spre ei. Alina își strecurase brațul sub brațul meu. Mergeam cu picioarele muiate, iar

inima îmi bătea cu încetinitorul, de parcă urma să se oprească, piston mîncat de rugină...

Printre stînci aștepta un automobil mare, negru, cu o formă de tanc aerodinamic. Lucrurile erau serioase! Eram prins în cursă ca un șobolan... Nimeni nu putea face ceva pentru mine...

În fundătura aia pietroasă domnea o tăcere deplină. Drumul acela, care nu ducea nicăieri, era locul ideal pentru o capcană...

– Urcă-l în mașină, spuse cel ce comanda trupa. Mai am ceva de făcut. Grăbiți-vă!

Alina mă îmbrînci din nou și m-am dus spre mașina lungă, neagră, un model bizar din care nu existau decît cîteva exemplare în întreg teritoriul Statelor Reunite.

M-am așezat pe locul indicat, fără să zic nimic. Era mai bine să tac.

Alina rămăsese afară, sprijinită de caroserie, cu o mînă în șold. Indiferentă la ceea ce se întîmpla cu mine.

Unul dintre oamenii în negru se duse spre autobuz. Prin ferestre se vedeau figurile speriate ale călătorilor. Șoferul mesteca nervos capătul unei țigări stinse de mult. Frica le trezise instinctele primare și-și dădeau seama că se va produce ceva teribil.

– Alina, am întrebat, ce se întîmplă?

Nu mi-a răspuns.

Tovarășa mea de-o noapte stătea imobilă, părea că doarme în picioare. Privea omul în negru ce se îndrepta spre autobuz. La un moment dat, în timp ce acesta se opri și vîrî mîna în buzunar,

fata își trecu limba peste buze, ca o pisică ce se pregătește să mănînce o bucată de soi...

Cînd grenada pătrunse pe geam, în mașină se auziră țipete, zgomote, încercări de fugă. Proștii ăia fricoși nu aveau nici o șansă! Bang! Ca un foc de artificii. Rezervorul de benzină se transformă într-un bulgăre de energie portocalie, purpurie, violetă... Efecte de culoare...

Ce oroare!

Am sărit din mașina neagră, iar zbirii Demonului au crezut că voiam să fug. Nu doream decît un lucru: să vomit tot ce aveam în stomac! Am fost înhățat, trîntit la pămînt și bătut măr.

Un voal roșu coborî din cerul înflăcărat. Mi-am pierdut cunoștința.

În fundul văgăunii în care zăceam din noaptea timpurilor, am văzut apărînd o lumină palidă, spectrală, care luă forma unei fețe pe care n-o cunoșteam. O față lividă, cu buze înguste, lipsite de sînge. O voce îndepărtată spunea lucruri de neînțeles, într-o limbă străină...

Nu știam unde mă găseam, dar undeva, departe, au fost trase niște perdele, și un val de lumină se revărsă în văgăuna mea. Am închis ochii, în timp ce vocile continuau să psalmodieze litanii de neînțeles...

Mi-am deschis mintea încet, ca o poartă scîrțîitoare, cu balamalele ruginite. Mi-am ridicat pleoapele cu precauții infinite.

Cînd ochii mi s-au obișnuit cu lumina, am constatat că eram într-un fel de spital. Pereți albi, mobilier spartan și funcțional. Atmosferă igienică.

În cameră erau trei persoane: Alina, în uniformă de infirmieră, un bărbat livid (probabil cel căruia îi văzusem figura mai înainte) și... Preskett!

Demonul întruchipat!

Îngerul nopții!

– Bună ziua, domnule Schuyler. Sînteți mulțumit că trăiți?

Sincer vorbind, nu știam. Poate c-ar fi fost mai bine dacă nu mi-aș fi revenit! Dacă mă aștepta soarta locotenent-colonelului Erikson, nu aveam de ce să mă bucur!

Am rămas mut.

– Bine, bine Preskett. E prea devreme să discutăm. Vom reveni mai tîrziu. Nu-l pierdeți din ochi!

Deja nu mai era lîngă mine! Se evaporase ca o picătură de rouă la apariția soarelui.

Alina se aplecă spre mine:

– Trebuia s-o fac. Am sarcina să te păzesc. Dacă vei încerca să profiți, va trebui să-l chem pe Ken în ajutor...

Ken era individul livid, o parodie de ființă vie. Un fel de vampir, mai vicios și mai eficient decît confrații săi din morminte. A dat din cap încet, ca și cum un mecanism complex i-ar fi pus în mișcare rotițele interne. Buzele i s-au tras, dezgolind niște dinți surprinzător de albi. Iluzia era perfectă.

– Trebuie să înțelegi, îmi spuse vampirul. Eu nu obișnuiesc să fac de gardă!

Un vînt înghețat se scurse de-a lungul coloanei mele vertebrale. Aș fi preferat să supăr o grămadă de crotali, decît pe Ken...

– Acum, că v-ați trezit, spuse Alina, fiți atent la ce vă voi spune. Apoi vă veți îmbrăca și veți mînca. Cred că sîntem între persoane rezonabile, și nu va trebui să repet.

Rămăsesem trăsnit: fata se transformase, de parcă deținea o duzină de personalități distincte și interșanjabile.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că purtarea ei mă călca pe nervi, dar aveam un nod în gît care mă împiedica să înșir cuvintele respective, să fac din ele fraze coerente.

– Ascultă, am zis cu greutate, aș vrea să-mi spui... Am fost un tîmpit. Ar fi trebuit să bănuiesc... Ce fel de drog ai luat noaptea trecută? Îmi spui?

Alina zîmbi:

– N-a fost noaptea trecută, tăticule, ci cea de alaltăieri! Ar fi trebuit să înțelegi. Cei de pe Marte ne-au dat tot felul de puteri. Drogurile lor mentale, pe care am reușit să le reconstitui chimic, sînt mijloace puternice de comunicare și control. Atunci cînd m-ai surprins în camera de baie, nu mă drogam, cum ți-ai închipuit, banană proastă ce ești, ci comunicam cu Marea Adunare. Între noi fie vorba, pîrlitule, te afli în subteranele templului Marii Adunări. Ai înțeles?

– Am înțeles. Mai am o întrebare: de ce nu-s mort?

Mă întrerupse un rînjet. Ken mă privea, cu o răutate plină de superioritate.

– Nu ești mort, tîmpitule, pentru că ești încă viu!

Și izbucni într-un rîs lugubru, ca după o glumă bună.

Am tresărit. Gluma lui Ken era un ac de gheață înfipt în nervii mei. M-am sprijinit de Alina, m-am ridicat, m-am spălat, m-am îmbrăcat.

Cînd am terminat, mi-a zis:

– Vom vizita locurile... Vei vedea, n-ai terminat cu surprizele!

Nu mă îndoiam.

Eram într-o rețea de pivnițe și subterane, foarte bine păzite. Adepți în uniforme, înarmați ca niște guerilleros sud-americani, patrulau ca într-o bază secretă a unei armate revoluționare. De fapt, asta și era: numitul Preskett și credincioșii lui pregăteau un război subversiv mult mai teribil decît cele care avuseseră loc pe planeta asta nefericită, de la mijlocul secolului trecut.

– De aici operăm, îmi spuse Alina. Casa cea Mare, cum îi spunem, e bine ascunsă. Nu riscăm surprize neplăcute. Trebuie să acționăm repede, foarte repede...

– Nu-i nevoie să-i spui atîtea, o întrerupse Ken.

Fata dădu din umeri și am mers în tăcere într-un coridor scăldat într-o lumină albăstruie. Nu înțelegeam de ce nu avusesem soarta celor din autobuz, de ce eram deținut în clădirea asta stranie... Voiam s-o trag de limbă pe Alina, cu toată prezența amenințătoare a lui Ken, dar mi-a spus singură ce trebuia să știu:

– Am ajuns. Vino. Ai dreptul la o ședință de cinematograf.

A deschis o ușă și, întrucît ezitam să intru

într-o cameră ce mi se păruse puțin primitoare. Ken m-a împins cu atîta forță, încît am fost gata să mă prăbușesc.

– Idi...

Alina îmi aruncă o privire de avertisment: eram la dispoziția stărilor de spirit ale lui Ken, și nu era bine să-l enervez.

Am intrat în cameră, cît mai demn cu putință.

Văzînd scaunul cromat, ca un fotoliu de dentist, am avut o mișcare de recul. Emoția nu a trecut neobservată, pentru că Alina îmi spuse:

– Nu intra în panică. N-o să te torturăm. Trebuie doar să afli cîteva lucruri. Ia loc.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de parcă ar fi spus: doamna e servită!

M-am așezat în fotoliu, iar Ken, cu gesturi precise, îmi legă mîinile cu niște brățări de metal. Inima îmi bătea puternic, simțeam că mi-e greață... Alina, zîmbitoare, foarte infirmiera-diplomată-care-știe-cum-să-se-poarte-cu-bolnavii-dificili, îmi ridică mîneca și făcu să apară, ca prin farmec, o seringă umplută cu un lichid chihlimbariu.

– Înțeleg că veți folosi un ser al adevărului?

– Vorbești prostii! Îți voi injecta o doză redusă din ceea ce mi-am injectat în noaptea aceea. Drogul îți va deschide mintea, vei înțelege anumite lucruri...

Mi-am amintit de schimbarea ce se petrecuse în ea, la hotel, și m-am zbătut în fotoliu. Nu aveam chef să mă joc de-a doctorul Jekyll și mister Hyde.

N-am apucat să opun rezistență: acul

pătrunsese, aproape fără durere, iar pistonul îmi împinsese drogul în vene.

Eram din nou pe Marte. De data asta mă plimbam prin deșertul roșu în haine de stradă. Atmosfera era perfect respirabilă, iar vîntul care trecea printre dune îmi mîngîia plăcut fața... Mergeam repede, iar pantofii scîrțîiau în nisip și pietriș.

Mergînd așa, ca un excursionist nepăsător, am ajuns în vîrful unui deal oxidat. De acolo, privirea cuprindea o parte întinsă a peisajului marțian. Am fost uimit descoperind la orizont un oraș de dimensiuni respectabile. Marte nu era o planetă moartă, ci o lume civilizată, aflată în declinul gloriei sale. Toate poveștile pe care ni le povestiserăm noi, cei de pe Terra, nu erau doar imaginație...

Am coborît spre oraș, dar lumina marțiană mă înșelase. Mi-a trebuit mult mai mult timp decît crezusem, ca să ajung la marginea orașului.

Am nimerit pe o stradă plină de caravane ciudate și vehicole extraordinare. Nimeni nu mă băga în seamă, și mi-am dat seama că nu existam cu adevărat, că nu eram decît o umbră tridimensională, care se mișca în mijlocul șuvoiului de localnici.

După ce am vizitat cîteva cartiere ale orașului ce se numea Zaramshamla (reminiscențe biblice?) mi-am zis că era ceva în neregulă, că nu era doar armonie în frescele antice ce-mi erau proiectate de drogul halucinogen. Indivizii ce populau acest oraș mort, înviat special pentru mine din nisip,

nu erau normali! Evident, pentru un om debarcat în vis în mijlocul unui deșert, locuitorii unui oraș țîșnit din trecut nu puteau fi decît anormali, ciudați, insoliți, inexplicabili. Însă nu era vorba de asta!

DIN BĂRBAȚII ȘI FEMEILE ACELEA EMANA MIROSUL PUTREZICIUNII. ERAU CETĂȚENI AI SODOMEI ȘI GOMOREI. ERAU ZOMBII VICIOȘI PE O PLANETĂ MURIBUNDĂ. ȘTIAM. DUPĂ CUM ȘTIAM CĂ ERAM SUB INFLUENȚA UNUI DROG CONCEPUT DE INTELIGENȚE PERVERSE CARE, CONȘTIENTE DE APROPIEREA SFÎRȘITULUI LOR, AU VRUT SĂ ÎNSĂMÎNȚEZE ÎN SISTEMUL SOLAR MOȘTENIREA LOR SCÎRBOASĂ!

SODOMA/GOMORA... ACESTE FEȚE CARE NU REFLECTAU DECÎT URĂ SI DEPRAVARE FĂRĂ MĂSURĂ ERAU NEGAȚIA VIEȚII... IAR INTELIGENȚELE PERVERTITE CARE TRĂIAU ÎN SPATELE ACESTOR APARENȚE AGITATE SUPRAVIEȚUISERĂ, CU TOATĂ PUTEREA FURIEI ȘI DISPREȚULUI LOR, ÎMPOTRIVA CREATORULUI ÎNTREGII LUMINI. ÎȘI SCUIPAȘERĂ SPERMA ÎN SPAȚIUL COSMIC, IAR SĂMÎNȚA LOR MONSTRUOASĂ SE PĂSTRASE ÎN NOAPTEA PROFUNDĂ DE ACOLO, AȘTEPTÎND SĂ SE NASCĂ ALTE CIVILIZAȚII, ALTE INTELIGENȚE, PENTRU A FI FECUNDATE...

Mergeam deci, urmărit de aceste imagini groaznice prin străzile orașului marțian. Zaramshamla (dacă orașul se numea așa) îmi rezerva și alte surprize. Dar de ce să lungesc povestea cu descrierea orgiilor, crimelor, infamiilor ce se petreceau printre pietrele acestui oraș al

morții? Înțelesesem sensul mesajului: vor cuceri lumea, pentru că lumea nu avea cum să li se împotrivească. Nu avea nimic care să respingă acele inteligențe scandaloase înapoi în tenebre și neant.

Cînd mi-am revenit, în cameră mai era cineva: o femeie pe care n-am recunoscut-o imediat, dar care era Marsha Stankowski, văduva locotenent-colonelului Erikson...

Și a fost un război în cer. Mihail și îngerii săi împotriva balaurului. Iar balaurul și îngerii săi luptară, dar n-au fost cei mai puternici, iar locul lor n-a mai fost în cer. Și a fost prăvălit marele balaur, vechiul șarpe, cel care se numea Diavolul și Satana, cel care vrăjise tot pămîntul. A fost aruncat pe pămînt, iar îngerii lui s-au prăbușit odată cu el.

Apocalipsa sfîntului Ioan, XII, 7-9

Capitolul VII

– Bună ziua, Jean-Pierre, zise Marsha Santkowski, văduva veselă. Ce mai faci?

Nu-mi reveneam! Eram tot în vis, la milioane de kilometri de Terra, acolo, în Sodoma aceea marțiană... Femeia aceea, pe care o întîlnisem în niște circumstanțe deosebite și de la care încercasem să obțin informații despre soarta ciudată a fostului ei soț, era ultima persoană pe care mă așteptam s-o găsesc în această ascunzătoare misterioasă.

Am închis ochii. Încercam să mă conving de sănătatea mea mintală, dar nu reușeam decît să mă las cuprins de groază.

– Știu, nu înțelegi nimic...

În timp ce-mi ținea un discurs destul de incoerent, am încercat să-mi reamintesc prima noastră întîlnire. Jucase rolul unei femei neînțelese, neglijată de un soț bigot, iar eu, din cauza parfumului ei, al sînilor ei, și a toate celorlalte, nu ascultasem decît muzica vorbelor ei. Sigur că existase un moment de panică, atunci

cînd începuse să se dea la mine și avusesem viziunea mîinii ei înarmată cu un pumnal... Acum vorbea, vorbea, nu se mai oprea...

Purta o rochie simplă, respectabilă, iar coafura îngrijită îi dădea un aer solemn. Nu mai avea nimic comun cu femeia în șorț și sutien care se aruncase în brațele mele și mă tîrîse în patul ei.

– Nu știu dacă poți înțelege, dacă vrei să înțelegi...

Un lucru îl înțelegeam perfect: toată lumea își bătea joc de mine, iar adepții lui Satan se înmulțeau în lume, precum ciupercile după ploaie...

– Nu faci bine strîmbîndu-te așa, îmi spuse Alina, de a cărei prezență uitasem. Dacă mai ești în viață, este pentru că Marsha a cerut să fii iertat. Probabil că-i amorezată de tine.

Ken rînji, în întunericul camerei. M-a apucat greața și, probabil și din cauza drogului, am leșinat.

Marea Casă este imensă.

Azi, tîrît de Ken, care nu scapă nici o ocazie ca să-mi arate că mă disprețuiește, am ieșit într-un fel de parc, ce înconjoară clădirea.

Mă simțeam rău, din cauza claustrării și a drogului marțian. Eram într-o poiană imensă. Mă întrebam în ce stat, în ce teritoriu uitat de lume... Am privit un timp casa, o clădire din piatră, cu turnuri și zorzoane aiurea. Asupra clădirii apăsa o atmosferă ambiguă. Se simțea că e prada unor forțe ale răului, a unor puteri care o bîntuiseră

înainte de sosirea Marii Adunări. Toate aceste forțe redutabile, obscure, încheiaseră o alianță malefică îndreptată împotriva oamenilor, pe care nu-i puteau tolera să fie acolo, vii, ocupînd teritorii pe care le considerau ale lor... Pentru duhurile pădurii, supraviețuitoare fără trup a indienilor de altă dată, teritoriile acestea erau ale lor, erau moștenirea trecutului, locurile în care trăiseră în armonie cu duhuri ale cîmpiei munților și marilor lacuri. Iar pentru demonii posedați de fantomele marțiene, acest Pămînt trebuie cucerit fără concesii făcute sentimentelor umane. Astfel, două cauze, una dreaptă și una rea, coabitau în ruinele Marii Case...

Nu crezusem niciodată în asemenea lucruri. În mintea mea, de om al secolului meu, nu fusese loc pentru superstiții.

Ken îmi puse mîna pe braț, oprindu-mă.

– Întinde mîinile!

Am clătinat din cap:

– Dai doar dovadă de cruzime! Știi că n-am cum să scap!

– Ți-am spus să întinzi mîinile! Am primit ordin!

M-am supus. Nu voiam să-l întărît. Cătușele mi-au blocat încheieturile. Mă simțeam părăsit... nimeni nu se îngrijea de mine... oare chiar nimeni? Poate că nu țineam seama de intervențiile Marshei pe lîngă Preskett și banda lui... La urma urmei, dacă mă luam după ce spusese Alina, îi datoram viața!

Mergeam alături de Ken. Am încercat să intru în vorbă cu omul acela ciudat, dar mi-a opus o tăcere încăpățînată.

– M-ai împușca pe la spate, Ken? am întrebat.

– Încearcă să fugi, și ai să vezi, tîmpitule! mi-a răspuns.

Și așa a trecut ziua... În timp ce mergeam prin pădurea frumoasă ca noaptea, profundă ca ultimul spasm al morții, mă simțisem pîndit de prezențe furișate, fără nume, probabil fantomele vrăjitorilor ale căror vise continuau să bîntuie tufișurile...

Uneori, frica mea se transforma în panică. În sensul primar al cuvîntului. O putere redutabilă era gata să se năpustească asupra mea. O entitate care nu așteptase sosirea nopții pentru a-și întinde imperiul nefast asupra tuturor lucrurilor... O ființă măreață, mitică și depravată, o creatură din frunze și iarbă, din fum obsedant: imensa expresie a urii primordiale a Naturii față de Om, acest jefuitor nemilos și fără odihnă, această inteligență dezarticulată, pe care zeii o creaseră din glumă sau din greșeală (H.P. Lovecraft) și a cărei unică ambiție era să jefuiască universul.

Fără să știe, posedații lui Preskett, Adunarea sa Generală, slujeau o cauză care-i depășea. Participau la slujirea unei superconștiințe care nu putea decît să-i distrugă, după ce îi distrusese marțieni. Superconștiință/superștiință? Exista un termen în vreo limbă capabil să redea toate nuanțele moștenirii psihologice marțiene? Mă îndoiam.

După cum mă îndoiam că am șanse să supraviețuiesc. Eram conștient că nu valoram nici cît funia cu care urma să fiu spînzurat. Îmi

lăsaseră un răgaz, ca să n-o supere pe Marsha Stankowski, Marsha care era, probabil, pentru Preskett și Vassilissa, un fel de simbol... Altfel, de ce s-ar fi purtat cu mănuși cu un detectiv obscur, un rebut al orașului, un obiect cu care se jucaseră așa cum se joacă pisica cu un șoarece...

Spiritele puternice care credeau că guvernează această planetă, care-și împărțeau resursele naturale și bogățiile, nu erau decît jucării sîngeroase și oarbe ale unor brațe ce se agitau în noaptea roșie...

Ne-am oprit pe malul unui lac. Puteai merge mult, fără să atingi marginile domeniului. Fără să întîlnești ziduri acoperite cu cioburi, sau bariere din sîrmă ghimpată. Lacul mi s-a părut lugubru, deși apele lui reflectau cerul și copacii din jur... Legende străvechi îmi năvăliră în memorie...

Ken mă condusese în cameră. O cameră frumoasă, cu vedere spre parc. Cu ferestre zăbrelite... Am rămas singur, pîndind zgomotele casei, murmurul pădurii, umbletul misterios de pe coridor...

Oricîtă bunăvoință aș avea, sînt incapabil să descriu clădirea ciudată în care eram prizonier. Fusese construită de un nebun. Cel puțin asta e părerea mea. Originali și ticniți erau cu grămada, pe teritoriul Statelor Reunite. Pe vremea marilor averi, fuseseră construite castele și palate, spre gloria capitalismului. Acum, cînd capitalismul se îndrepta spre o plutocrație anonimă, rămăseseră totuși monumentele bizare ale unor timpuri trecute...

Casa aceea Mare era, poate, materializarea unui vis... Numai că, în cazul acesta, fusese vorba de un coșmar...

Îmbătrînisem considerabil în acele cîteva zile ce urmaseră nopții îngrozitoare din dormitorul lui Pru, ca și cum timpul ranchiunos se năpustise asupra mea, strivindu-mă între fălcile lui implacabile...

Făceam ceea ce fac prizonierii din poze: strîngeam în mîini gratiile cuștii mele și priveam lumea exterioară, ca un animal captiv.

Ce să fac?

Dacă aș încerca să fug, ce-aș găsi dincolo de zidurile pădurii, în afară de eternul murmur vegetal, care-mi spunea: "Nu ești în stare, resemnează-te!" Exista vreun refugiu, undeva, în canioanele orașului, în subteranele megapolisului?

Puteam găsi vreun colț de țară uitat de lume?

Sau să mă îngrop într-un labirint de pivnițe întunecate?

Să cer azil într-o mînăstire?

Să cer protecția poliției?

Să intervină garda națională, FBI, armata?

M-am culcat și am închis ochii. Căutînd somnul, uitarea...

Ceva mai tîrziu, în timp ce numărам ca să adorm, s-a deschis ușa și a intrat Alina, aducîndu-mi hrana.

Cerul începuse să se întunece. Apropierea nopții mă enerva.

– Încearcă să mănînci un pic, îmi spuse Alina.

– Mai degrabă mi-e sete... N-am voie decît suc de fructe?

– N-o să te schimbi niciodată! Mulțumește-te cu ce ți se dă! Ai fi putut nimeri într-o situație mult mai dezagreabilă...

Alina era, acum, foarte pragmatică. Nu mai avea nimic în comun cu tîrfulița de la hotelul Oaks and Pines. Aș fi putut să mă tai în patru, nu mi-ar fi acordat mai mult interes decît acordă o regină a albinelor unui trîntor, a doua zi după zborul nupțial.

În timp ce mîncam, stătea pe pat, lîngă mine, cu un aer blazat.

Eram părăsit de toți... Cu excepția doamnei Stankowski și a domnișoarei Prudence Lürrach. Cele două porumbițe care vegheau asupra mea, în vreme de pace și în vreme de război... Numai că Pru era departe și, probabil, mă plîngea din tot sufletul, iar Marsha nu mă dăduse nici un semn de viață...

După ce mi-am terminat masa, Alina se aplecă spre mine și-mi spuse:

– A venit noaptea!

Apoi adăugă:

– O să-ți fac o injecție, și vei dormi zece ore, neîntors!

Deodată, n-am mai avut chef de somn! Mai ales după ce văzusem scînteia minusculă din ochii Alinei, în timp ce pregătea seringa... O scînteie care spunea mai mult decît un discurs... Femeia asta mă considera o jucărie, un pion pe tabla de șah, o piesă ce putea fi sacrificată fără nici un scrupul, de îndată ce n-o mai interesa, sau putea servi desfășurării ulterioare a partidei. Am refuzat să-i întind brațul. S-a strîmbat:

– Nu fii copil! Pot să-l chem pe Ken, și vom vedea cine are ultimul cuvînt!

Mi-am ridicat încet mîneca.

Mi-a administrat cinci centimetri cubi de uitare.

Apoi plecă, impersonală în uniforma ei albă.

Somnul nu întîrzie să vină.

Un somn de moarte.

Între somnul de moarte și moarte este o diferență: în primul năvălesc vise.

Mai întîi, a fost noapte.

Întuneric. Rece. UN CAPAC DE PLUMB. O avalanșă de zăpadă neagră...

Apoi, în noaptea aceea neagră, rece, impersonală, au început să sclipească luminițe. Stele, ca în cîntecele pentru copii... Erau și ele reci ca zăpada, îndepărtate și detașate.

Apoi am văzut o supernovă. Cădea, ca un meteor gigant, către gura de umbră a unei găuri negre.

Gaură neagră, explozie-zăpadă neagră...

Am căzut în picioare.

Picioarele îmi erau goale, ca ale penitenților pe dealul calvarului, goale îmi erau și mîinile, pe care le întindeam în față, spre zidul de zăpadă neagră...

Prezențe șoptitoare păreau să semnaleze silabele numelui meu, dar eram cuprins de zăpăceală, mergeam prin bălți de zăpadă întunecată, fără să simt frigul... Întîlneam siluete amenințătoare, dar nici una nu încerca să mă oprească. Stelele ardeau pe cerul negru, dar lucirea lor ajungea cu greu la ochii mei...

MERGEAM SPRE PROPRIA-MI DAMNARE, DAR ERAM INCAPABIL SĂ MĂ OPRESC!

Apoi am pătruns într-un tunel și mai întunecos decît tenebrele de la început. Stelele se stinseseră și eram atît de singur, încît am crezut că inima îmi va sparge pieptul, ca să fugă de atîta noapte...

În timp ce solul îmi fugea de sub picioare, am nimerit într-o sală uriașă, luminată puternic. O sală ca un paralelipiped perfect, cristalin. Pereți înalți, fără crăpături, lucitori... Un tavan care strălucea ca o înghesuială de stele.

Pămîntul părea supus unei ondulări hipnotice...

Erau acolo toți, înșirați ca niște soldați la paradă. Am înțeles că visul se sfîrșea. Ieșeam de sub influența drogului, ca să pătrund în Miezul Sacrilegiului!

Erau îmbrăcați în robe lipsite de podoabe. Aveau ochii închiși și buzele strînse. Ghiceai doar că mușchii fețelor nu erau în repaos, ci agitați de crispări incontrolabile.

Doar Preskett și Gordeiev aveau niște insigne ce-i deosebeau de ceilalți.

Cîte o mică semilună din metal argintiu.

Sala care semăna cu un cristal uriaș, strălucitor, mă orbea, și am închis ochii.

Cînd m-am cufundat într-un întuneric roșu, am auzit o voce, ce spunea:

– Frați și surori, vom celebra acum nunta. Cea a surorii noastre Marsha și a... invitatului nostru. Acest om care a încercat să ne combată va trebui, de îndată ce-și va amesteca sîngele cu al surorii

noastre iubite, să rămînă printre noi pentru totdeauna.

O mînă blîndă apăru din noapte și mi-o prinse pe a mea.

– Am știut de la început că nu mă pot lipsi de tine. Nu-ți fie frică. Ești apărat... Ești prizonier, ca să fii ferit de orice rău...

Am vrut să deschid ochii, dar mi-am dat seama că visul nu mai era vis, că trăiam într-o altă realitate, decalată, datorită drogului...

Nuntă! Doamne, Dumnezeule! Nuntă!

Mă așteptasem la orice, în afară de asta.

Mîini invizibile, puternice, m-au împins... Mă împleticeam pe o podea de piatră, care răsuna ca o tobă, deși eram cu picioarele goale... Gol îmi era tot trupul... Cîntece surde se ridicau în timp ce înaintam spre un altar invizibil... Îmi era rușine să umblu fără haine în mijlocul atîtor străini...

Marsha mi-a spus să întind mîna. Neliniștit, am încercat să ridic pleoapele, să lupt contra pătrunderii dureroase a luminii...

O durere scurtă și clară, ca o tăietură de cuțit, îmi străpunse brațul, și am simțit cum prin rana aceea măruntă îmi curge, încet, sînge...

Preotul care ținea cuțitul rosti cîteva cuvinte, la care ceilalți răspunseră cîntînd în cor:

– Beți, spuse el, beți cupa care conține sîngele vostru amestecat.

Am băut, iar lichidul care-mi curse pe gît avea un gust ciudat. Preotul satanic amestecase în sînge mirodenii și, probabil, afrodisiace. Pentru că abia înghițisem băutura, și capul începu să mi se învîrtă, inima începu să-mi bată cu violență... Corpul Marshei se strînse lîngă mine...

Cînd mi-am revenit, eram în camera mea. Se făcuse ziuă.

Mi-am amintit de vis și am căutat pe braț urma unei răni, dar pielea era netedă. Chiar o lamă de ras ar fi lăsat o urmă... M-am convins că eram încă necăsătorit. Drogul crease în mintea mea imagini de o asemenea precizie, de un asemenea realism, încît fusesem convins de adevărul lor.

M-am ridicat și am descoperit că-mi murdărisem pijamaua: visul acționase, evident, asupra glandelor mele sexuale...

Ciudat, m-am rușinat ca un băiețel!

Disperarea coborî asupra mea, mă cuprinse în valurile ei înghețate.

M-am așezat pe marginea patului, întrebîndu-mă unde mă va duce lipsa mea de demnitate, către ce limite mă vor împinge dușmanii...

Marte!

Demon bătrîn!

Cînd eram tînăr, citisem romane de aventuri spațiale în care exploratori decișii se lansau în cucerirea planetei roșii, se luptau cu făpturi monstruoase, cu civilizații baroce, bizare, în episoade colorate, uneori grotești...

Dar Marte era altceva...

O planetă moartă vie, ale cărei fantome ne vor bîntui secole întregi. Ne vor invada sufletele, ne vor devora subconștientul...

Diavolii care vegetaseră secole, milenii întregi în deșerturile de praf și nisip roșu de pe Marte, vor fi oare mai răi decît cei care transformaseră lumea noastră într-un azil de nebuni?

MARTE! DEMON BĂTRÎN!

S-a auzit un zgomot la ușă, iar Alina își făcu apariția. Întotdeauna impecabilă. Infirmiera ideală, curată ca un ban nou, perfect indiferentă în privința sorții mele...

Ca s-o provoc, am aruncat:

– Alina, încă nu te-am plătit. Pentru zbenguiala noastră...

Binevoi să-mi zîmbească:

– Sărman tîmpit! Lumea de aici se poartă prea frumos cu tine!

Apoi îmi lăsă tava cu micul dejun lîngă pat.

Muream de foame, dar am așteptat să se care.

Imediat ce-a ieșit, m-am repezit asupra mîncării, ca și cum aș fi răbdat o săptămînă. Mi-era rușine, dar eram ca un animal flămînd. Am auzit un rînjet și m-am oprit. M-am întrebat dacă nu cumva eram privit de afară printr-un vizor pe care nu-l remarcasem... Apoi am dat din umeri și am continuat să mă îndop.

Abia înghițisem ultima îmbucătură și mă pregăteam să trag o dușcă de cafea, cînd ușa se deschise, iar Marsha își făcu o apariție remarcată și remarcabilă.

– Sînt fericită să constat că te simți mai bine (se așezase pe scaun și privise încîntată tava). Văd că ai o poftă de mîncare de căpcăun! Perfect!

M-am trîntit pe perne și am închis ochii.

Eram răsfățat, în loc să fiu ucis în cele mai îngrozitoare chinuri... Am fost tentat să rîgîi, ca un copil prost crescut, să mă scarpin peste tot, ca o maimuță într-o grădină zoologică...

– Mă simt bine, i-am răspuns. Am mîncat cît patru și sînt într-o formă nemaipomenită! Vrei să încerci?

Vorbeam de parcă altcineva se exprima prin gura mea. Mi-era rușine de mine... Drogul îmi anulase, probabil, voința... Peste cîteva zile, dacă vor continua tratamentul, mă voi tîrî la picioarele lor, grohăind ca un porc...

Degeaba mă indignam împotriva mea, eram cuprins de vise ușuratice, care mă tîrau spre înălțimi, ca niște baloane de hidrogen... M-am înfundat în nori multicolori, topindu-mă voluptuos în formele lor eterice... Curenți ascendenți mă ridicau fără efort, ca și cum n-aș fi avut greutate. Întîlneam astronave scînteietoare și insecte uriașe, cu elitre de lumină. Nu, nu mă mai temeam de moarte!

– Da, Marsha, sînt în altă lume! Vino cu mine în deșerturile astea luminoase...

A zîmbit, vizibil satisfăcută, și mi-a aruncat priviri pofticioase. Prin minte mi-au trecut imagini... Mă vedeam mîngîindu-i pieptul opulent și fesele rotunde... Mi-am amintit de noaptea aceea...

– Sînt fericită că te văd într-o formă atît de bună, spuse Marsha.

Eram într-o dispoziție matinală atît de grozavă, încît am întins mîinile spre pieptul ei, spre pulpele ei...

Zîmbea, părînd să mă încurajeze. Ochii îi erau aproape închiși: o pisică uriașă ce aștepta plăcerea...

Împins de atitudinea ei, mi-am vîrît mîna sub rochia ei, căutînd căldura feminină. Nu m-a lăsat.

Nu, spuse ea. Nu acum. Nu înainte... de nuntă...

Mîna îmi căzu, moartă.

– Nu înainte de ce?

– Nu înainte de nuntă. Trebuie mai întîi să fim uniți în fața Marii Adunări.

Am tușit, nervos:

– Marsha, am avut un vis. Un vis care mă urmărea cînd m-am trezit și care se potrivește cu ceea ce îmi spui... Nu înțeleg nimic!

Fără să-mi dau seama, am început să mă ridic, cu dinții rînjiți, mîrîind ca un animal. Un lup, sau un cîine turbat...

– Liniștește-te, spuse Marsha. Ești prea nerăbdător. Cînd vom fi căsătoriți, vom avea tot timpul să facem ce vrem... doar noi doi...

– Formidabil! am spus. Tu și cu mine pe o insulă însorită! Nu mai pot aștepta! Să ne căsătorim imediat, în fața lui Dumnezeu sau a diavolului!

Nu mai părea amuzată. Tremura violent, cu mîinile în șolduri, cu ochii scînteietori:

– Nu știi ce vorbești!

Apoi, cu o voce stridentă:

– Taci! Taci odată!

Am răspuns pe același ton:

– Nu, n-o să tac, Marsha, chiar de-o fi să crăp! Nu sînt o jucărie! Vreau să știu ce se petrece aici! Vreau să știu pentru ce...

Ușa se deschise din nou, iar Ken apăru, ca un înger exterminator, cu ochii reci, cu gura rînjind răutăcios, ca un cetățean al infernului.

– Avem probleme? întrebă el.

Marsha zîmbi rușinată. Ca și cum ar fi fost responsabilă de prostiile mele de copil răzgîiat. Se întoarse, cînd Ken mă apucă de bluza de la pijama:

– Nu te-ai săturat să enervezi lumea?

Mă așteptam să încasez o bătaie bună, dar m-a lăsat să cad pe perne. Toată atitudinea lui oglindea disprețul.

– Ai noroc, spuse el, că doamna Erikson ține la tine! Altfel...

Fraza rămăsese neterminată. Ken nu vorbea niciodată prea mult. Mi-am zis că era un robot perfect. Îi întorceau o cheie invizibilă, și făcea exact ceea ce așteptau de la el. Dacă i s-ar fi aruncat ordinul scurt și precis: "Ucide-l", s-ar fi supus ca un cîine credincios, și mi-ar fi venit de hac pe loc. (Exit Jean-Pierre Schuyler, regele proștilor)

Iar Marsha ar fi devenit văduvă încă o dată...

Sfîrșești prin a te obișnui cu orice...

Ideea de a mă căsători cu femeia asta, în sînul unei societăți secrete, mai însetată de violență și de sînge decît cea a asasinilor Bătrînului de pe Munte, nu mă încînta deloc... Trebuia să-mi recapăt mințile...

– Pot să plec? Cred că n-o să mai facă prostii, soră Marsha.

– Nu-ți face griji, Ken. Sînt convinsă că prietenul nostru se va purta ca un om din lumea bună...

Am dat din umeri și mi-am zis că lucrurile cele mai rele abia urmau.

Nu mă înșelam...

Căsătoria a avut loc în noaptea următoare, într-o poiană a pădurii, lîngă lacul misterios.

Noaptea era blîndă, aproape mîngîietoare. Vîntul ce trecea prin frunze aducea mirosuri puternice, care urcau la cap, ca alcoolul...

Toată clica era de față. Nu-mi puteam desprinde privirea de la Preskett și Gordeiev. Păreau de pe altă planetă. Ca și cum spectrele marțiene care îi locuiau sfîrșiseră prin a-i domina în întregime, eclipsîndu-le complet personalitatea terestră.

El arăta ca o statuie din carne. Mușchii îi fuseseră unși cu un ulei, cum făceau altădată atleții greci, iar la lumina lunii, silueta lui Malcolm Powers Preskett degaja o impresie formidabilă de putere...

Femeia nu era cu nimic mai prejos. Senzualitatea care emana din carnea nemișcată a Vassilissei Petrovna m-a tulburat în mod deosebit, cu toate că știam că frumusețea aceea nu era decît gheață și venin, putreziciune și moarte.

Marsha stătea lîngă mine, goală și ea. Veșmintele îi fuseseră luate de un adept tînăr. Tremura un pic, cu toată blîndețea suavă a atmosferei.

Cu toată frica ce mă cuprinsese, nu mă puteam împiedica să compar frumusețea inumană a Vassilissei Petrovna cu cea coaptă și patetică a Marshei.

– Ce comedie nerușinată! îmi spusei. Cînd se va termina? Unde vor ajunge acești zombi extrateretri?

Dacă aș fi știut exact unde sînt, în ce parte a Statelor Reunite, la ce distanță de orașul cel mai apropiat, aș fi încercat să risc totul, cum se zice în romane, pentru a avertiza autoritățile despre pericolul ce amenința omenirea...

Ce tîmpenie! În lumea asta, fiecare lupta doar pentru sine. Făpturi ce alergau în toate părțile, izbindu-se fără încetare de zăbrelele cuștii. Pînă în momentul în care se plictisiseră să alerge și aruncaseră în aer pușcăria...

Marea Explozie...

Fantomele marțiene, dacă nu se vor grăbi să facă un pic de ordine, nu vor moșteni decît o planetă moartă. (Deșertăciunea deșertăciunilor...)

Membrii Marii Adunări cîntau. Mi-am amintit de visul pe care îl avusesem în Warnerville, cînd mă regulasem cu femeia aceea ciudată, care luase înfățișarea Alinei, într-un oraș marțian, bătrîn ca timpul...

În prezent, în imaginație, fugeam de o furie dezlănțuită, de o creatură ce nu mai avea din femeie decît aparența, cea a Vassilissei Petrovna.

Fugeam printr-un labirint de străzi moarte, printre privirile nemiloase și deocheate ale statuilor. Fugeam, pentru că descoperisem secretul marțienilor morți și întinderea infamiei lor. Înțelesesem că lupta asta se desfășura în spațiul cosmic de mii de ani, o luptă cu faze multiple, reînnoite din civilizație în civilizație, din planetă în planetă, din generație în generație.

O singură luptă eternă.

Între două principii fundamentale. Aproape caricaturale.

O fază nouă se realiza, faza terestră nr. n. Bineînțeles, înainte fuseseră altele...

Înainte de Potop, poate, sau înainte ca fiii lui Noe să se apuce să construiască un turn uriaș care jignise Ochiul Veșnic.

Adepții cîntau, umplîndu-mi urechile cu melopeea lor lentă. Am încercat să fug prin spații lipsite de viață și am privit figurile inexpresive ale lui Preskett și Vassilissei. Semănau din ce în ce mai mult a măști de actori antici, ca și cum peste trăsături li s-ar fi aplicat o a doua față: cea a vidului incomensurabil de Afară...

Bărbatul făcu să lucească un cuțitaș, în lumina palidă a lunii, și înaintă spre mine, și mă întrebă, într-o formă alambicată, dacă eram de acord să mă unesc cu acea femeie care mă salvase. În spatele lui, tăcută și teribilă, stătea femeia. Ochii îi erau două opale negre, perfect lustruite. Ținea o cupă cizelată. Cu excepția cîtorva detalii, visul meu se materializa, ca și cum aș fi fost în același timp protagonist și simplu spectator.

Preskett îmi făcu o tăietură ușoară la braț, apoi îi făcu același lucru Marshei, îndată ce căpătase consimțămîntul nostru. Vassilissa ținu cupa de metal cizelat sub izvorul dublu, purpuriu. Cînd vasul a fost plin pe jumătate, Preskett ne legă brațele, cu o blîndețe părintească. Apoi turnă aromate și mirodenii în cupă, în timp ce adepții cîntau cuprinși de avînt.

– Beți!

Mi-am înmuiat buzele în lichidul mirositor.

Apoi a fost rîndul Marshei.

Undeva, în pădure, flauturi și tobe, trompete și fluiere cîntau...

Luna păru să se umfle, să se transforme într-o bilă de cristal uriașă, o navă cosmică fenomenală. Am crezut că-și va părăsi traiectoria și va veni să se strivească de globul terestru, alfa și omega unei civilizații noi. Sau, dimpotrivă, se va smulge din lanțuri și se va năpusti în adîncurile tăcute ale eterului ceresc...

– Acum, spuse Preskett, sînteți unul singur. Sînteți uniți în Imensa imagine a Creației...

Efectele drogului nu întîrziară să apară.

Sub privirile inchizitoriale ale stăpînului nostru, în bătăile surde ale tobelor, Marsha și cu mine ne luarăm de mînă, ca niște dansatori ce vor să participe la o ceremonie mondenă și intrarăm în jocul dragostei și al morții...

Se strînse lîngă mine și...

Curînd, lucrurile reveniră la normal...

Capitolul VIII

Mergeam prin noapte. O noapte care nu semăna deloc cu cea a nunții. O ploaie încăpățînată cădea asupra zonei lugubre pe care o traversam, înecînd-o într-un fel de ceață...

Puteam fi în iad, sau în teritorii scoase din subconștientul meu... Nimic nu avea aspect real. Evenimentele pe care le trăisem nu se produseseră cu adevărat. Eram morți, iar sufletele noastre chinuite umblau prin labirintul purgatoriului...

Se scursese mult timp...

Oare?

Cît? Un an, cîteva luni, două săptămîni, cîteva zile? Cine știe? Timpul nici nu există! Adepții lui Preskett îi veniseră de hac!

Visam cu ochii deschiși, stînd între Marsha și Ken. Ken, inevitabilul cerber... Livid ca niciodată, în luminozitatea aceea pustie...

Visam o armată de soldați îmbrăcați în armuri, cu căști din metal lucitor, cu măști de gaze... Invadau sediul Marii Adunări... Erau

înarmați cu puști și aruncătoare de flăcări, nu-și pierdeau timpul cu somații, ci curățau vizuina pînă în cel din urmă colț...

– La ce te gîndești? mă întreabă Marsha, cu o voce plină de tandrețe.

Am tresărit.

– Nimic deosebit... Unde sîntem?

Marsha se întoarse spre Ken:

– Chiar! Unde sîntem?

Tovarășul nostru lugubru nu se osteni să-i răspundă.

Țara noastră era imensă, abia acum îmi dădeam seama. Puteai să mergi zile întregi, să te rătăcești de-a binelea... Puteai ascunde în păduri armate întregi, fără ca nimeni să-și dea seama... Puteai urzi cele mai infame comploturi, fără să-și vîre nimeni nasul...

Am încercat să mi-o imaginez pe Pru, bătrînul J.A. Glenn, pe guralivul numit Costa, pe toți cei care avuseseră de-a face cu istoria asta. Am încercat să mi-i imaginez trezindu-se într-o lume mai nebună decît universul lor cotidian...

Ce-ar zice văzînd străzile populate de procesiuni demonice, de cortegii în delir? Dar ar mai apuca să spună ceva? Costa, șmecherul ăla mic, ar fi în stare să transmită ceva din studiourile infernului? I s-ar încredința sarcina de a vîrî în capul pămîntenilor credința Îngerilor Strălucitori, noul cod al proaspeților stăpîni ai lumii?Poate... Costa făcea parte din rasa de sclavi care se adapta la toate situațiile... Spuneau vorbe frumoase, iar lașitatea lor devenea calcul politic. Cît despre J.A. Glenn, după un acces de orgoliu, va intra în

rînduri și va avea grijă ca ordinea și disciplina să domnească în favoarea zeloșilor credincioși ai Celui Rău...

Dar Prudence? Ce se va întîmpla cu draga mea Prudence Lörrach?

Depărtarea și circumstanțele mă făceau să-mi dau seama că țineam la Pru mai mult decît la toate fetele cu care avusesem de-a face... Aș fi dat orice, inclusiv ceea ce îmi rămăsese din cei o mie de florini, pentru ca trecutul apropiat să dispară și să fiu din nou lîngă ea, într-unul din restaurantele noastre favorite... Am făgăduit să fac o grămadă de fapte bune: să nu mai beau, să n-o mai tratez pe Pru ca pe un nimic, să-mi caut o slujbă cinstită, etc....

Dar nu s-a întîmplat nimic. Nimeni nu-mi auzise rugăciunile...

Mașina neagră, blindată ca o fortăreață, alerga prin noaptea neagră. Aveam impresia că această călătorie nu se va termina niciodată, sau poate se va încheia într-o altă lume, într-o altă dimensiune...

Am adormit un pic, doar cît să visez că lumea întreagă devenise un deșert roșu, cu munți arizi, cu orașe moarte... Pe străzile orașelor moarte, fantome alcătuiau planuri de cucerire... Invizibile, ca niște larve închise în solul planetei defuncte, priveau un punct luminos de pe cerul obscur...

Exilul cel lung se terminase...

M-am trezit auzind-o pe Marsha, care-mi spunea:

– Dragul meu, ești prea nervos!

Am înțeles că mă agitasem în somn, iar gazdele mele ar fi preferat să rămîn liniștit. O durere scurtă în braț. Or să mă țicnească de tot cu injecțiile lor. Am adormit din nou, profund, fără vise.

În timp ce dormisem în mașina fortăreață, călătoria se sfîrșise, dar noțiunea mea despre timp era atît de deformată, încît eram incapabil să apreciez cît durase peregrinarea noastră pe meleagurile misterioase ale nopții...

Mă resemnasem...

Nu mai eram nefericit...

Marsha, soția mea, mă ținea de braț cu un gest protector. Petrecuserăm cîteva momente între patru ochi, într-un apartament luxos. Apreciasem, din nou, priceperea acestei femei nesătule... Mă topisem în brațele ei, între picioarele ei, între emisferele bronzate ale sînilor ei...

Acum, îmbătat de această întîlnire particulară, zăpăcit de evenimentele zilelor trecute, stăteam în semiîntunericul sanctuarului. În spatele nostru, credincioșii cîntau cîntece secrete, într-o limbă necunoscută...

Am încercat să înțeleg originea la toate astea... Erau atîtea lucruri obscure, atîtea contradicții... De ce mi se încredințase ancheta privind moartea groaznică a locotenent-colonelului Erikson, pentru ca apoi să fiu oprit? Cine se folosise de cine?

La ce folosea, de fapt, toată fantasmagoria asta?

Nu era nimic logic în cascada de evenimente incredibile.

A trebuit să-mi abandonez întrebările. Eram

prea epuizat de droguri, prea slăbit... Cel mai mic efort intelectual îmi dădea dureri insuportabile de cap...

Mîna Marshei alunecă încet de pe brațul meu pe picior... Această Circe îmbătrînită era incredibilă!

Mi-am zis că aș fi putut nimeri mai rău. De exemplu, sub gloanțele criminalilor conduși de Preskett...

Chiar atunci, Marele Maestru își făcu apariția, îmbrăcat de ceremonie, cu însemnele înaltei sale demnități.

Cînd lumina a crescut în intensitate, am recunoscut locul în care mă aflam: capela în care asistasem la proiecția filmului ce arăta amănuntele groaznice ale morții locotenent-colonelului Erikson. (Doamne, iată, închisă ultima ușă, lanțul se strînge...)

Preskett se lansă într-un discurs din care n-am înțeles mare lucru.

Mîna Marshei era tot mai agresivă. Mă zăpăcea (eram doar un obiect pentru ea), dar îmi producea o plăcere fierbinte, de neoprit... Cîntecele audienței subliniau unele părți ale discursului lui Preskett, iar Marele Maestru semăna cu un general ce-și îndeamnă oamenii înainte unei bătălii în care nu există îndurare... Fără îndoială, ne găseam în pragul unui război psihologic, a cărui miză...

Am început să mă agit, iar scumpa mea soție îmi suflă la ureche:

– Relaxează-te, dragostea mea! Ce-i mai plăcut abia de-acum încolo urmează!

APOLLO XXV

Preskett vorbea într-una, iar murmurul adepților îl acompaniau, dar eu, Jean-Pierre Schuyler, eram la o mie de mile de el, într-o cometă, într-un gheizer de lumini orbitoare...

Cînd am revenit în capelă, am descoperit că evenimentele se precipitaseră. În fața altarului, Preskett, Gordeiev și alți demnitari ai Noii Credințe, stăteau îngenuncheați într-un șir de fețe fără expresie, de corpuri goale, cu brațele ridicate spre cer, ca pentru o rugă fierbinte. Eu știam, vai, că această rugă era adresată unei puteri de nenumit...

Lîngă altar se așezase un șir dublu de bărbați și femei, îmbrăcați în negru și înarmați ca pentru o bătălie.

Imnurile reîncepură. Am înțeles că asistam la o ceremonie foarte veche, dar care nu avea nimic deosebit: în toate timpurile, preoții tuturor religiilor binecuvîntau combatanții înainte de a năvăli asupra dușmanilor...

Capitolul IX

Lacul era scăldat în soare. Munții străluceau, bine conturați de lumina matinală. Doar culmile rămăseseră ascunse de o brumă noroasă. Era o dimineață splendidă, care anunța o zi grozavă. Una din zilele care-ți fac poftă să te topești în șuvoiul nesfîrșit al soarelui...

Inima îmi bătea normal.

Totul era cît se poate de bine. Munții se oglindeau în lac, soarele era la locul lui, bine înfipt în cerul albastru... Norii păreau pufoși, doar atît cît trebuia... O zi cu adevărat magnifică!

M-am îndepărtat de femeia care dormea în patul cel mare și mi-am făcut toaleta, meticulos. Acest rit matinal mă întărea în impresia că nimic nu poate afecta perfecțiunea lumii într-o asemenea zi de iunie. Nu sosise încă apăsarea grea a verii, ci doar plenitudinea blîndeții estivale. M-am ras cu grijă și m-am îmbrăcat, ca în fiecare zi, după ultima modă.

În timp ce înfășuram în jurul gîtului un fular de mătase, zîmbeam imaginii mele din oglindă.

M-am dus pe balcon. De acolo, dominam lacul. Parcul, cu arborii săi exotici (grădinarii erau de cea mai bună calitate), cu aleile bine trasate, cu templele minuscule de un gust îndoielnic, aparţinuse unui bancher din Lausanne. Acum, eu eram stăpînul... Marsha îmi lăsase frîu liber, nu pretindea niciodată să joc cum îmi cînta (deşi ar fi putut). Trăiam alături de ea, profitam de banii ei, dar nu-mi cerea niciodată să-i dau socoteală de ce fac. Îmi duceam viaţa cum voiam... respectînd anumite reguli...

M-am apropiat de patul uriaş, în care continua să doarmă soţia mea. O femeie coaptă, cu sîni plini, cu pîntecul încă muşchiulos, cu pulpe încă netede... Nu, nu aveam de ce să mă plîng.

Marsha se mişcă în somn. Căldura dimineţii o făcea mai impudică decît de obicei. Respira greu, cu ochii întredeschişi.

Era o femeie magnifică. Frumoasă şi atrăgătoare. De luni de zile, de cînd eram cu ea, tulburarea mea, în loc să dispară, creştea. Trăiam într-o ceaţă luminoasă. Asta însemna să trăieşti. SĂ TRĂIEŞTI!

Şi nu-mi păsa de restul lumii!

Ce lume?

Ce rahat de lume?

Am ieşit din cameră, după ce-mi lipisem buzele de cele ale femeii adormite, şi-am ajuns în sala de mese, de la parter. Servitorii, foarte stilaţi, pregătiseră masa cu multă grijă: flori în vase, parfumuri suave în aer, carafe de cristal pe prosoape brodate (cu lichioruri dulci, de

dimineață, pregătite după vechi rețete marțiene...) Tot felul de mîncăruri delicioase, care mă umpleau, doar privindu-le, de o voluptate perfectă...

Perfect, perfect, perfect! Totul este perfect!

Sclavi discreți au venit să se asigure că nu-mi lipsea nimic. I-am tratat cu mărinimia mea obișnuită și m-am îndopat cu gustări ușoare, ca o bătaie de aripă...

Un servitor palid, efeminat, îmi aduse ziarele de dimineață. În partea asta a vechii Europe, se mai păstra mijlocul ăsta de comunicare. Știrile erau bune, excelente chiar. Amenințarea conflictului nuclear fusese înlăturată datorită înțelepciunii Ghidului nostru, Preskett. Împăratul Occidentului reușise să convingă celelalte națiuni de bunele intenții ale concepției sale despre lume.

Am lăsat ziarul, oftînd ușor.

Nimic nu era mai obositor decît politica!

Cînd citeam însemnările pe care le făcusem la începutul aventurilor mele, îmi dădeam seama că-mi petrecusem prima parte a existenței bîjbîind prin întuneric, lovindu-mă de mobilă... Sincer vorbind, mă îndoiam de realitatea acelor întîmplări. În primele zile ale Marii Ofensive, luasem note, încercasem să mă lămuresc cum stau lucrurile, dar mă încurcasem într-o grămadă de lucruri contradictorii. Am înțeles, încetul cu încetul, că soluția de compromis, propusă de Marsha Stankowski, era cea mai bună.

Am rămas cu stiloul în aer.

De ce trebuie să scriu toate prostiile?

Un zgomot de pînză mișcată în spatele meu

mă readuse pe pămînt. O tînără servitoare se interesă dacă mai aveam nevoie de ceva. Mă întrebam dacă nu cumva mă spiona, în favoarea Marshei. Aveam chef să-i răspund cu o inepție, de exemplu:

– Am nevoie de tine, micuțo! Vino în brațele mele!

Știam însă că soția mea nu suporta s-o înșel, iar dacă fata îi raporta proasta mea comportare, aș fi avut parte de o scenă penibilă...

M-am mulțumit să dau din cap. Nu aveam nevoie de nimic.

Am ieșit în parc. Era minunat în orice anotimp, dar acum era în plină splendoare. Arunca miresme în toate părțile. Tremuram, deși era cald. Ca și cum, între tufișuri și boschete, erau ochi care îmi urmăreau toate gesturile. Ce se întîmplase? Lumea se dăduse peste cap...

Încercînd să izgonesc gîndurile acestea morocănoase, am mers încet pe alei, cu capul plecat, oferindu-mi umerii mușcăturii delicate a soarelui de dimineață.

Marsha era teribil de geloasă...

Nu întîlnisem o femeie atît de posesivă. Mă cumpărase, în ziua în care ne căsătorisem. Trăiserăm împreună evenimentele teribile care răsturnaseră lumea, și se purtase foarte generos. Fără să-mi acorde, însă, cea mai mică libertate sexuală... În timp ce străbăteam lumea în război, un război ce nu se ducea cu bombe și politică, ci într-un mod mai subtil și mai definitiv, mă gîndeam adesea la Pru Lörrach, mă întrebam ce se întîmplase cu ea în infernul ăsta... Am încercat s-o

găsesc, s-o ajut, dar cînd Marsha a bănuit că aș încerca să reiau legăturile cu fosta mea iubită, a apucat-o o furie atît de violentă, încît am înțeles că salvarea mea consta în discreția mea și într-o fidelitate necondiționată.

Cerberii erau la post, lîngă gard. Erau băieți discreți, antrenați în arte marțiale, cu reflexe impecabile. Mă salutau cu respect indiferent. Pentru ei nu eram decît un fel de prinț consort, un personaj mai degrabă ridicol.

Mă lăsau să trec, dar le simțeam privirea bănuitoare...

Ciudat, îmi spuneam. Cine s-ar gîndi să spună, în această aversă de lumină: lumea s-a schimbat, lumea nu mai este ce-a fost? În aparență, totul e la locul lui, dar e suficient să faci un pas dincolo de drumurile principale, ca să nimerești în plină fantasmagorie.

Poarta se deschise automat și ajunsei pe trotuar. Nu aveam de făcut decît cîteva sute de pași ca să ajung pe malul lacului...

Munții scînteiau. Le priveam culmile cu invidie. Acolo, sus, lucrurile erau simple, evidente. Tovarășii negri ai Ghidului nostru, Preskett, nu urcă niciodată acolo. Rămîn în văile umbrei morții, ca niște gînduri sinistre, ca niște fluturi funebri...

Munții...

Fortărețe naturale...

Cine putea să-i asedieze atîta timp încît să-i facă să capituleze? Nici Preskett n-ar fi în stare să le vină de hac...

Debarcaderul își pierduse aspectul turistic.

Vapoarele ce legau malurile lacului transportau doar cohorte strălucitoare, un Babel minuscul ce se exprima în cele mai diverse limbi, dar existau și ciucuri tăcuți de călători întristați, care nu se sinchiseau că atrag atenția sicofanților aflați în zonă. Mi-am zis, încă o dată, că lumea jucase și pierduse. Se epuizase în lupte fratricide, înălțînd ziduri între națiuni, consumînd resursele naturale cu furia unor nebuni. Iar la capătul disperării și urii, apăruseră Preskett și lupii, năvala unor forțe care doborîseră guvernele unul după altul, într-un cazan infam...

M-am instalat pe terasa unei cafenele. O placă comemorativă marca trecerea pe acolo a unui mare poet englez. Da, englezii adoraseră această țară a contrastelor. Își vindecaseră aici plictiseala și plămînii. Lord Byron scrisese în aceste locuri splendide un poem insipid despre libertate (Prizonierul din Chillon)... Dar, întrucît eram un tip cult, știam că nu departe de aici, în anul 1816, fusese concepută o carte mare. De tînăra logodnică a altui mare poet englez... Cartea aceea fusese infinit mai profetică decît multe opere respectate de critica din timpul acela... Iar pentru mine, ziua aceea de iunie simboliza cel mai bine trista aventură în care se lăsase tîrîtă omenirea. O croazieră nocturnă pe un lac fără maluri... (Frankenstein, de Marry W.Shelley).

Am băut un pahar de vin alb.

Nu era un lucru rezonabil, dar nu-mi păsa.

Am comandat un alt pahar de vin alb.

La al treilea, capul a început să mi se încețoșeze...

În clipa în care am pus paharul jos, am observat că un bărbat înalt, care stătea lîngă debarcader, mă privea. Păsări strigau și, din cauza perspectivei, aveam impresia că zboară chiar deasupra capului necunoscutului.

Lucrul ăsta mi s-a părut lugubru, semn rău...

Am comandat al patrulea pahar de vin alb, pe care chelnerul mi-l adusese cu o deferență cu adevărat servilă.

Omul, în jurul căruia zburau păsările de pe lac se apropie.

Traversă spațiul care ne separa, ca un cîine de circ ce trece printr-un cerc acoperit cu hîrtie. Se așeză la masa vecină și, cu un aer foarte natural, comandă un pahar cu vin alb.

Eram gata să-l răstorn pe-al meu. Necunoscutul mă privea cu o insistență penibilă! Provocatoare chiar!

M-am ridicat. Îmi supraevaluasem puterile. Lunile trecute în mici și mari orgii conjugale mă terminaseră... Am recăzut în fotoliu, oftînd ca un copil bătut.

Chelnerul se grăbi spre mine, dar necunoscutul i-o luă înainte.

– Mai aduceți două pahare de vin alb!

Am vrut să protestez și, în timp ce chelnerul dispăruse, bucuros că nu trebuie să aibă grijă de mine, luptam fără vlagă cu binefăcătorul meu.

– Căldura e prea mare, e prea de dimineață. Alcoolul nu ajută la nimic...

– Da, am șoptit. Așa e...

Am văzut că și alți bărbați așteptau pe debarcader, bărbați tăcuți și gravi, care priveau

pe furiș lupta noastră ciudată. Păreau străini, dar în același timp foarte apropiați. Aș fi vrut să mă smulg din brațele necunoscutului și să ajung în casa sigură a Marshei...

În timp ce mă zbăteam, bărbatul acela ciudat îmi șopti la ureche...

– Sîntem în aceeași tabără! Nu face scandal și citește atent hîrtia pe care ți-am băgat-o în buzunar... Acum, să ne bem vinul.

Cînd reveni, chelnerul ne găsi stînd unul lîngă celălalt, ca niște vechi prieteni.

Am băut în tăcere.

Tot timpul acesta, bărbații de pe debarcader rămăseseră nemișcați, ca împietriți...

Păsările dispăruseră.

Într-un tunel de sunete discordante și de lumină albă și roșie, bărbații bizari se îndepărtară, se dizlocară, dispărură instantaneu... Cred că urcaseră pe un vapor. Un vapor care îi ducea de cealaltă parte a lacului, acolo unde munții păreau atît de înalți, de imperturbabili...

Eram beat. Beat sub soarele cald al dimineții. Beat de-mi venea să vomit.

Am rămas singur, conștient că port un secret, o destăinuire ce putea fi mortală, dacă dădea greș...

Am băgat mîna în buzunar, am scos o bucățică de hîrtie îndoită cu grijă în patru. După ce am privit cu grijă în jur, am desfăcut-o, știind că mă voi compromite grav. Mesajul era laconic, de o transparență brutală:

VINO ALĂTURI DE NOI
ÎN MUNȚI!

Capitolul X

A urmat o zi îngrozitoare. Aveam impresia că toată lumea știa secretul meu, că furtuna putea izbucni în fiecare clipă. Dar, contrar temerilor mele, Marsha a fost încîntătoare. Mi-a mulțumit pentru grija cu care îi satisfăcusem poftele amoroase în noaptea trecută... Cu tot zîmbetul ei, aveam un sentiment crescînd de neliniște. Crăpam, literalmente, de frică! O perioadă lungă de inactivitate, împreună cu ședințele de propagandă ale "noilor mei prieteni", mă dăduseră gata.

Eram o jucărie letargică, un gigolo fără minte, al unei tîrfe de lux îmbătrînite...

Veni seara. Soarele cobora maiestuos, bulgăre de foc sîngerînd în crenelurile scînteietoare ale munților. Draga mea soție mi-a luat mîna cu tandrețe și m-a condus pe terasa care domina parcul și lacul.

– Ce liniște! Ce calm! Lumea are de cîștigat de pe urma noastră! spuse ea, cu un cinism care nu era, poate, inconștient. Nu se poate face omletă fără să spargi ouăle, nu?

Ouăle?

Degetele ei mă strînseră. Schimbă scurt subiectul:

– Cel pe care-l numești Dumnezeu, Creatorul, Veșnicul, mai știu eu cum, v-a dat lumea ca să aveți grijă de ea. Ați transformat-o într-o ladă de gunoi. Noi n-am făcut decît să preluăm hățurile pe care voi le scăpaserăți de mult din mîini...

Aveam impresia că lacul se transformase într-o întindere de smoală, iar un vînt violent îi agita apele negre, grele... O ură nedefinită apăsa peste lume... Jucasem cu cărți trucate, sperînd să cîștigăm, dar alții fuseseră mai șmecheri decît noi... Cînd Lucrul care era cuibărit în sufletul lui Preskett aruncase zarurile, Mielul desfăcuse Cele Șapte Sigilii...

Acum tăcerea spirituală a pămîntului semăna cu aceea care domnea pe Marte, atunci cînd vîntul cosmic își oprea suflarea...

– Da, am răspuns cu ură, ai dreptate, dragă Marsha, nu poți face revoluție fără cîteva masacre! Asta-i viața!

Iubita mea soție izbucni în rîs:

– Ești grozav!

Apoi adăugă:

– Am o surpriză pentru tine. Ceva care să-ți amintească de vremurile bune, cînd erai detectiv particular. Singuratic, plin de viitor și de ambiții. Știi... timpul acela, cînd niște oameni neinspirați au crezut de cuviință să-ți încredințeze o misiune care-ți depășea posibilitățile... Pe vremea aceea frecventai o fată, o oarecare Prudence Lörrach... Îți amintești?

Am înghițit în sec, simțind că îngheț din cap pînă în picioare, ca și cînd, patinînd pe un lac înghețat, aș fi văzut cum se rupe gheața sub mine, iar apa neagră e gata să mă primească...

– Da, îmi amintesc... O poveste veche...

– Crezi? Aș vrea să fiu sigură, pentru că nu sînt o femeie care să accepte gîndul de a fi împărțită cu alta. Chiar în amintiri. Vino și sărută-mă! Nu vreau să te văd trist. Vreau să fii vesel, disponibil, grăbit... Înțelegi ce vreau să spun...

Înțelegeam foarte bine.

Ne-am întors în salon. Servitorii așezaseră pe o masă un pachet voluminos, înfășurat în hîrtie maron. Obiectul m-a umplut de groază, pentru că îmi amintea de alte pachete, cu același fel de ambalaj...

– Iată surpriza, dragă! Grăbește-te să desfaci pachetul!

– Nu știu dacă e o surpriză plăcută... Poate aștepta pînă mîine.

Am auzit un rînjet și m-am întors repede. Preskett era acolo, îmbrăcat în negru... O siluetă aproape invizibilă...

– Ne refuzi cadourile, după tot ce-am făcut pentru tine, pîrlitule?

Stăpînul înaintă pînă în lumina candelabrului și i-am văzut lucind ochii de metal. Ultima urmă de umanitate îl părăsise, devenise un om de pe o altă lume, deși păstrase învelișul carnal al unui locuitor al Terrei.

– Deschide pachetul!

Am reușit, după un oarecare timp. Pe măsură

ce sfîșiam hîrtia maron, mîinile îmi tremurau, inima îmi bătea tot mai puternic...

Apoi, în fața ochilor mi-a apărut un fel de sarcofag, turnat dintr-o singură bucată de plastic transparent. În interior, perfect conservat, trupul mumificat al lui Pru... Părea că va deschide ochii în clipa următoare și va întreba, privind mirată în jur: "Unde sînt?" Numai că era moartă și îmbălsămată, cu grijă, impecabil... Un obiect frumos...

– Poți s-o păstrezi oricît. Marțienii erau maeștri în îmbălsămare. Nu se vede nici o urmă, nici o rană. Exact așa cum ai lăsat-o cînd ai părăsit orașul.

Comentariul hidos al lui Preskett nu mă mai atingea.

Eram departe, foarte departe. Nu de cealaltă parte a oceanului, în căutarea lui Pru, a imaginii ei zîmbitoare... Nu, urcam către munți, spre oamenii care îmi trimeseseră un semn, care mă invitaseră să mă alătur lor. Fără îndoială, voiau să lupte împotriva lui Preskett și a demonilor lui. Sau, cel puțin, să trăiască liberi cît se putea...

Am dat încet din cap, în timp ce lacrimile mi se scurgeau de-a lungul obrajilor. Am reușit să spun niște cuvinte care mi-au sfîșiat gîtul, apoi buzele:

– Mulțumesc. O reușită a științei! Voi ruga servitorii să-l ducă în biroul meu.

Mirat, Preskett mă privi în ochi. Privirea lui de oțel mă străpunse ca o lamă de pumnal. Am rămas pasiv, ca unul care știe să încaseze orice lovitură, fără să opună rezistență.

– Acum am nevoie de un pahar de whisky...

– Orice dorești, dragul meu, spuse Marsha, ușor dezamăgită. În casa mea nu-ți va lipsi niciodată nimic!

Apoi a dat ordin servitorilor să ducă sarcofagul în biroul meu.

Preskett m-a luat de braț și m-a întrebat dacă mă simțeam bine. I-am răspuns că nu aveam nici un motiv să nu mă simt bine. Fata nu mă mai interesa de mult, iar perfecțiunea lucrării era uimitoare.

– Ai dreptate, amice! Ai foarte multă dreptate! Marțienii au căutat întotdeauna, într-un fel sau altul, să stăpînească moartea...

Apoi mi-a turnat chiar el de băut.

Marsha stătea de o parte, așteptînd, parcă, ordine...

Preskett mă lăsă o clipă, se duse pînă la soția mea și o luă în brațe.

– Ești o femeie pătimașă, draga mea! Într-o zi, patimile te vor pierde!

Apoi adăugă:

– Nu te încrede în el! Încălzești un șarpe la sîn!

Frigul reveni. Brutal...

Am cerut permisiunea de a mă retrage.

Mi-a fost acordată.

M-am dus în birou, mi-am turnat de băut și am privit-o pe Pru. Îmi dădeam seama cîtă încredere avusese femeia aceea în mine. Fusese singura oază în deșertul existenței mele... Acum devenise propriul ei elogiu funerar...

Cîinii ăia blestemați se pricepeau să tortureze

o ființă umană dincolo de orice limită. Carnea Prudencei Lörrach rămăsese la fel de atrăgătoare ca în timpul vieții. Aveam impresia că, dacă aș reuși să topesc sicriul de plastic, aș putea să-i mîngîi corpul pe care-l strînsesem de atîtea ori în brațe... Contrar voinței mele, simțeam că mă excit. A fost, ca să zic așa, picătura de apă care a făcut să se reverse paharul. Am băut o ultimă înghițitură de alcool și am căutat în sertare. Căutam o armă. Eram decis să-l ucid pe Preskett. Și, dacă îmi rămînea timp, și pe tîrfa aia de Marsha Stankowski, văduva neagră...

N-am găsit nimic care să-mi folosească. Nici măcar un coupe-papier. M-am așezat în fotoliu, cu capul în mîini.

– Draga mea, am zis cu voce tare, așa se termină toate, în tăcerea morții...

Grandilocvența mea nu mi s-a părut ridicolă. Eram prea pătruns de nefericirea mea ca să mai am simț critic.

Apoi, ca o umbră, am coborît, incapabil să-mi găsesc somnul.

Cînd am trecut pe lîngă salon, am auzit rîsete, apoi gemete: Marsha, draga mea soție, era pe cale să pactizeze cu diavolul...

Capitolul XI

Scriu pe puntea vaporului ce traversează lacul Leman.

Cred că lucrurile, încurcate în ultimele ore, se vor întoarce în favoarea mea. Am reușit să părăsesc casa, să iau vaporul, să dispar.

Orgoliul lor imens îi împiedică pe diavoli să creadă că pot greși.

De cealaltă parte a lacului se vede malul, în ceața dimineții. Sper că nu mă vor prinde chiar pe mal, că voi reuși să mă ascund suficient timp, pînă cînd voi reuși să iau legătura cu oamenii din munți. Cu oamenii care au ales singurătatea libertății.

După ce mă voi vindeca, după ce-mi voi recăpăta forțele și curajul, voi coborî spre lac, mă voi duce la casa Marshei și-i voi da foc, pentru ca din viața mea să dispară pata aceea: carnea profanată a Prudencei Lörrach. Îi datoram măcar atît...

Da, îi datoram asta...

Eram aproape singur pe punte. Cîțiva bărbați,

cîteva femei, doi sau trei copii... Toți morocănoși, tăcuți. Aveam puține bagaje: o sacoșă cu jurnalul meu (povestea acestei aventuri ciudate) și cîteva lucruri. Acolo unde mă duc n-am nevoie de nimic. Ura e destul de grea, și-mi va ține tovărășie...

Dîndu-mi încredere, munții sînt tot mai aproape. De cealaltă parte a apei cenușii.

Ivindu-se din ceața ce tapisează lacul, vine spre noi o barcă cu motor, rapidă și suplă ca un animal. Inima mi se strînge, mă simt acoperit de sudoare. Vreau să fug, să mă ascund...

Apoi, în clipa în care eram gata să mă las cuprins de panică, văd că ocupanții îmi fac semne. Barca se apropie de vapor și îmi dau seama că oamenii care îmi fac semne sînt cei pe care i-am întîlnit pe terasa cafenelei Lordului Byron...

Am recunoscut între ei pe bărbatul care-mi strecurase biletul.

Am închis ochii. Perfect, mi-am zis.

Malul e aproape. În cîteva minute vom acosta.

Norii se risipiseră, iar soarele face culmile să strălucească.

Mai am o clipă de regret, gîndindu-mă la luxul pierdut, la plăcerile lunilor petrecute împreună cu soția mea cea grijulie, la viața care se scursese între malurile unei treceri monotone, la toate lucrurile care...

– Hai, domnule Schuyler, curaj! îmi strigă cineva.

Am înțeles brusc că, pentru oamenii aceia eram cineva. Cel care cunoaște secrete importante, care a trăit lîngă locotenentul Demonului...

Îmi doresc să fiu departe, în fundul lacului, ale cărui ape rămîn cu încăpățînare cenușii, sau acolo sus, în spațiu, plutind împreună cu adepții în extaz ai reverendului Purdy... Apoi, măturînd toate slăbiciunile, ura reveni. Am revăzut trupul mumificat, fața înghețată a Prudencei și mi-am zis că am datoria să lupt cu fantomele înspăimîntătoare, oameni sau marțieni, care au făcut din lume un coșmar. Cu aceia care au transformat această planetă binecuvîntată de Dumnezeu într-o cloacă.

Încet, am ridicat brațul, într-un salut frățesc.

Bărbatul îmi răspunse în același fel.

Păsările dimineții ciripeau în vînt.

Aerul care-mi pătrundea în plămîni avea o savoare nouă, aromată de prezența munților.

Încep pregătirile de acostare.

Editura ECCE HOMO SRL
București CP 1-832
Tehnoredactor Cîrstea Adam

ISBN 937 - 96210 - 3 - 1

Colecție de autor:
Daniel Walther

- Planeta Jaja
- Tigre
- Revolta de pe Phagor
- Paznic la capătul lumii

SF

ISBN 973-96210-3-1

LEI 1600